

The book cover features a woman with dark hair pulled back, wearing a white, lace-trimmed, draped dress. She is sitting on a light-colored, ornate sofa, looking towards the camera with a slight smile. Her right hand rests on the sofa's armrest, and her left hand holds a small bouquet of pink flowers. The background is a soft-focus pattern of light green and purple floral motifs. The author's name 'NORA ROBERTS' is printed in large, purple, serif capital letters at the top. The title 'IUBIRE PESTE TIMP' is in large, gold, serif capital letters in the center. A gold circular badge on the right contains the text 'In premiera o noua trilogie'. At the bottom, the text 'Trilogia HANUL AMINTIRILOR' is written in black, and a small circular logo is in the bottom right corner.

NORA
ROBERTS

IUBIRE
PESTE
TIMP

In premiera
o noua
trilogie

Trilogia HANUL AMINTIRILOR

NORA ROBERTS

**IUBIRE
PESTE TIMP**

Traducere din limba engleză

Violeta Borza

Lira

Copertă: Andrei Gamarț

The Perfect Hope

Nora Roberts

Copyright © 2012 Nora Roberts

capitolul 1

Clădirea cea veche se pregătea de culcare. Sub cerul inundat de stele, zidurile ei albe străluceau, amintind că străjuia Piața Boonsboro de peste două secole. Chiar și intersecțiile se liniștiseră, tolănindu-se în amestecul de lumini și umbre. Toate ferestrele și vitrinele dinspre Main Street păreau adormite, bucueroase să se poată odihni sub mângâierea nopții de vară.

La fel ar fi trebuit să facă și ea, se gândi Hope. Să se adune, să se tolănească. Să doarmă. Asta ar fi fost o alegere înțeleaptă, iar Hope se considera o femeie înțeleaptă. Ziua cea lungă o epuizase, și în zori, Carolee urma să-și facă minunata apariție pentru a pregăti micul dejun.

Hangița putea să se ducă la culcare.

Oricum, nu era nici măcar miezul nopții. Pe când locuia și lucra în Georgetown, rareori reușea să se retragă mai devreme. Desigur, pe atunci conducea hotelul Wickham și dacă n-avea de rezolvat vreo criză minoră sau solicitarea vreunui client, ieșea într-unul dintre nenumăratele cluburi deschise până târziu.

Orășelul Boonsboro, ascuns la poalele colinelor ce străjuiesc munții Blue Ridge din Maryland, avea, cu siguranță, o istorie bogată și legendară, avea farmecul său propriu – datorat, printre altele, și hanului renovat pe care îl conducea Hope –, însă nu era faimos pentru viața de noapte.

Asta urma să se schimbe după ce se inaugurasă restaurantul și berăria prietenei sale Avery. Și era chiar amuzant să vezi ce scosese energica Avery McTavish din noul ei proiect, situat vizavi de propria pizzerie.

Înainte de sfârșitul verii, Avery avea să se împartă între conducerea celor două localuri, își zise Hope. Și oamenii mai spuneau despre ea că n-avea stare.

Aruncă o privire prin bucătărie: era curată ca un pahar, caldă și primitoare. Tăiase deja fructele, verificase proviziile, umpluse frigiderul. Deci totul era pregătit pentru Carolee, care urma să prepare micul dejun pentru oaspeții care acum se retrăseseră în camerele lor.

Își terminase hârtiile, verificase toate ușile și-și făcuse rondul pentru a se asigura că totul era în regulă. Treaba era încheiată, și cu toate astea nu era pregătită să se retragă în apartamentul ei de la etajul al treilea. În schimb, își turnă un pahar generos de vin și mai dădu o ultimă tură prin hol, stingând candelabru de deasupra mesei centrale împodobite cu un aranjament floral de mare efect.

Trecu pe sub tavanul arcuit, verifică încă o dată ușa de la intrare și se îndreptă spre scări. Urcând, își plimbă degetele cu plăcere pe balustrada din

fier.

Fusese deja în bibliotecă, însă vru să mai arunce o privire. Vreun oaspete s-ar fi putut strecura acolo pentru un pahar de whisky ori pentru vreo carte. Dar încăperea era tăcută, liniștită ca toate celelalte.

Avea oaspeți pe acest etaj. Domnul și doamna Vargas – Donna și Max – căsătoriți de 27 de ani. Sejurul la han, în camera numită „Nick & Nora“, fusese un cadou aniversar pentru Donna de la fiica lor. Și ce dar frumos, nu-i așa?

Ceilalți clienți, cazați un etaj mai sus, în camera numită „Westley & Buttercup“, aleseseră hanul pentru noaptea nunții lor. Îi plăcea să creadă că mirii, April și Troy, aveau să păstreze amintiri frumoase și vii legate de locul acela.

Verifică ușa ce dădea spre terasa de la etajul al doilea, apoi, fără să stea pe gânduri, o descuie și păși în noapte.

Cu paharul în mână, traversă terasa lată, pardosită cu lemn, și se sprijini de balustradă. Vizavi, apartamentul de deasupra pizzeriei Vesta era cufundat în întuneric – era gol, acum că Avery se mutase cu Owen Montgomery. Putea recunoaște (cel puțin în sinea ei) că-i lipseau momentele când se uita vizavi, știind că prietena ei era acolo, chiar peste Main Street.

Avery era însă acolo unde trebuia să fie, hotărî Hope: alături de Owen, primul și, după cum se dovedise, ultimul ei prieten. Că tot venise vorba de povești romantice. Iar ea urma să o ajute la pregătirea nunții – mireasă de mai, flori de mai – chiar acolo, în grădină, unde fusese și nunta lui Clare în primăvara trecută.

Amintindu-și de asta, Hope privi de-a lungul străzii, către librărie. „Turn the Page“ constituise un risc pentru Clare, pe atunci o tânără văduvă cu doi copii și altul pe drum. Ea reușise însă. Clare avea harul de a face lucrurile să meargă. Acum era Clare Montgomery, soția lui Beckett. Și în prag de iarnă, așteptau cu nerăbdare venirea pe lume a noului membru al familiei.

Ciudat, nu-i așa, cum prietenele ei cele mai bune locuiau la Boonsboro de-atâta vreme, iar ea se întorsese de-abia de un an – nici acela întreg. Noua figură a orașului.

Acum, din toate trei, ea era singura rămasă acolo, chiar în inima orașului. Se simțea stânjenită pentru că îi era dor de ele, deși le vedea aproape zilnic, dar în nopțile lipsite de tihnă își dorea, măcar un pic, să mai fie împreună.

Atât de multe se schimbaseră, pentru ele toate, în ultimul an!

Fusese perfect mulțumită la Georgetown, cu locuința ei, serviciul și rutina ei. Cu nemernicul de Jonathan, care o înșelase. Avusese planuri bune, serioase, temeinice. Își găsisese locul la Wickham. Cunoștea perfect mersul și cerințele afacerii și făcuse o treabă foarte bună pentru familia

Wickham și pentru fiul lor, trădătorul nemernic de Jonathan.

Plănuise să se mărite cu el. Nu, nu fusese nicio logodnă oficială, nicio promisiune concretă, dar discutaseră despre viitor și despre căsătorie. Nu era o proastă. În tot acel timp însă – cel puțin în ultimele câteva luni – cât fuseseră împreună și împărțiseră patul (al ei sau al lui), el se văzuse cu altcineva. Cineva din clasa lui socială, se gândi ea cu amărăciune. O femeie care nu lucra 10-12 ore pe zi (uneori chiar mai mult) ca să conducă acel hotel de lux, ci își permitea să-i fie clientă, ba chiar într-unul din cele mai somptuoase apartamente.

Nu, nu era o proastă, dar fusese mult prea încrezătoare și umilitor de șocată când Jonathan îi spusese că avea să-și anunțe logodna – cu altcineva – chiar în ziua următoare.

Șocată și umilită, își aminti, cu atât mai mult cu cât în clipa aceea erau amândoi dezbrăcați, în patul ei. Apoi el fusese șocat și umilit când ea îi spusese să se ducă naibii. Chiar nu înțelesese de ce relația lor trebuia să se schimbe.

Acel episod atrăsese după sine o mulțime de schimbări. Acum era directoarea hanului din Boonsboro și locuia într-un orașel din Maryland, suficient de departe de strălucirea mării metropole. Nu-și petrecea puținul timp liber organizând serate sofisticate ori cutreierând magazinele în căutarea pantofilor sau a rochiei perfecte pentru următorul eveniment.

Dacă îi era dor de toate astea? De buticul ei preferat, de restaurantul la care lua prânzul, de superbele tavane înalte și de curtea interioară înconjurată de flori a casei de la Georgetown? Ori de stresul și de emoția cu care pregătea hotelul pentru vizitele demnitarilor, celebrităților, mogulilor din lumea afacerilor?

Uneori, da, recunoștea asta. Dar nu atât de des cum s-ar fi așteptat și nu atât de mult cum ar fi crezut. Fusese mulțumită de viața ei personală, avusese destule provocări profesionale, iar la Wickham își găsisse locul. Însă în ultimele câteva luni descoperise ceva. Aici nu era doar mulțumită, era fericită. La han nu era doar locul ei, era *căminul* ei.

Pentru asta trebuia să le mulțumească prietenelor ei și fraților Montgomery, alături de mama lor. Justine Montgomery o angajase imediat. Pe atunci Hope n-o cunoștea pe Justine atât de bine, așa că oferta ei spontană o surprinsese. Cu toate acestea, deși o fire extrem de calculată, acceptase fără să reflecteze.

Pe o scară de la 1 la 10 și-ar fi dat nota 6? Mai curând nota 9, cel puțin. Nu regreta absolut deloc impulsul de moment. S-o ia de la capăt nu făcea parte din planurile ei, dar se pricepea la ajustarea planurilor din mers. Datorită familiei Montgomery, hanul restaurat în chip desăvârșit (și cu mari eforturi) reprezenta acum căminul și cariera ei.

Se plimbă pe terasă, verificând ghivecele suspendate și aranjând meticolos scaunele.

— Și-mi place fiecare clipă din viața mea de acum, șopti.

Ușa care dădea spre apartamentul „Elizabeth & Darcy“ se deschise încet. Parfumul de caprifoi inundă aerul nopții.

Mai era cineva care n-avea somn, se gândi Hope. Însă chiar n-avea idee dacă fantomele dorm. Se îndoia că spiritul în cinstea căruia își denumise camera preferată „Elizabeth“ avea să-i răspundă la această întrebare. Până acum, Lizzy nu se ostenise să-i vorbească. Zâmbi la acest gând și sorbi din vin.

— Ce noapte frumoasă! Mă gândeam cât de diferită e viața mea acum și cât de tare mă bucur că e așa.

Vorbea într-un mod simplu, prietenos. La urma urmelor, cercetările pe care ea și Owen le făcuseră asupra oaspetelui lor permanent arătaseră că Lizzy – ori Eliza Ford, pe numele ei complet – făcea parte din arborele genealogic al lui Hope.

— Avem miri în apartamentul W&B. Par atât de fericiți, de timizi, de neexperimentați, într-un fel. Perechea din N&N își sărbătorește cea de-a 58-a aniversare. Ei nu par neexperimentați, însă bucuria se citește pe chipurile lor, și sunt extraordinar de drăguți și de liniștiți. Mă bucur că le pot oferi un loc special în care să-și sărbătorească iubirea. Mă pricep la asta.

Tăcerea rămase neatinsă, dar Hope putea simți prezența. O prezență prietenoasă, așa i se părea. Prietenoasă în mod ciudat. Două femei treze în miez de noapte, privind întunericul.

— Carolee ajunge aici devreme. O să se ocupe de micul dejun, iar eu sunt liberă. Își ridică paharul. Puțin vin, puțină introspecție, niscai autocompătimire, până ce am tras concluzia că n-am de ce să-mi plâng de milă. Zâbind, mai luă o înghițitură. Deci, un pahar de vin bun. Acum, c-am rezolvat tot, o să merg la culcare.

Totuși, mai zăbovi încă puțin în liniștea nopții de vară, învăluită în parfumul caprifoiului.

Când Hope coborî de dimineață, parfumul era al cafelei proaspete, al șuncii prăjite și, dacă nasul nu-i juca feste, al clătitelor lui Carolee, cu mere și scorțișoară. Auzea discuțiile discrete din camera de zi. Donna și Max vorbeau despre posibilitatea de a mai hoinări prin oraș înainte de a pleca spre casă.

Se îndreptă către bucătărie să-i dea o mână de ajutor lui Carolee, în caz că avea nevoie. La începutul verii, sora lui Justine își tunsese scurt părul de un blond strălucitor, iar bretonul jucăuș îi acoperea ochii veseli de culoarea aluniei. Acum o privi cu prefăcută severitate pe nou-venită, dojenind-o cu degetul arătător.

— Ce cauți aici, domnișoară?

— E aproape 10.

— Și e dimineața ta liberă.

— Pe care până acum am petrecut-o dormind până la 8, făcând yoga și tăind frunză la câini. Își turnă o ceașcă de cafea și închise ochii, murmurând: Prima cafea pe ziua de azi. Cum se face că întotdeauna este cea mai bună?

— Habar n-am. Eu încă mă străduiesc să trec la ceai. Darla ține o cură de dezintoxicare și se dă de ceasul morții să mă convingă și pe mine. Carolee vorbea despre fiica ei cu o afecțiune amestecată cu exasperare. Chiar îmi place amestecul acela de ceai, „Titania & Oberon“. Dar... nu-i cafea.

— Nimic nu-i mai bun decât cafeaua.

— Tu ai zis-o. Ea de-abia așteaptă să se deschidă clubul de sport. Zice că dacă nu mă înscriu la cursurile de yoga, mă înscrie ea și mă târăște până acolo.

— O să-ți placă yoga. Hope se amuză la vederea suspiciunii și neliniștii din ochii lui Carolee. Serios.

— Nu știu ce să zic. Tânăra luă cârpa și reîncepu să lustruiască blatul de granit. Familia Vargas a fost încântată de cameră. Ca de obicei, a făcut furori baia, mai ales toaleta magică. N-am auzit încă nicio vorbuliță de la miri.

— Ar fi fost o dezamăgire să auzi.

Hope își aranjă părul. Spre deosebire de Carolee, ea încerca să-l lase să crească după ce, în ultimii doi ani, îl purtase scurt și țepos. Vârfurile negre, lucioase îi atingeau acum maxilarul, îndeajuns încât să fie deranjante.

— Mă duc să văd dacă Donna și Max au nevoie de ceva.

— Lasă-mă pe mine, zise Hope. Oricum vreau să le dau bună dimineața și cred c-am să dau o fugă și până la librărie să o salut pe Clare, dacă tot e dimineața mea liberă.

— Am văzut-o aseară la clubul de lectură. Are cea mai drăgălașă burtică din lume. Am destul aluat în caz că mirii mai vor clătite.

— O să le spun.

Se duse în sufragerie, unde făcu puțină conversație cu oaspeții, verificând totodată, discret, dacă mai erau destule fructe, cafea și suc.

Odată ce se lămuri că totul era în regulă, se repezi în sus pe scări să-și ia poșeta; tocmai atunci dădu peste miri, care intrau de pe terasa din spate.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața. Mireasa purta pe chip acea strălucire a unei luni de miere desăvârșite. Asta-i cea mai frumoasă cameră din lume. M-am îndrăgostit de ea. M-am simțit ca o prințesă.

— Așa să fie, zise Hope, făcându-i pe amândoi să râdă.

— E foarte interesant modul în care fiecare cameră a fost botezată și decorată pentru cupluri romantice.

— Cupluri cu *happy end*, îi reaminti Troy, căruia tânăra lui soție îi

răspunse cu un zâmbet diafan, visător.

— Așa, ca noi. Voiam să-ți mulțumim pentru că ai făcut ca noaptea nunții noastre să fie una foarte specială. A fost exact cum mi-am dorit. Absolut perfectă.

— Cu asta ne ocupăm pe aici.

— Dar... ne gândeam... știm că trebuie să predăm camera în curând...

— Dacă vreți să plecați mai târziu, pot să aranjez asta, încep Hope.

— Ei bine, de fapt...

— Speram că mai putem rămâne încă o noapte.

Troy își strecură mâna pe după umerii lui April și o trase mai aproape de el.

— Ne-am îndrăgostit de locul acesta. Eram pe cale să ne întoarcem în Virginia, ne-am strâns lucrurile, dar... ne place mult aici. Luăm orice cameră e disponibilă, dacă e vreuna.

— Ne bucurăm că rămâneți, iar camera voastră este liberă în noaptea asta.

— Serios? April se legănă pe vârfurile picioarelor. Asta e mai mult decât perfect. Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea noastră. Mă bucur că vă simțiți bine la noi.

„Mulțumirea oaspeților e fericirea gazdelor“, se gândi Hope. Se întoarse în grabă în birou pentru a schimba rezervarea și, lăsând în urmă aromele și sunetele, ieși prin spate, pe după recepție.

Ocoli o latură a clădirii, privind peste drum la Vesta. Știa programul lui Avery și al lui Clare aproape la fel de bine ca pe cel propriu. Avery trebuia să se fi pregătit pentru deschiderea restaurantului, iar Clare să se fi întors de la medic, unde făcuse o ecografie. Cu puțin noroc, aveau să afle dacă bebelușul lui Clare era fetiță, așa cum nădăjduia.

În timp ce aștepta să se facă verde la semaforul din colț, aruncă o privire pe Main Street. Ryder Montgomery stătea în fața clădirii pe care Compania de Construcții Montgomery începuse s-o renoveze. E aproape gata, se gândi, și în curând orașul va avea din nou brutărie.

Purta o pereche de blugi sfâșiați la genunchiul stâng și împroșcați cu pete de vopsea și material de zidărie sau orice altceva mai folosea pe șantier. Centura cu scule îi atârna prea jos, asemenea holsterului unui șerif de pe vremuri – cel puțin, așa i se părea ei. Părul negru, ondulat, i se revărsa de sub cască de protecție. Ochelarii de soare îi acopereau ochii, pe care ea îi știa ca fiind verzi-aurii.

Se consulta cu niște colegi, arăta spre clădire, trasa cercuri cu degetul, dând din cap, toate astea în timp ce stătea în poziția nonșalantă care-i era specifică. Cum fațada era acoperită cu o amorsă anostă, ea presupuse că discutau despre culoarea finisajului exterior.

Cineva din echipă slobozi un hohot de râs, iar Ryder răspunse cu un rânjat fugar și cu o ridicare din umeri. Ridicarea din umeri îi era la fel de

caracteristică precum postura, se gândi Hope.

Frații Montgomery erau niște tipi grozavi, dar, după ea, cele două prietene ale ei luaseră cireașa de pe tort. Pe Ryder îl considera puțin ursuz, aproape nesociabil. Și, în fine, sexy, într-un fel primitiv, aspru. Nu era genul ei, nici pe departe.

Cum se urni din loc, un fluierat lung, exagerat de sonor, brăzdă liniștea. Știa că era o glumă, așa că își îndreptă privirea spre brutărie, schițând un zâmbet, și îi făcu amical cu mâna lui Jake, unul dintre lucrători. Acesta și colegul de alături îi răspunseră la fel.

Nu și Ryder Montgomery, desigur. Fără un gest, o privea cu degetele mari vârâte în buzunare. Nesociabil, bombăni Hope în gând. Nu se putea urni nici măcar pentru un salut obișnuit.

Trată cu înțelegere fluturașii pe care-i simțea în stomac; până la urmă, erau reacția naturală a unei femei sănătoase la privirea insistentă, lungă, misterioasă a unui bărbat sexy, oricât de ursuz ar fi fost el.

Mai ales când femeia respectivă nu avusese parte de intimitatea unui bărbat de mai mult de – vai! — un an. Ceva mai mult de un an. Dar cine ținea socoteala? Greșeala fusese a ei, alegerea la fel, așa că nu mai avea rost să despice firul în patru.

Traversă strada și o luă la dreapta către librărie chiar când Clare ieșea pe terasa din fața magazinului.

Își salută vesel prietena, care își mângâia distrată burtica de sub vaporosă rochie de vară. Clare își strânsese părul lung și blond într-o coadă de cal, iar ochelarii de soare cu ramă albastră îndulceau razele soarelui aprig al dimineții.

— La tine veneam, strigă Hope.

Clare își ridică telefonul.

— Tocmai îți scriam un mesaj.

Își puse telefonul la loc în buzunar și lăsă mâna să-i zăbovească acolo în timp ce cobora treptele spre trotuar.

— Deci? Toate bune?

— Da, totul e în regulă. De-abia ne-am întors. Beckett... Aruncă o privire pe după umăr. A luat-o prin spatele brutăriei. Și-a luat uneltele.

Ușor îngrijorată, Hope o prinse pe Clare de braț.

— Draga mea, ai făcut ecografia, nu-i așa?

— Mda.

— Și?

— Mergem împreună la Vesta. Vă spun ție și lui Avery în același timp. Beckett o să-și sune mama, o să le spună fraților lui. Eu trebuie să-mi anunț părinții.

— Copilul e bine?

— Absolut. Am poze, anunță Clare arătând spre poșetă.

— Vreau să le văd.

— O să le tot arăt zile la rând. Poate chiar săptămâni la rând. E uluitor.

Avery își făcu apariția la intrarea principală a restaurantului, încinsă cu un șorț alb ce-i acoperea pantalonii și tricoul. În picioare purta niște saboți roșii de cauciuc imposibil de ocolit cu privirea. Soarele îi dezmiarda părul de regină scoțiană războinică, ale cărui vârfuri străluceau.

— Prin urmare, pregătim hăinuțe roz?

— Deschizi de una singură? contracară Clare.

— Da, sunt singură. Fran mai lipsește până pe 20. Ești bine? E totul în regulă?

— Totul e absolut perfect și minunat. Dar aș vrea să mă așez. În timp ce prietenele ei schimbau priviri nedumerite pe furis, Clare intră în restaurant, se îndreptă direct către tejghea și se tolăni pe un scaun. E prima dată când sunt însărcinată având în grijă trei băieți care tocmai au terminat școala și sunt în vacanță, suspină ea. E provocator.

— Ești cam palidă, comentă Avery.

— Doar obosită.

— Vrei ceva rece?

— Mai întrebi?

În timp ce Avery se îndrepta către frigider, Hope se așeză, cu ochii ațintiți pe chipul lui Clare.

— Te eschivezi. Dacă nu e nimic în neregulă...

— Nu e nimic în neregulă și poate că mă eschivez un pic. E un anunț important. Amuzată, începu să bea din suc de gimbir oferit de Avery. Iată-mă așadar cu frumoasele mele prietene, în minunatul restaurant al lui Avery, care deja miroase a sos de pizza.

— E firesc pentru o pizzerie. Avery îi întinse lui Hope o sticlă de apă, apoi își puse mâinile în sân și se uită fix la Clare: E fată. Pregătim pantofi de balet și panglici de păr.

Clare scutură din cap.

— Se pare că m-am specializat în băieți. Așa că zi mai bine mănuși de baseball și figurine cu eroi din benzile desenate.

— Băiat? Hope se lăsă pe spate și atinse mâna lui Avery.

— Ești dezamăgită?

— Nici pe departe.

Clare își deschise poșeta.

— Vreți să vedeți?

— Glumești? Avery se întinse după plic, dar viitoarea mămică îl ținu departe. Seamănă cu tine? Cu Beck? Arată ca un peștișor? Nu te supăra, dar pentru mine toți arată ca niște peștișori.

— Care din ei?

— Cum care din ei?

— Sunt doi.

— Doi, ce?

Hope aproape că scăpă apa pe jos.

— Gemeni? Ai gemeni?

— Doi? zise și Avery, ca un ecou. Ai doi peștișori?

— Doi băieți. Uitați-i pe frumoșii mei băieți. Clare scoase imaginea de pe ecograf, apoi izbucni în plâns. Sunt lacrimi de bucurie, izbuti să spună. Este din cauza hormonilor, dar e în regulă. O, Doamne! Uitați-vă la copilașii mei!

— Sunt minunați!

Clare își șterse lacrimile și se uită la Avery.

— Nu-i vezi.

— Nu, dar sunt minunați. Gemeni. O să ai cu totul cinci băieți. Ați făcut calculele, nu? O să aveți cinci băieți.

— Am făcut calculele, dar suntem copleșiți. Nu ne-am așteptat, nici nu ne-am gândit, poate că ar fi trebuit să o facem. Am burta mai mare decât la celelalte sarcini. Dar când doctorii ne-au dat vestea, Beckett s-a albit la față, chicoti ea. S-a făcut alb ca hârtia. Am crezut că o să leșine. Apoi ne-am holbat unul la altul. După care am început să râdem. Am râs ca nebunii. Cred că eram aproape isterici. Cinci. Doamne, cinci băieți!

— O să fie bine. Pentru voi toți, o asigură Hope.

— Da, știi. Sunt atât de copleșită, de fericită, de uluită! Nici nu știu cum a condus Beckett pe drumul spre casă. N-aș fi putut să zic dacă ne întorceam de la Hagerstown ori din California. Cred că eram în stare de șoc. Gemeni. Își sprijini mâinile pe burtă. Știți cum e, există momente în viață despre care îți spui că sunt unice. N-am fost niciodată mai fericită sau mai entuziasmată. Niciodată n-am să mă mai simt ca în clipa asta, care e un astfel de moment unic.

Hope o strânse în brațe, iar Avery le cuprinse pe amândouă.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, șopti Hope. Și sunt copleșită, fericită și uluită împreună cu tine!

— Copiii vor fi într-al nouălea cer, zâmbi Avery. Nu-i așa?

— Mda. Și cum Liam mi-a pus în vedere că dacă vom avea o fetiță el nu se va coborî într-atât încât să se joace cu ea, presupun că el se va bucura în mod special.

— Și când e sorocul? întrebă Hope. Mai devreme, acum că ai gemeni?

— Puțin mai devreme. Pe 21 noiembrie, așa mi-au spus. Deci voi avea bebeluși de Ziua Recunoștinței în loc de Crăciun.

— Doi curcănași, zise Avery făcând-o pe Clare să râdă.

— Trebuie să ne apucăm de organizat camera copiilor, începu Hope.

Avea planificarea în sânge.

— Mă bazez pe voi. Nu mai am nimic, am dat toate lucrurile după ce l-am născut pe Murphy. Nu credeam c-o să mă mai îndrăgostesc, c-o să mă mărit și c-o să mai fac copii.

— Putem să organizăm o petrecere înainte de nașterea copiilor? Cu o

temă care să exprime bucuria la pătrat? Ori ceva legat de perechi, seturi de câte doi. Așa ceva. Am să mă gândesc. Ar trebui s-o programăm la începutul lui octombrie, ca să fim sigure.

— O petrecere, suspină Clare. Devine din ce în ce mai real. Trebuie să-mi anunț părinții și să le spun fetelor, zise, referindu-se la personalul librăriei. Se ridică în picioare. Bebeluși de noiembrie, repetă. Ar trebui să-mi refac silueta până în mai, la nuntă.

— Da, da, mă mărit! Avery își ridică mâna și admiră diamantul care înlocuise inelul de la automatul de gumă de mestecat pe care Owen i-l pusese pe deget. Și o făcuse de două ori.

— Nunta, inaugurarea celui de-al doilea restaurant, ajutor la organizarea petrecerii pentru copii și redecorarea apartamentului unui burlac pentru a-l transforma în locuința unui cuplu, o înghionti Hope. Avem o mulțime de chestii de făcut.

— Pot să-mi iau puțin timp liber mâine.

— Bravo. Hope se opri o clipă ca să treacă în revistă lista pe care o avea în minte, să redistribuie sarcinile și să stabilească termene. La ora unu. Atunci pot să mă eliberez. Tu poți? o întrebă pe Clare. O să pregătesc un prânz simplu. Am putea termina o parte din organizare înainte de sosirea primilor clienți.

— Mâine la unu. Clare își mângâie burta. O să fim acolo.

— Și eu am să fiu gata până atunci, promise Avery. Dacă o să întârzii, voi lua prânzul în viteză. Dar nu-i nicio nenorocire.

Hope o însoți pe Clare spre ieșire și o îmbrățișă din nou în prag. Și-o închipui dându-le vestea cea bună părinților ei. Și-o imaginează și pe Avery, trimițându-i un mesaj lui Owen. Și pe Beckett strecurându-se în timpul zilei să-și vadă soția ori furând câteva clipe pentru a sta la povești cu ea. Preț de o clipă, își dori să aibă pe cine să sune ca să-i împărtășească vestea cea bună.

Intră în han pe scara exterioară din spate. Se îndreptă către etajul al treilea, ciulind urechile în timp ce urca spre apartamentul ei. Da, se gândi, putea auzi vocea emoționată a lui Carolee. Fără îndoială, Justine Montgomery deja își sunase sora pentru a-i spune despre gemeni.

Decise că voia să petreacă vreo câteva ceasuri în liniște, făcând cercetări cu privire la fantoma care le era oaspete permanent și la bărbatul pe nume Billy, pe care aceasta îl aștepta.

capitolul 2

Mama lui îl înnebunea. Dacă mai venea cu vreun proiect înainte să termine măcar unul din cele șase de care se ocupa în paralel, era în stare să-

și ia în considerare și se mute în Barbados. Acolo și-ar fi putut ridica o frumoasă căsuță pe plajă. Cu o terasă hawaiiană. Se pricepea la asta.

Ryder opri camioneta în spatele hanului, cel mai important proiect, terminat – slavă Domnului! –, dar cu care niciodată socotelile nu erau încheiate, căci mereu se ivea câte ceva de făcut. Pe terenul acela, de pildă, urma să apară, dacă era să se ia după mintea veșnic scormonitoare a lui Justine Montgomery, un club de fitness elegant, cu aparatură după ultima modă.

Acum nu era decât o coșmelie urâtă, verde, cu acoperișul plat și găurit. Și asta doar pe dinafară. Interiorul arăta ca o vizuină de iepuri, subsolul era inundat, scările păreau desprinse dintr-un film de groază, iar tavanele stăteau să se prăbușească. Ca să nu mai vorbim despre starea dezastruoasă a instalațiilor electrice și sanitare, pe care tocmai le smulseseră din pereți.

O parte din el își dorea să se furișeze acolo într-o noapte, la volanul unei mașinării uriașe, și să demoleze toată clădirea aceea oribilă. Însă putea să facă mai mult de-atât și trebuia să recunoască faptul că-i plăcea provocarea. Iar asta era o provocare.

Cum Owen cel de nădejde îl informase printr-un mesaj că obținuse autorizația de demolare, putea să se apuce deja de treabă cu mijloacele care-i stăteau la dispoziție.

Ryder rămase locului o clipă, alături de simpaticul lui câine, Dumbass, în vreme ce Lady Gaga urla din CD-player. Tipa era cam ciudată, își zise, dar avea plămâni zdravene.

Analiză pentru o clipă mormanul cel verde și urât. Demolarea avea să-i facă plăcere, mai ales că nimic nu i se părea mai satisfăcător decât să dea cu barosul în pereți, iar operațiunea de transformare a acelei urâtenii se anunța interesantă.

Un club de fitness. Nu-i înțelegea pe oamenii care se conectau la o mașinărie și se îndreptau către nicăieri. De ce să nu întreprinzi ceva constructiv care să te facă să transpiri? O sală de forță, asta da, își putea închipui sacii de box, ringul, niște greutăți zdravene. Dar club de fitness suna feminin. Suna a yoga și a Pilates.

Plus femeii îmbrăcate în costumele alea strâmte, își aminti. Da, cam așa ceva. În condițiile date, cui nu i-ar fi plăcut demolarea? Hotărî că n-avea sens să se mai gândească la asta. Lucrurile erau deja stabilite. Ieși din camionetă, iar cățelul sări și el credincios, odată cu el.

Erau niște gânduri care nu-i dădeau pace, și nu putea înțelege motivul. Proiectul brutăriei ajunsese la faza finală, restaurantul MacT al lui Avery urma și el să fie gata, iar Ryder abia aștepta să stea pe un scaun la tejghea și să bea o bere.

Avea o comandă de mobilă de bucătărie aproape ambalată, iar Owen se ocupa de niște dulapuri încastrate pentru un alt client. Să ai mult de lucru era mai bine decât să n-ai deloc. La bătrânețe putea să-și construiască o

cașă pe plajă în Barbados. Cu toate astea, se simțea tăfnos și iritat și chiar nu pricepea de ce. Până ce aruncă o privire înspre han.

Hope Beaumont. Da, ea putea fi vinovată pentru o parte din iritare.

Făcuse treabă bună, nu încăpea îndoială, iar firea ei analitică, obsesiv de organizată și concentrată asupra detaliilor nu-l deranja în mod deosebit. Toată viața lui trăise și muncise alături de un personaj asemănător, întruchipat de fratele lui, Owen. Doar că un sentiment în ceea ce o privea îi intrase pe sub piele și-l sâcâia uneori, de când se sărutaseră în noaptea de Anul Nou.

Își spunea că fusese o greșeală. Un impuls. O greșeală rezultată dintr-un impuls. N-avea de gând s-o repete. Ar fi preferat însă ca ea să fie o gospodină durdulie, între două vârste, cu patru, cinci nepoți și cu pasiune pentru croșetat.

— Ar putea fi, cândva, mormăi el către Dumbass, care dădu din coadă aprobator.

Ridică din umeri și, după ce traversă, deschise ușa viitorului restaurant și bar MacT.

Îi plăcea locul, mai ales în condițiile în care clădirile fuseseră unite, iar trecerea dintr-una în alta se făcea printr-o ușă generoasă ce permitea deplasarea în voie a proprietarilor și angajaților.

Avery știa ce voia și știa și cum să obțină ceea ce voia, așa că, în mod cert, MacT urma să fie braseria perfectă în care să iei masa și să bei un păhărel, chiar să socializezi, dacă te pricepeai la asta. Ea numea asta o masă bună pentru adulți, cu totul diferit de stilul familial de la Vesta.

Ryder avea o slăbiciune pentru Vesta și avea o slăbiciune și mai mare pentru Pizza Războinicului servită acolo, dar cum, în ultimele luni, Avery îi luase pe toți de cobai pentru rețetele ei, își închipuia că, din când în când, se putea dovedi interesant să ia masa în noul ei local.

Trecu în spațiul deschis și analiză barul. Mai erau multe de făcut, se gândi, dar deja își putea imagina cum urma să arate la final, cu tețgheaua lungă pe care el și frații lui o construiau chiar la fața locului. Esențe de lemn tare, culori puternice, câteva cărămizi decorative pe pereți. Și toate berile la halbă.

Da, nu i-ar fi făcut deloc rău să petreacă puțin timp pe acolo și să închine o bere în cinstea unui lucru bine făcut. Când avea să fie gata, evident.

Auzi voci și traversă înapoi. După ce puse echipa la treabă, se îndreptă către brutărie, să verifice oamenii de acolo. Dacă ar fi avut de ales, și-ar fi pus centura de scule și ar fi trecut la treabă, însă avea o întâlnire programată la noul șantier și deja era în întârziere. Spera ca Owen să fi cumpărat cafea și gogoși și să nu fi uitat autorizația de demolare, însă nu avea de ce să-și facă griji. Pe Owen te puteai baza oricând, chiar în cele mai complicate situații.

Se gândi la Beckett, însurat cu Clare frumoasă, devenit brusc tată a trei copii și acum pe cale să fie tată de gemeni.

Dumnezeule, gemeni! Spera ca entuziasmul apariției celor doi nepoți să o distragă pe Justine de la conceperea unui proiect nou, însă șansele erau foarte mici.

Când intră pe ușile deschise care dădeau înspre St. Paul Street, simți în aer mirosul de cafea. Fără îndoială, te puteai baza pe Owen.

Luă singurul pahar rămas, cu inițiala „R” înscrisă cu markerul de către fratele său cel meticulos. Înghiți în sec în momentul în care deschise capacul cutiei cu gogoși, iar câinele lui începu să bată darabana cu coada în podea.

Auzi vocile fraților săi, pe undeva prin vizuina de iepure, dar își luă cafeaua și, după ce-i aruncă lui Dumbass o bucățică de gogoasă cu dulceață, se uită la planurile împrăștiate peste plăcile de furnir și peste caprele de tăiat lemnul. Desigur, le mai văzuse, dar tot erau impresionante. Proiectul lui Beckett o mulțumise din plin pe mama lor. Da, se gândi, era mai bine decât să demoleze clădirea. Era de preferat să repare ce se putea repara și să înlocuiască restul.

Nu i se părea că arată deloc a club de fitness, cel puțin nu-i inspira atmosfera unui loc de felul acelor pe care el însuși le-ar fi frecventat (cu sac de box și vestiar duhnind a sudoare), dar era o clădire frumoasă. Și se întrevedeau destulă muncă și destule complicații ca să-l pomenească pe Beckett săptămâni la rând, poate luni. Sau chiar ani. Cu toate astea...

Înălțarea și refacerea acoperișului erau o măsură deopotrivă practică și estetică. Înlăturarea copertinei dinspre locul de parcare și transformarea ei în dușumea reprezentau o alegere la fel de bună. Lumina avea să inunde clădirea prin ferestrele și ușile cele noi din sticlă. Erau evident necesare, chiar dacă asta însemna să decupeze blocurile groase de beton.

Vestiare elegante, alăturate cabinelor pentru saună. Mintea lui înclinată spre simplificare era descumpănită, dar trebuia să recunoască, îi plăcea să meargă la saună.

Mușcă din gogoasă, aruncându-i câteva bucățele lui Dumbass, care dădea tot timpul din coadă, și merse să cerceteze cele două etaje și nivelul tehnic. Frumoasă lucrare, își zise. Beckett avea talent și imaginație din belșug, chiar dacă adesea imaginația lui era o adevărată belea pentru execuția tehnică.

Pe când înmuia gogoșa în cafea, frații lui își făcură apariția din labirint.

— Autorizația de construcție?

— Rezolvată, zise Owen. Bună dimineața și ție.

Ochelarii de soare îi atârnav pe tricoul imaculat. Dar cum Beckett avea de gând să-l coopteze la demolare, albul orbitor n-avea să dureze prea mult.

— Ți-ai călcat blugii, drăguțo?

— Nu. Owen studie gogoșile cu ochii săi liniștiți, albaștri, după care alese una și o rupse în două. Sunt doar curați. Am câteva întâlniri mai târziu.

— Oho, tăticule! râse Ryder.

Beckett rânji și își trecu degetele prin claua de păr castaniu.

— Băieții vor să-i botezăm Logan și Luke.

— Wolverine și Skywalker, deduse fratele său amuzat. Să amesteci X-Men cu Războiul Stelelor, ce alegere interesantă!

— Mie-mi place. Clare a răs și ea prima dată, apoi ideea a prins. Sunt nume frumoase.

— Bune pentru Wolverine și Skywalker.

— Cred că vom rămâne la ele, ceea ce e-n regulă. Dar tot îmi țiuie urechile, ca după o explozie.

— Doi sunt mai mult ca unul, sublinie Owen. Este vorba de planificare și programare.

— Asta se trage de la vasta ta experiență în domeniul desenelor animate, sau ce? se zbârli Ryder.

— Dar totul se reduce la planificare și programare, se apără Owen. Și, că tot veni vorba, hai să ne uităm peste planuri și grafice, îi îndemnă el scoțându-și telefonul de la curea.

Ryder se hotărî să mai mănânce o gogoasă; cu ajutorul zahărului și grăsimilor avea să suporte mai ușor potopul de detalii. Verificări, autorizații, comenzi și livrări de materiale, evaluări parțiale și finale, lucrări în atelier, lucrări pe șantier. Le avea pe toate în cap, doar că nu atât de ordonate și de etichetate ca Owen. Știa însă ce și când trebuia făcut, ce oameni să aloce fiecărei lucrări în parte și cât dura fiecare etapă, atât pe interior, cât și pe exterior.

— Mama a început să caute echipamentele pentru sală, anunță Beckett când tăcu Owen. Știi tu, benzi de alergare, biciclete și tot felul de chestii din astea drăguțe.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Ryder aruncă o privire în jur. Zidăria era varză, se gândi, la fel și podelele. Varză. Mai era cale lungă până la benzile de alergat, haltere și covorașele de yoga.

— Poate c-ar fi bine să facem un plan în legătură cu parcare, sugeră Owen.

— Ce-i cu parcare?

— Acum, că ne-am lămurit, ar trebui s-o decopertăm, să-i punem canale de scurgere și s-o asfaltăm la loc.

— La naiba. Ryder ar fi vrut să comenteze, măcar asupra principiilor generale, dar era nevoie de blestemata de scurgere. Bine, încuviință el în cele din urmă. Dar nici la asta nu pot să mă gândesc acum.

— Ce-ai în cap?

În loc să răspundă, Ryder se îndepărtă.

— Mi se pare mie, sau e mai afurisit decât de obicei? se miră Owen.

— Greu de zis. Beckett se uită peste desene. O să fie mare belea, mai ales pentru el, dar o să iasă bine.

— Cea mai urâtă clădire din oraș.

— Da, poate să ia premiu pentru asta. Vestea bună este că, orice-am face, va arăta mai bine ca acum. Imediat ce apare containerul pentru moloz, putem să... Se întrerupse când Ryder își făcu apariția cu un baros și o rangă.

— Luați-vă și voi, le zise și, punând ranga deoparte, alese un zid la întâmplare. Balansă barosul. Zgomotul surd al pocniturii sfârâmă zidul în așchii mărunte.

— Containerul... începu Owen.

— E pe drum, nu-i așa? Luându-și elan, Ryder lovi din nou. Conform sfintei tale programări.

— Ar trebui să aducem echipa aici, propuse Beckett.

— De ce să se distreze doar ei?

Când enormul ciocan se balansă din nou, Dumbass se ghemui sub caprele de tăiat lemne ca să tragă un pui de somn.

— Are dreptate. Beckett îl privi pe Owen, ridică din umeri și zâmbi strengărește. Ar trebui să începem cu etajul al doilea.

— Asta nu e zid de rezistență. După încă vreo două lovituri, Ryder sfârâmasse complet fragilul perete interior, determinându-l pe Owen să ia o decizie. Bine, fie. Se sprijini pe baros și le zâmbi fraților lui: Hai s-o punem la pământ pe afurisita asta.

După câteva zile de ascultat bubuituri și bocăneli, curiozitatea lui Hope avu câștig de cauză. Cum Carolee era de serviciu – căci mirii își prelungiseră noaptea nunții în han cu încă patru zile –, traversă fâșia de pământ care o despărțea de noul proiect al familiei Montgomery. Avea un motiv bine întemeiat să-i caute, dar principalul factor care o mâna într-acolo era curiozitatea.

Auzise o grămadă de zgomote ritmice în timpul zilei, și de fiecare dată când se uita pe geam zărea câte un tip murdar care scotea afară o mulțime de moloz, apoi îl încărcă într-un uriaș container verde.

Un mesaj de la Avery îi furnizase informația că începuse demolarea la proiectul faimosului club de fitness, iar acum voia să vadă cu ochii ei.

Bubuiturile se amplificau pe măsură ce se apropia. La un moment dat, prin ferestrele deschise, auzi hohotul de râs nebun al unui bărbat pe fundalul unor acorduri nervoase de chitară heavy rock.

Se îndreptă către intrarea laterală – ce mai rămăsese din ea – și se strecură înăuntru. Făcu ochii cât cepele. Nu intrase niciodată în clădire, dar se uitase pe fereastră și era foarte sigură că avusese pereți și tavane. Acum nu mai rămăsese din ea decât un schelet, împreună cu mățaria de cabluri

încălcite și tonele de praf cenușiu.

Înaintând prudentă, căci bubuiturile, pocniturile și loviturile păreau a zguduî întreaga structură, ajunse la intrarea principală. Ușa era deschisă. Ca să aerisească? se întrebă. Cine știe?

O altă ușă, care ducea spre ceea ce înainte fuseseră apartamentele de la etajul al doilea, era și ea deschisă. De acolo răzbăteau până jos sunetele amestecate ale muzicii, bubuiturilor și vocilor groase.

Puse în balanță scările înguste, urcușul dezolant, zgomotul. Hotărî că nu era chiar atât de curioasă și se întoarse. Când dădu colțul pe după clădire, doi bărbați – plini din cap până în picioare de praf cenușiu, impersonali în echipamentul lor de protecție, cu mănuși de lucru și fețe morocănoase – târau afară o încărcătură de moloz care pesemne înainte fusese un perete. Aceasta ateriza în container cu o bufnitură surdă.

— Scuză-mă... începu ea.

Îl recunosc pe Ryder după felul în care își întorcea capul și își unduia corpul. El își ridică ochelarii de protecție și îi aruncă o privire ușor iritată.

— Cred că e mai bine să te dai deoparte.

— Da, văd. Se pare că dezmembrați clădirea până la structură.

— Exact. Trebuie să pleci.

— Ai zis asta deja.

— Ai nevoie de ceva?

— Chiar da. Am o problemă cu lumina – aplicele de perete. Mă gândeam că dacă electricianul tău este aici, ar putea...

— A plecat.

Ryder îi făcu semn din cap colegului să intre în clădire, apoi își scoase de tot ochelarii de protecție. Acum arăta precum negativul unei fețe de raton, se gândi Hope fără a-și putea reține un zâmbet.

— E muncă grea.

— Și multă, răspunse el. Ce problemă ai?

— Aplicile nu stau aprinse. Se pare...

— Ai schimbat becurile?

Ea îl fixă cu privirea.

— Vai, cum de nu m-am gândit la asta?

— Bine, o să vină cineva să se uite. Asta-i tot?

— Deocamdată.

O salută cu o înclinare a capului, se strecură prin deschizătură și se făcu nevăzut.

— Mulțumesc mult, bolborosi Hope de una singură, pornind înapoi spre han.

De obicei, simplul fapt de a intra acolo o binedispunea. Felul în care arăta locul acela, felul în care mirosea – mai ales în acel moment, când aerul era îndulcit de aroma prăjiturilor cu ciocolată pe care le făcea Carolee. Dar acum se îndreptă direct spre bucătărie, iritată la culme.

— Ce-i în neregulă cu omul ăsta?

Carolee, cu fața îmbujorată de la copt, pune a o nouă tavă de prăjituri în cuptor.

— Ce om, scumpo?

— Ryder Montgomery. Mereu e așa necioplit?

— Uneori poate fi destul de aspru, mai ales când e la lucru. Adică mai tot timpul. Ce-a mai făcut?

— Nimic. Doar a fost el însuși. Știi că ni se tot ard sau se sting aplicile? M-am dus să-i spun – lui sau unuia dintre ei, dar am dat peste el. Ce crezi că m-a întrebat? Dacă am schimbat becurile. Am față de proastă?

Carolee zâmbi și-i întinse o prăjitură.

— Nu. Dar au avut cândva o chirieșă care i-a chemat pentru o problemă și Ry a bătut tot drumul ca să vadă că era vorba doar de un bec ars. Femeia – care se pare că era neîndemânatică – a fost uluită să afle că trebuia să schimbe pur și simplu becul.

— Mda, zise Hope mușcând din prăjitură. Dar chiar și așa...

— Deci, ce se întâmplă acolo?

— Bubuituri și pocnituri și hlizeală nebună.

— Demolare, ce distracție!

— Probabil. Nu mi-am dat seama că dezmembrează toată clădirea. Nu e cine știe ce pierdere, dar nu știam că asta fac.

O neliniștea modul în care zgomotul i-ar fi putut afecta oaspeții.

— Ar trebui să vezi planurile. Eu am aruncat o privire peste ele. O să arate splendid.

— Nici nu mă îndoiesc. Băieții fac treabă bună.

— Justine deja s-a apucat să caute corpurile de iluminat și chiuvetele.

Prăjitura și starea de spirit a lui Carolee o învioraseră.

— E în al nouălea cer.

— A ales stilul modern, cu finisaje lucioase și simple. Multe chestii cromate, așa zicea. Știi cum e, vrea un stil unitar, spre deosebire de locul ăsta, dar încă mai sunt multe de pus la punct. O să mă distrez urmărind-o cum le duce la bun sfârșit.

— Da. „Cu siguranță, așa va fi“, se gândi Hope. Ea nu asistase la renovarea hanului de la început, dar acum urma să vadă întreg procesul de transformare a unei clădiri. Mă duc să lucrez puțin înainte să apară oaspeții noi.

— Eu plec la piață după ce termin prăjiturile. Vrei să mai adaug ceva pe listă?

— Cred că am pus tot ce trebuie. Mulțumesc, Carolee.

— Ce-mi mai place slujba mea!

„Și mie la fel“, își zise Hope când se instalează în biroul ei. Asta era o plăcere pe care Montgomery nu i-o putea răpi.

Își verifică e-mailul, zâmbi la vederea mulțumirilor primite de la un

oaspete recent și redactă un răspuns către un client care ceruse o sticlă de șampanie ca surpriză pentru părinții săi care urmau să fie cazați.

Verifică rezervările – toate camerele erau ocupate în timpul weekendului – și își revăzu agenda personală.

Când sosi florarul, duse aranjamentele proaspete în camera numită „Titania & Oberon“. Mai cercetă o dată camera ca să se asigure că totul era în regulă pentru oaspeții așteptați.

Din obișnuință, trecu prin bibliotecă și verifică luminile; lista ei cotidiană includea controlarea tuturor lămpilor, pentru a identifica becurile arse (ca să vezi, Ryder Montgomery!). Când găsi unul, își notă amănuntul în telefon, adăugând indicația de a alimenta cu pliculețe mașina de cafea din bibliotecă.

Își continuă verificarea în salon, în hol și în sala de mese. Când ajunse iarăși în bucătărie, abia își putu reține exclamația de uimire la vederea lui Ryder, care dăduse iama în prăjituri.

— Nu te-am auzit intrând.

Oare cum se mișca atât de silențios în bocancii aceia uriași?

— De-abia am ajuns. Sunt delicioase.

— Carolee tocmai le-a făcut, după care s-a dus la piață.

— Bine.

Stătea acolo, holbându-se la ea în timp ce-și mânca prăjitura, cu Dumbass la picioarele lui, rânjind. Rânjetul cățelului o făcu să creadă că și lui i-ar fi plăcut ceva dulce.

Ryder se spălase, în mare parte. Cel puțin nu adusese cu el praf de la demolări.

— Deci, e o aplică la etajul al doilea și încă una la etajul al treilea.

Făcu stânga împrejur, presupunând că el avea s-o urmeze.

— Stă cineva acolo?

— Am oaspeți la „W&B” dar nu sunt în cameră acum. Și aștept clienți pentru „T&O“. Uite, acum funcționează. Când ajunseră în capul scării, ea arătă către a doua aplică. Am trecut pe aici mai devreme și era stinsă.

— Mda.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Carolee.

— N-am zis că nu te cred.

— Dar așa te porți. Iritată, urcă la etajul la treilea. Poftim. S-a stins, după cum poți vedea cu ochii tăi.

— Da, văd. Se apropie, ridică abajurul și deșurubă becul. Ai unul nou?

— Am câteva la mine acasă, dar nu becul este de vină. Hope scoase o cheie și descuie yala apartamentului ei.

Ryder prinse ușa cu mâna înainte de a i se închide în față. Rămase afară, dar asta nu însemna că nu putea să arunce o privire înăuntru.

Apartamentul era curat și perfect organizat, ca și restul casei. Și mirosea frumos – tot ca și restul casei. Niciun pic de dezordine. Și nici prea multe

măruntășuri feminine, dar se aștepta la asta. Multe perne pe canapea, însă știa puține femei care să nu abuzeze de aceste ornamente. Culori tari, câteva flori în ghivece, lumânări parfumate.

Hope ieși din bucătărie și se opri brusc pentru o secundă, uimită să-l vadă în prag. Apoi îi întinse becul cel nou.

El se duse jos și îl înșurubă. Se aprinse.

— Nu e becul de vină, insistă ea. Pe celălalt l-am pus azi-dimineață.

— Bine.

Dumbass stătea la picioarele lui Ryder, cu ochii ațintiți la ușa apartamentului de la ultimul etaj. Dădea din coadă.

— Nu-mi spune că e bine. Îți zic eu, e vorba de... Poftim! În vocea ei se ghicea o tonalitate triumfătoare când becul se stinse din nou. Iar a făcut așa. Probabil este un scurtcircuit pe undeva ori e ceva în neregulă cu instalația electrică.

— Nu.

— Cum adică nu? Tocmai ai văzut cu ochii tăi. În timp ce ea vorbea, ușa apartamentului de la ultimul etaj se deschise ușor. Hope se uită peste umăr și, dintr-odată înțelese. Categorie, simțise parfumul de caprifoi, dar se obișnuise cu el. De ce s-ar juca ea cu luminile?

— De unde să știi? Ridică din umeri, cu degetele înfipite în buzunarele din față ale pantalonilor. S-o fi plictisit. E moartă de ceva vreme. Ori poate o fi supărată pe tine.

— Nu e. N-are niciun motiv. Hope tocmai închisese ușa apartamentului, dar o deschise larg încă o dată, auzind un zgomot suspect. Trecu repede prin holișor și ajunse în baia somptuoasă. Apa curgea în ambele cuve ale chiuvetei încastrate, în cada generoasă și din dușul vertical și cel orizontal. O, Doamne!

— Se întâmplă des?

— E prima dată. Haide, Lizzy! mormăi ea, închizând bateria chiuvetei. Aștept oaspeți.

Ryder deschise ușa de sticlă, opri dușul și hidromasajul.

— Mă documentez.

Neliniștită deja, ea închise robinetul de la cadă.

— Știi că și Owen se interesează, dar nu-i chiar floare la ureche să găsești un anume Billy care a trăit, după câte se pare, prin secolul al nouăsprezecelea.

— Dacă stafia ta joacă renghiuri dintr-astea, n-am ce-i face. Ryder își șterse mâna udă pe pantaloni.

— Nu-i fantoma mea. Clădirea vă aparține.

— E din familia ta. Ridică din umeri ca de obicei și ieși, îndreptându-se către salon. Încercă mânerul ușii, apoi privi în urmă: Ce-ar fi să-i zici stră-stră-stră-cevaului tău să înceteze?

— Ce să înceteze?

Ryder zgâlțâi din nou mânerul.

— Asta-i culmea...

Îl împinse din calea ei și încercă ea însăși mânerul.

— Ce ridicol! Scoasă din sărite, Hope continuă să tragă de mânerul ușii.

Apoi își ridică brațele și îndreptă un deget amenințător spre el. Fă ceva!

— Cum ar fi?

— Demontează mânerul. Sau ușa cu totul.

— Cu ce?

Ea se încruntă și privi în pământ.

— N-ai sculele cu tine? De ce nu le ai? Mereu ai sculele cu tine.

— Mă chemaseși pentru un bec.

Enervarea se combină cu un strop de panică.

— Nu era un bec. Ți-am zis că nu becul era de vină. Ce faci?

— Mă așez puțin.

— Nu! La ceea ce fusese aproape un țipăt din partea ei, Dumbass se cuibări într-un colț și se făcu ghem. Voia să iasă din linia frontului. Să nu îndrăznești să te așezi pe scaunul acela. Nu ești curat!

— A se scuti! Dar ocoli scaunul, deschise fereastra și se aplecă să cerceteze acoperișul.

— Nu te duce acolo! Ce mă fac dacă ai să cazii?

— Suni la Urgențe.

— Nu. Serios, Ryder, sună pe vreunul din frații tăi, ori pompierii, ori...

— Nu sun la pompieri doar pentru că nu se deschide prăpădita de ușă.

Ea își ridică brațele în aer și inspiră adânc, apoi se așază, promițându-și:

— Am să mă calmez.

— E un început bun.

— Nu-i nevoie să fii obraznic. Își aranjă părul, constatând că lungimea intermediară o enerva. Nu eu am blocat ușa.

— Obraznic? Sunt obraznic?

— Dai un nou sens ideii de obraznicie. Nu-i nevoie să mă placi, iar eu mă feresc din calea ta pe cât posibil, însă conduc hanul ăsta, ba chiar al naibii de bine. Este inevitabil să ne întâlnim din când în când. Măcar te-ai putea preface că ești politicos.

— Eu nu mă prefac că sunt altcineva decât sunt. Și cine zice că nu te plac?

— Tu zici. De fiecare dată când ești obraznic.

— Poate că așa reacționez eu în fața celor cu nasul pe sus.

— Cu nasul pe sus! Hope se holbă la el, cu adevărat insultată. Nu sunt cu nasul pe sus.

— Tu aduci îngâmfarea la nivel de știință. Dar e treaba ta. Se îndepărtă și privi din nou pe fereastră. Te-ai purtat urât cu mine din prima clipă când ne-am cunoscut. Chiar aici, în încăperea asta, pe când era în șantier.

Își amintea perfect clipa aceea, amețea, impulsul puternic din

interiorul ei, felul în care lumina părea să țâșnească în jurul lui. Nu voia să se mai gândească la asta. Se întoarse, iritată.

— Poate are legătură cu felul în care te-ai uitat la mine, ca și cum ți-aș fi tras un pumn în față.

— N-are. A fost o chestie de moment. Nu știu.

— Să fie din cauză că privești lumea de sus?

— Acum îmi critici privirea?

— Doar constat.

Hope scoase un sunet gutural care lui i se păru sălbatic, se ridică și bătu cu degetul în ușa.

— Deschide odată blestemăția asta!

— O s-o deschidă ea, când va fi pregătită. Sigur o să te lovești.

— Nu-mi spune mie ce să fac! Nu-și dădea seama de ce reacția lui rațională îi amplificase furia. Tu, tu nici măcar nu-mi spui pe nume. Ca și când nu l-ai ști.

— Ba da. Încetează cu bătutul în ușa, Hope. Vezi, îți știu numele. Potolește-te.

Se întinse și-i acoperi pumnul strâns cu mâna lui, făcând-o să simtă iarăși acel val de tensiune, de amețeală. Prudentă, se sprijini de ușă și își întoarse capul ca să-l vadă.

Erau aproape din nou, așa cum fuseseră în noaptea de Revelion. Suficient de aproape ca să vadă sclipirile aurii din ochii lui. Destul de aproape ca să vadă căldura, dar și respectul din ei.

Nu se gândise să se aplece, dar corpul ei asta făcea. Pentru a se opri, se sprijini cu mâna de pieptul lui. Inima îi era cam neliniștită? Așa i se părea. Poate că era doar o speranță, ca să nu fie singura tulburată din acea încăpere.

— I-a sechestrat pe Owen și Avery în „E&D“, își aminti Hope. Voia ca ei doi să... se sărute. Să se descopere unul pe altul.

— E o romantică. Ryder făcu un pas înapoi și vraja se risipi într-o clipă. Deocamdată-i o belea, mormăi el. Fereastra pe care o deschisese se închise singură. Aș zice că vrea să ne spună ceva.

Mult mai calmă acum, mai echilibrată pe măsură ce el părea să-și piardă tot mai mult echilibrul, Hope își aranjă părul.

— Pentru Dumnezeu, Ryder, sărută-mă odată. N-o să mori, și așa o să ne dea drumul de aici.

— Poate că nu-mi place să mă las manipulat de femei, fie ele vii ori moarte.

— Crede-mă, să te sărut nu e nici pentru mine evenimentul zilei, dar tocmai trebuie să-mi sosească oaspeții. Dacă nu – își scoase telefonul – atunci am să-l sun pe Owen.

— N-ai să-l suni pe Owen.

Acum îl prinsese. Să-l cheme pe unul din frații lui ca să-i scoată de

acolo? Groaznic. S-o sărute, socoti ea, era răul cel mai mic. Îi zâmbi, amuzată.

— Poți să închizi ochii și să te gândești la altceva.

— Îmi vine să mor de răs. Se apropie și îi prinse capul în mâini. Fac asta pentru că am pierdut prea mult timp până acum și pentru că vreau o bere rece.

— Bine.

Ryder se aplecă și zăbovi o clipă pentru a-i simți respirația.

„Nu te gândi“, își impuse ea. „Nu reacționa nicicum. Nu înseamnă nimic.“

Dintr-odată simți căldură și lumină și, vai, acel fior de tensiune din tălpile picioarelor până la ultimul fir de păr din cap. El nu o atinge defel, cu excepția gurii lui lipite de a ei, iar Hope fu nevoită să-și strângă mâinile la spate ca să nu-l îmbrățișeze. Să nu-l prindă și să-l tragă mai aproape. Se lăsă în voia lui, era imposibil să-i reziste, iar sărutul se materializă instantaneu.

Ryder intenționase ceva mai mult decât o simplă atingere a buzelor. Nu era nimic de genul unui sărut pe care i l-ar fi dat unei prietene, unei mătuși ori unei femei durdulii între două vârste, cu o droaie de nepoți. Dimpotrivă, se implica în acest sărut, chiar foarte profund. Îi simți gustul, parfumul, atingerea buzelor ei cedându-i. Nici dulce, nici aspru, ceva între acestea două. Ceva care purta amprenta unică a lui Hope. Iar asta îl tulbura mai mult decât ar fi trebuit. Mai mult decât și-ar fi dorit.

Dezlipirea i se păru foarte grea. O privi timp de câteva clipe, apoi ea răsuflă, își descolăci brațele și încercă mânerul ușii.

— A funcționat. Haide, înainte să se răzgândească.

Când ajunseră în hol, el se îndreptă direct către aplica acum în perfectă stare de funcționare, luă abajurul de pe jos și îl puse la loc.

— Gata.

Rămase pe loc și o privi din nou, însă, tocmai când Hope deschisese gura să spună ceva, clinchetul soneriei răzbătu până la ei.

— Mi-au ajuns oaspeții. Trebuie să...

— Am să ies prin spate.

Ea îl aprobă din cap și se grăbi să coboare.

— Să nu mai faci niciodată prostia asta, murmură el către sine ascultându-i bocănitul tocurilor pe lemnul podelei.

Cu Dumbass urmându-i credincios pașii, Ryder se îndepărtă deopotrivă de parfumul de caprifoi și de Hope.

capitolul 3

A-și face timp liber pentru sine constituia întotdeauna o provocare, dar o femeie avea nevoie să fie ascultată și să se poată sfătui cu prietenele ei. A doua zi, Hope găsi o fereastră între pregătirea micului dejun pentru oaspeți și deschiderea de la Vesta, așa că, imediat după ora zece, dădu fuga pe Main Street și se repezi în restaurant. Avery și Clare stăteau la o masă și studiau – pentru a câta oară – pe un ipad rochia de mireasă a celei dintâi.

— Am adus briose. Hope puse coșulețul pe masă și trase șervetul cu pătrățele vesele. Sunt umplute cu afine, de-abia le-am scos din cuptor. Ce bine că sunteți aici!

— Părea destul de urgent. Avery adulmecă și, pofcioasă, luă o brioadă.

— Nu-i urgent. E o singură chestie. Știu că sunteți ocupate.

— Nu suntem niciodată într-atât de ocupate. Stai jos, îi zise Clare. Arăți epuizată. Și tu nu arăți niciodată așa.

— Nu sunt. Ai dreptate. Doar că... Scutură din cap, apoi se așeză. Am avut niște probleme cu lumina, începu ea, după care le zise întreaga poveste.

— Exact așa a făcut Lizzy cu mine și cu Owen. E un gest drăguț, într-un fel ciudat.

— Nu este drăguț. E enervant. Iar el chiar a deschis fereastra, gândindu-se să se cațăre.

— Normal.

— Normal? se miră Hope.

— Nu asta era soluția normală, dar e normal că el s-a gândit la asta. Așa reacționează bărbații. Cu un zâmbet încurajator, Clare o bătu pe Hope pe umăr. Am trei băieți, crede-mă că știu cum reacționează.

— Chiar știe, confirmă Avery.

— E o prostie, mai ales că amândoi aveam la noi telefoanele. Am vrut să-l sun pe Owen sau pe Beckett ori pompierii.

— Ceea ce e logic, adică feminin. Dar pentru un bărbat asta este ultima soluție, aplicabilă în ceasul al doisprezecelea.

— Chiar e o prostie, repetă Hope. Oricum, mă săturasem și i-am sugerat o rezolvare după mintea mea.

— Acum devine interesant, râse Avery frecându-și palmele în semn de nerăbdare.

— E necioplit și încrezut, nu mă strigă niciodată pe nume. Se poartă cu mine ca și cum aș fi o mare belea. Și nu sunt.

— Sigur că nu ești, sublinie Clare.

— Îmi văd de treaba mea și nu-i stau în cale. Și cu ce mă aleg? Mă tratează cu dispreț și mă insultă, atunci când se ostenește să bage de seamă că exist.

— Poate că îi place de tine, așa că îți face zile amare ori te ignoră.

— Of. Hope se sprijini pe spate și dădu din cap. Probabil că da. Așa o fi. I-am zis că e îngâmfat, observație corectă în raport cu atitudinea lui față de mine. Și el mi-a zis că sunt îngâmfată. Eu nu sunt îngâmfată.

— Nu ești deloc. Doar că...

— Doar că...? Hope o fixă cu ochii pe Clare.

— Unii oamenii presupun în mod greșit că femeile frumoase sunt așa.

Adică îngâmfate.

— Asta e îngâmfare din partea lor! A, și s-a luat și de privirea mea.

— A intrat pe teren minat, murmură Avery.

— Se pare că trebuia să pui lucrurile la punct, începutu Clare.

— Mă rog, nu le-am pus chiar la punct, decât dacă asta înseamnă că am înțeles amândoi cum stau lucrurile în ceea ce ne privește.

— Cum ai scăpat? se miră Avery.

— Asta-i interesant. Hope ridică un deget. M-am gândit la ce-ai zis mai înainte. Cum Lizzy a făcut același lucru cu tine și cu Owen. Prin urmare, i-am explicat că trebuie și el să mă sărute, iar el s-a enervat. Ce mare lucru? A mai făcut-o și înainte și a supraviețuit, așa că...

— Stai puțin, stai așa! Avery își răsuci degetele în aer. Încă o dată. Ryder te-a sărutat?

— Mare scofală.

— Lasă-mă pe mine să trag concluziile. Când s-a întâmplat asta?

— N-a fost cine știe ce. De Anul Nou. S-a întâmplat să ne întâlnim în bucătăria lui Owen exact la numărătoarea inversă. Pur și simplu eram stingheri acolo, cred că amândoi ne-am fi simțit mult mai prost dacă n-am fi făcut-o. Așa că ne-am sărutat. N-a fost mare lucru.

— Îi tot dai înainte că n-a fost mare lucru, observă Clare. Ceea ce sună ca și când ar fi fost ceva important. Mai ales că nu ne-ai spus până acum.

— Pentru că n-a fost mare... se surprinse Hope zicând. N-a fost important. Am și uitat. Ideea e că a fost doar o tradiție, ca și de Anul Nou. Hanul ăsta e bântuit de o fantomă cu apucături romantice, ceea ce sună complet prostesc, dar asta e. Așa că am făcut-o iar, și ușa s-a deschis. Apoi a sunat soneria, aveam de primit oaspeți. Eu m-am dus jos, el a plecat.

— Trebuie să recapituliez. Ca să înțeleg: l-ai sărutat din nou pe Ryder.

— Aș fi fost în stare să-l omor dacă nu ieșeam din camera aia. Sărutul mi s-a părut mai puțin sângeros.

— Deci cum a fost?

Hope se ridică și dădu ocol mesei.

— Se cam pricepe. Iar eu sunt pe uscat. Sunt în deșert. N-am nicio problemă cu deșertul, dar nu-i pot contesta existența.

— Ai simțit ceva pentru el, punctă Clare.

— Am simțit ceva. Ryder se pricepe, iar deșertul e arid. Acum asta e, l-am sărutat de două ori. Cu greu putem purta un dialog civilizată – cu

excepția acestei situații chiar nu putem, și cu toate astea l-am sărutat de două ori. Iar acum e mare scofală. Nu-i așa?

— Înclin să-i dau dreptate lui Clare, anunță Avery, cu excepția faptului că tot ce văd în situația de față sunt doi adulți sănătoși, fără obligații, ambii mai mult decât atrăgători, care au dreptul să se angajeze într-un contact fizic plăcut.

— Dar nu ne plăcem reciproc. Pe deasupra, e unul dintre patronii mei.

— V-ați plăcea destul dacă v-ați da o șansă unul altuia. Și nu el e șeful tău, ci Justine. Simt nevoia s-o repet: sunteți colțoși unul cu celălalt din cauza atracției reciproce intense.

— Credeam c-ai să mă lași pe mine să spun asta, interveni Clare bătându-o cu palma pe umăr pe Avery.

— Bine, continuă tu.

— Mulțumesc. Clare își îndreptă privirea spre Hope: Sunt de acord, în linii mari.

— Subscriu că Justine e șefa mea, dar nu crezi că și Ryder se consideră șef? zise aceasta așezându-se la loc.

— Nu. Și cred c-ar fi nemulțumit să afle că-l consideri astfel.

Avery ridică din sprâncene și-și drese glasul:

— *Pentru numele lui Dumnezeu, am destule pe cap și fără să fiu șeful tău. Tu ești problema mamei.*

Hope râse și simți cum tensiunea adunată în ceafă dispărea treptat.

— Asta sună exact ca el, cel puțin în privința aroganței. Deci, de ce să-mi fac griji? Sărutul n-a fost o cale de a da de belea. A fost o cale de ieșire dintr-una.

— Hai să ne concentrăm o clipă, le îndemnă Avery foindu-se în scaun. În timp ce încercați să ieșiți din situația respectivă, limbile voastre s-au implicat și ele?

— Avery! Râzând, Clare scutură din cap, însă curiozitatea se dovedi mai puternică: Chiar așa, cum a fost?

Cu un zâmbet stânjenit, Hope își dădu părul pe după ureche.

— Mă cunoașteți de prea mult timp ca să nu știți că dacă tot fac ceva, o fac ca lumea.

— Asta-mi place la tine, zise Avery. Și unde erau mâinile lui?

— Pe tocul ușii – și le-a ținut departe de mine. Eu eram sprijinită de ușă, așa că...

— Mda, nu-i așa că-i mortală poziția asta? o întrebă Avery pe Clare.

— Mie, uneia, îmi place mult. Păcat de mâini, totuși. Pun pariu că are mâini pricepute. Cred că e o trăsătură de familie.

Hope lăsă să-i scape un oftat.

— În ciuda obsesiei voastre comune pentru limbi și mâini, mă simt bine, mulțumesc.

— Cu plăcere. Zâmbind șăgalnic, Avery o strânse de mână. Serios, cu

plăcere. Ry o să fie mai pregătit data viitoare. Iar șansele ca astfel de situații să se mai ivească sunt destul de mari.

Tensiunea puse din nou stăpânire pe ceafa lui Hope.

— Nu sunt nerăbdătoare să se ivească.

— Asta nu înseamnă că n-ai să dai peste una.

— Ori că n-ai să fii disponibilă pentru o astfel de situație, completă Clare.

— Voi două gândiți așa fiindcă viața voastră actuală e condimentată cu nunți și bebeluși. A mea, în mod limpede, e dedicată carierei.

— Și noi avem cariere, sublinie Avery.

— Și încă unele de succes. Și, dacă tot vorbim de ele, ar trebui să ne vedem de treabă.

Exact când se ridică de pe scaun, ușa se deschise și Justine Montgomery își făcu intrarea. Părul ei frumos, brunet, se revărsa dintr-o coadă sofisticată. Își scoase ochelarii de soare cu rame de un verde strălucitor și zâmbi.

— Bună, fetelor!

N-avea de ce să se simtă vinovată, își reaminti Hope. Chiar n-avea de ce.

— Stăteți de vorbă?

— Ne puneam la curent cu ultimele noutăți, începu Clare.

Justine se apropie și îi puse mâna pe umăr.

— Ce mai faceți?

Drept răspuns, Clare își frecă mâna pe burtică.

— Facem bine.

— Voiam să trec pe la voi și să văd dacă pot lua băieții de la bonă mai târziu. Am chef de un picnic.

— Ar fi încântați.

— Atunci așa rămâne. În ce te privește, arată ea spre Avery, sper că putem să dăm o raită prin noul local și să vorbim despre nuntă.

— De acord. Am comandat lămpile din locul acela de care mi-ai zis. Sunt perfecte. Putem merge imediat ce vine Dave.

— În regulă. De fapt, Hope, trecusem ca să te văd pe tine. Am găsit niște piese de mobilier superbe pentru terasa de la etaj. Justine își deschise poșeta uriașă, de un verde la fel de viu ca și ramele ochelarilor, și pescui din ea o coală de hârtie. Ce părere ai?

— Perfect. Mobilierul e simplu, pare confortabil, iar culorile și materialele se potrivesc la fix.

— Așa m-am gândit și eu. Poți să-l comanzi. Și aș vrea să ne vedem la un moment dat ca să discutăm cum vom gestiona intrarea oaspeților tăi la clubul de fitness și ce putem include în pachetul de servicii. Este prematur, dar...

— Niciodată nu-i prea devreme pentru a face planuri, încheie Hope.

— Exact. Personalul va fi foarte important și am nevoie să găsesc un manager bun. Am tras deja sfori în sensul ăsta.

— Că tot veni vorba de manageri, m-am gândit să facem niște ședințe comune, poate o dată pe lună sau la o lună și jumătate. Doar pentru a ne coordona evenimentele, ideile, planurile de marketing.

Justine se luminează la față.

— Îmi place ideea.

— Atunci am să trimit tuturor un e-mail, ca să stabilim momentul cel mai potrivit. Dacă ne putem întâlni după-amiaza devreme, vom putea folosi sufrageria hanului. Acum trebuie să mă întorc.

— Nu voiam să vă întrerup petrecerea.

— Terminasem oricum, zise Hope ridicându-se în picioare.

— Atunci te conduc, înainte de a merge să-mi chinui băieții. Cu voi două mă văd mai târziu. Ce zici de un albastru frumos, pal, în locul verdei de la clubul de fitness? o întrebă pe Hope când ieșeau amândouă pe ușă.

— Aș zice că ești eroina mea.

Avery așteaptă până ce ușa se închise.

— Se întâmplă ceva.

Satisfăcută, Clare își încrucișă mâinile pe burtă.

— O, da, e limpede că se întâmplă ceva.

— Ce părere ai despre asta?

— Nu se potrivesc. Nici pe departe.

— Cu siguranță nu, aprobă Avery.

— Probabil că de asta îmi sună atât de bine.

— Și mie! Avery se ridică, luă din frigider o sticlă de cola și una de suc de ghimbir. Poate că e din cauză că noi suntem îndrăgostite de doi dintre frați, deci a mai rămas una de-a noastră și unul de-al lor.

— Asta e genul de logică pe care Hope l-ar aprecia. Dacă n-ar fi atât de enervantă și de încăpățânată. Dar nu asta e explicația principală. Îi iubim pe amândoi, așa că ne dorim să fie fericiți. Să întâlnească pe cineva care să-i facă fericiți.

— Ryder se tot vede cu fete, dar...

— ... nu se implică niciodată, completă Clare. Iar Hope nu se vede cu nimeni. Nu s-a văzut cu nimeni de când...

— ... cu Jonathan, zise Avery satisfăcută.

— El a făcut-o să sufere mai mult decât vrea ea să admită, chiar și în sinea ei. Dar dincolo de asta, s-a convins singură de faptul că nu vrea și nu are nevoie să iasă cu nimeni ori să se implice într-o relație.

— Și tu aveai aceeași convingere, sublinie Avery.

— Era altceva, iar eu ieșeam puțin.

— Foarte puțin.

— Foarte puțin. Dar aveam trei copii la care trebuia să mă gândesc. În

plus, și cel mai important, n-a fost nimeni care să conteze până la Beckett. Clare sorbi încet din suc, apoi continuă: Și mai e ceva, dar asta sună chiar a nebunie.

— Aprob nebunia.

— Lizzy. Ea ne-a dat, mie și lui Beckett, ție și lui Owen, acel mic imbold, ca să zicem așa. Și uită-te la noi.

Avery își răsuci mâna cu palma în sus înspre Clare.

— Măritată, însărcinată cu gemeni.

Clare îi imită gestul.

— Pregătind nunta. Crezi că ea știe ceva sau vede ceva, simte ceva ce noi nu simțim? Cu privire la sentimente sau la posibile sentimente?

— Probabil. Și asta nu-i o nebunie mai mare decât să credem că stă aici, cu noi, așteptându-l pe Bill al ei.

— Ai dreptate. Mi-aș dori să aflăm cine era și ce însemna el pentru ea.

— Mă bazez pe Hope și pe Owen. O să dureze ceva timp, dar cu siguranță îi vor da de capăt. Avery îi zâmbi lui Clare, cu paharul de suc în mână. Deci cât le spunem lui Owen și Beckett din toată povestea asta?

— Păi, tot.

— Bine. O să facă glume pe seama lui, ceea ce o să-l scoată din sărite pe Ryder. Și asta creează șanse mai bune pentru situațiile viitoare, dacă este nițeluş nervos. Pe deasupra, după nemernicul ăla de Jonathan, lui Hope i-ar prinde bine o persoană realistă.

— Ryder e realist. Clare izbucni în râs. Hope i-a zis că-i cu nasul pe sus.

— Știu. Amuzată, Avery se înclină pe spate și se lăsă în voia râsului. Iar el a făcut-o pe ea îngâmfată. Îngâmfatul și îngâmfata. Poate că nu e în regulă, dar mie îmi place.

— Chiar dacă nu-i în regulă, și eu sunt de acord. Ridică doza de suc de ghimbir și ciocni cu Avery: în cinstea unei veri care promite să fie interesantă.

Reușise să-l evite în cea mai mare parte a săptămânii. Îl zărise de câteva ori – nu pentru că se uita după el, dar era greu să-l ratezi pe Ryder Montgomery, care se vântura de la un șantier la altul într-un orașel atât de mic precum Boonsboro. La MacT, înapoi la brutărie, iar la clubul de fitness. Îl surprinsese stând de vorbă cu Dick, frizerul, în față la Sherry's, ori oprindu-se să schimbe o vorbă cu un membru al familiei Crawford.

„E peste tot“, se gândi ea cu o anume ranchiună. Iar să-l evite însemna să se închidă în casă. Era ridicol.

Nu că ea n-ar fi fost ocupată. În prima lui vară de activitate, hanul avusese succes. Găzduise doi scriitori invitați de Clare la o lansare de carte, apoi cuplul care se întorsese în oraș pentru a sărbători 50 de ani de la absolvirea liceului. După aceea veniseră tinerii care se logodiseră în „Titania & Oberon“ și își făceau planuri pentru a-și petrece noaptea nunții

în aceeași cameră.

Până atunci avusese parte de oaspeți încântători, ciudați, dificili și plăcuți. Și de tot felul de alți oaspeți, se amuză ea în timp ce scotea furtunul pentru a stropi florile și arbuștii.

În acel moment avea șase camere rezervate: două surori, mama lor și trei fete. Noaptea trecută fusese una nostimă și gălăgioasă. Presupunerea că aveau să doarmă până târziu înainte de a se îndrepta către salonul de frumusețe pentru tratamentele cosmetice și masaj.

Cu siguranță, și ea trebuia să pună la cale o seară a fetelor. Clare și Avery, Justine și Carolee, mama lui Clare, fiica lui Carolee. Le-ar fi putut chema de la Philadelphia pe mama și pe sora ei. Niște mâncare simplă, niște vin, o mulțime de subiecte de discuție pe tema nunții și a bebelușilor. Exact ce avea nevoie.

Udă straturile de verdeață, aducând bucurie trandafirilor înfloriți și boltei de glicină. Florile ei îndulceau aerul în luna lui mai și deja și-o închipuia înflorită la nunta lui Avery din primăvara viitoare.

Fredona încântată de îndatorirea aceasta atât de casnică, ignorând bocăniturile și râcâitul de fierăstrău care se auzeau dinspre clădirea aflată de cealaltă parte a curții. Își făcu în minte o listă de activități, începând cu drumurile de dimineață și până la încheierea zilei cu o oră de cercetări pe seama lui Billy. Perfect.

Sunetul din spatele ei o făcu să tresară și să se răsucească.

— Hei!

Atât reuși să spună Ryder înainte ca, din reflex, Hope să îndrepte furtunul spre el. Apa îl lovi direct în față.

— O, Doamne! Hope trase furtunul într-o parte și reuși să-l oprească.

El își scoase ochelarii încet, foarte încet. Avea părul și hainele ude leoarcă, ochii înflăcărați de mânie.

Dumbass îl urmă credincios în balta de apă de pe paviment.

— Ce naiba?

— Ssst! murmură ea aruncând instinctiv o privire către terasă. Am oaspeți. Femei.

— De-asta uzi din cap până-n picioare orice bărbat care intră pe proprietate?

— N-am vrut... Iartă-mă. Îmi pare rău. M-ai speriat și...

— Ți se pare nostim? întrebă el, în timp ce Hope slobozi un hohot de râs.

— Nu. Da. Da. E nostim, dar asta nu înseamnă că nu-mi pare rău. Serious, îmi pare rău, adăugă ea. N-ar trebui să te furișezi pe lângă o femeie care ține în mână un furtun cu apă.

— Nu mă furișam deloc. Pur și simplu mergeam. Își șterse de pe față apa care i se prelingea din păr. Dă-mi să văd furtunul ăla.

— Nici vorbă. A fost un accident. Ce vrei tu să faci acum cu el este ceva

premeditat. Dacă aștepți aici, îți aduc un prosop.

— Nu vreau niciun prosop. Vreau o prăpădită de cafea, fiindcă pentru asta venisem – ca un om normal – de pe șantier încoace, la bucătărie.

— Îți aduc cafeaua și un prosop.

Îl ocoli la distanță, cu atenție, opri robinetul furtunului, apoi se furișă înăuntru chicotind. Luă un prosop din oficiul în care ținea lenjeria și se întoarse iute la bucătărie pentru a pune cafea într-un pahar de unică folosință. Adăugă două cuburi de zahăr, după cum îi plăcea lui Ryder, și puse capacul. Pentru a mai îndulci situația, înveli o brișă cu ciocolată într-un șervețel și scoase un biscuit pentru căței din rezerva ei proprie.

Se opri o clipă să se uite pe geam, vrând să se asigure că nu era înarmat. Avea și ea un frate, știa cum merg lucrurile. În cele din urmă, cu trăsăturile feței complet destinse, ieși calm afară, încercând să nu bage prea mult de seamă că bărbatul arăta chiar ud learcă.

— Îmi pare rău.

— Da, ai mai spus asta. Cu ochii ațintiți asupra ei, luă prosopul și îl frecă neglijent pe părul lui brunet, ud și ciufulit.

Cum Hope de-abia se stăpânea să nu râdă din nou, își supralicita căința zicând:

— Ți-am adus o brișă.

— Ce fel de brișă? se interesă el privind-o atent, cu prosopul pus pe un umăr.

— Cu ciocolată.

— Bine. Luă brișoa și cafeaua, în timp ce ea îi dădea cățelului biscuitul. Există vreun motiv anume pentru care uzi grădina, și pe mine, la șapte și jumătate dimineața?

— N-a plouat de câteva zile și am oaspeți, deci în curând trebuie să mă apuc de pregătit micul dejun. Sunt familiști și s-au culcat destul de târziu, deci vor dormi mai mult. Aveam puțin timp liber, așa că... Apoi izbucni, întrebându-se de ce trebuia să se justifice: Dar tu ai vreun motiv ca să vii aici după cafea la șapte și jumătate dimineața?

— Am uitat că Owen vine mai târziu. De obicei, el se ocupă de cafea. Mi-am închipuit că o voi găsi pe Carolee în bucătărie. Voiam să iau cheia ca să verific chiuveța din bucătărie de la ea de-acasă. Are o problemă la scurgere.

Nu se putea spune că nu era un nepot cumsecade, ori un fiu ori frate așijderea.

— Ea vine la opt. O poți aștepta, dacă vrei. Aș putea... să-ți pun hainele în uscător.

— Musafirele tale n-ar avea nimic împotriva unui tip dezbrăcat care băntuie pe aici?

„Musafirele de acum?“ se gândi ea. „Pesemne că nu.“

— L-ar considera un bonus bine-venit, dar la „M&P“ nu stă nimeni. Ai

putea aștepta acolo.

„Dezbrăcat“, își zise. „Înfumurat, dezbrăcat, bine făcut.“ Of, deșertul era al naibii de arid.

— N-am timp să aștept. Am treabă. Mușcă o bucată imensă de brioso și mormăi: Nu-i rea deloc.

Dumbass dădea din coadă. Prinse bucata pe care i-o aruncă Ryder fără să-și miște altceva decât capul.

— Mulțumesc frumos.

La a doua mușcătură se uită la ea.

— Mai sunt probleme cu luminile?

— Nu. Dar alaltăieri am avut drept clienți un cuplu romantic. El a cerut-o de soție în „T&O“. Mi-au mulțumit că am presărat petale de trandafir pe pat. Ceea ce nu făcusem. Hope privi înspre han. A fost un detaliu interesant. Mi-ar fi plăcut să mă fi gândit la el.

— Aș zice că ai un ajutor.

— Cred că da. E vreo problemă dacă trec mai târziu pe la noul local al lui Avery, să văd cum arată?

Ryder nu-și dezlipea ochii de pe fața ei – se uita insistent, neclintit; într-un final, își puse ochelarii de soare.

— De ce-ar fi o problemă?

— În regulă. Hope presupunea că din orgoliu își refuzase această mică plăcere. Și pentru asta nu se putea învinovăți decât pe ea însăși. Dacă ai terminat cu prosopul...

— Da, spuse el întinzându-i-l. Mulțumesc pentru cafea. Și pentru duș.

Nesigură, își reprimă hohotul de râs.

— Cu plăcere.

El se îndepărtă. Dumbass o privi cu un aer recunoscător înainte de a păși în urma stăpânului.

— Cine era?

Vocea o făcu pe Hope să tresară din nou. Se gândi că era al naibii de bine că nu mai avea furtunul în mână. Se uită în sus și o văzu pe femeia în halat de baie sprijinindu-se alene de balustrada terasei de la etajul al doilea. Răsfoindu-și mental arhiva de imagini din cap, își dădu seama că era Courtney, sora cea mijlocie.

— Bună dimineața. Este unul dintre proprietari.

— Mmmm. Îi aruncă lui Hope un zâmbet somnoros. Fostul meu iubit e înalt, brunet și arată grozav. Cred că am o slăbiciune pentru genul ăsta.

— Cine n-are? zâmbi Hope.

— Ai dreptate. E-n regulă dacă vin jos în halat? Cred că sunt șase luni de când nu m-am mai odihnit atât de bine, și nu vreau să mă dezmeticesc brusc.

— Categorie. E cafea proaspătă în bucătărie. Vin imediat să pregătesc micul dejun.

— Sunt îndrăgostită de locul ăsta, murmură Courtney cu un oftat visător.

„Și eu la fel“, se gândi Hope strângând furtunul. „Și mă simt și eu mult mai odihnită.“ Tocmai avusese un dialog cu Ryder fără ca vreunul din ei să se repeadă la celălalt. Trebuia să-l fi udat learcă din capul locului.

Râzând, intră în han ca să se ocupe de oaspetele ei.

capitolul 4

Ryder luă din camionetă un tricou uscat și destul de curat și își găsi și blugii pentru situații de urgență, categorie căreia îi aparținea probabil și încasarea unui duș cu furtul de grădină. Se îndreptă către MacT.

— Femeile, doar atât zise, iar Dumbass îi aruncă o privire ce putea fi interpretată drept solidaritate masculină.

Intrară în clădirea din care răzbăteau muzica dată tare – country, de la radio, cum el nu fusese acolo să schimbe pe rock –, uruitul bormașinilor și pocnetul pistoalelor pneumatice pentru cuie. Trecu prin restaurant, pe lângă instalatorii care lucrau în camerele de oaspeți, și ajunse în bucătărie.

Beckett stătea la o tejghea improvizată și se uita peste planuri.

— Salut. Mă gândeam că dacă vom pune o singură ușă aici, ar trebui...

Beckett își înălță privirea și ridică din sprâncene, în timp ce Ryder își întindea hainele lângă cuptorul cel mare.

— Te-a lovit dintr-odată furtuna?

Mormăind, fratele lui se aplecă să-și dezlege șireturile bocancilor.

— O hangiță cu un furtun de grădină.

Beckett izbucni în râs, în vreme ce Ryder se lupta, ocărând, cu șireturile ude.

— Frate, parcă te-a pus la murat!

— Taci din gură, Beck.

— Și ce-ai făcut, ai prins furtunul?

— Nu. Nu l-am prins din prima. Ridicându-se, Ryder își scoase cămașa și o trânti pe jos, îmbibată de apă.

În picioare și cu mâinile în șold, Beckett se hlizi:

— Nu-i tocmai ce-am auzit eu.

Ryder îi aruncă fratelui său o privire furioasă, în timp ce-și scotea cureaua.

— Ți-am zis deja că nu era nimic de prins și că ideea a fost a ei. Taci.

— Frățioare, te-a udat learcă. Ce-ai făcut, ai alergat-o prin curte?

Îl udase în toată regula, până la boxeri. Cum dinăștia nu avea o pereche în plus prin camionetă, trebuia să renunțe la ei.

Se dezbracă de tot, sub rânjetul batjocoritor al lui Beckett.

— Dacă nevastă-ta n-ar fi însărcinată, ți-aș trage una.

— Se pare că mai curând tu ești cel vizat în scopul ăsta.

— N-am nevoie să ochesc prea atent ca să-ți trag una. Cu grijă, Ryder își protejă părțile sensibile înainte de a trage fermoarul. A ieșit să ude afurisitele de flori și nu s-a uitat ce făcea. Plus că-i repezită.

— Poate din cauză că tu te-ai repezit la ea.

Fixându-l cu privirea pe Beckett, Ryder își puse cureaua, trecând-o prin găici.

— Ai terminat?

— Îmi mai vin în minte și altele. Ce înseamnă să te uzi, chestii dintr-astea. Ryder îi arătă ambele degete mijlocii, apoi își trase tricoul pe el. Beckett începu să râdă: Data viitoare, cine știe ce-ți mai face cu furtunul? Gata, ajunge pentru moment.

— L-am trimis pe Chad în apartamentele de deasupra brutăriei, ca să termine cu încuietorile și cu întrerupătoarele, fiindcă Owen vrea să arate toate bine înainte să le prezinte astăzi. Chiuveta lui Carolee face figuri, așa că m-a rugat să mă uit la ea. Mă duceam de la brutărie la han să iau cheia și o amărâtă de cafea, când ei îi scapă furtunul și-l ațintește spre mine. M-a nimerit mai întâi în plex, desigur, după care a luat-o în sus.

— A făcut-o intenționat? Îl putem aștepta pe Owen. Noi trei ar trebui să fim în stare să-i venim de hac.

— Nostim. Ryder dădu un șut în mormanul de haine ude. Din asta m-am ales cu o cafea și o brioșă.

— Ce fel de brioșă?

— O brioșă pentru mine. Trimit vopsitorii sus pe platformă. În zilele următoare se anunță vreme frumoasă, așa că pot să se apuce de finisajele exterioare.

— Bine. Deci tu ți-ai rezolvat dușul de dimineață. Eu ce-am de făcut? Beckett își desfăcu mâinile, oferindu-și amuzat serviciile: Ți stau la dispoziție.

— Data viitoare când mai e vreo solicitare de la han, îl trimit pe Deke să se ocupe. El poate s-o sărute.

Beckett se gândi la muncitorul cu pricina: vrednic și mereu binedispus. Și un chip pe care numai o mamă mioapă l-ar fi putut iubi.

— Ești afurisit, frățioare.

— Dacă fantoma ta are chef de joacă, poate să se joace cu altcineva.

— Nu-i fantoma mea. Și mă îndoiesc că Lizzy e interesată s-o combine pe Hope cu Deke.

— Nimeni nu mă combină pe mine, și dacă aș fi vrut să mă combin cu Hope cea perfectă, aș fi făcut-o.

— Dacă zici tu...

Dintr-odată auziră niște voci zglobii apropiindu-se. Ryder văzu cum trăsăturile fratelui său se luminau când cei trei băieți dădură buzna în

bucătărie.

Murphy, cel mai mic (avea doar șase ani), se uită în jur și se înveseli zărindu-l pe Beckett. Ținea în mână o jucărie fără cap care-l înfățișa pe Captain America.

— I-a căzut capul. Tu știi să-l reperi. Bine? Că are nevoie.

— Dă-mi să văd. Beckett se aplecă la nivelul puștiului. Cum s-a întâmplat?

— Voiam să mă lămuresc dacă poate să se uite peste umăr, fiindcă răufăcătorii se furișează prin spatele tău. Și așa i-a căzut capul, murmură băiatul întinzându-i piesa cu pricina. Dar tu poți să-l reperi.

— Putem să-l îngropăm, rânji Liam, mijlociul. Avem sicriele pe care ni le-ai făcut. Mai poți face unul, doar pentru cap. Rânji răutăcios spre Ryder: Dacă-ți cade capul, ești mort.

— Ai văzut vreodată o găină după ce îi tai capul? Ea continuă să alerge, ca și când și l-ar căuta.

— Nici vorbă! se hlizi Harry, băiatul cel mare.

— O, da, tinere luptător Jedi. De fapt, ia te uită... este Clare cea Frumoasă.

— Scuze. Am făcut verificări. Totul e în regulă. Voiau să vadă ce se mai întâmplă pe aici înainte să mergem la librărie.

— Eu pot rămâne să lucrez, îl imploră din priviri Harry pe Beckett. Pot să ajut.

— Dacă Harry rămâne, vreau și eu, se agăță Liam de blugii lui Ryder. Vreau și eu.

— Și eu, repetă Murphy ca un ecou, ridicându-și mâinile spre Beckett. Mă lași?

— Am stabilit ceva, începu Clare.

— Doar întrebam.

Cunoscându-și interesul, Harry își schimbă privirea imploratoare cu una nevinovată în direcția mamei sale.

— Ei pot să refuze.

— Ne-ar prinde bine niște sclavi, aprecie Ryder și fu recompensat cu un zâmbet angelic din partea lui Harry.

— Ryder, nu vreau să te împovărez...

— Asta mic e cam slăbănog, zise, ridicând brațul lui Liam și ciupindu-l de mușchi. Dar are potențial.

— Trebuie să-i despărțim, opină Beckett întinzându-i lui Murphy supereroul reparat.

— Știam eu c-ai să-l reperi! După ce-l strânse în brațe aprig pe Beckett, Murphy îi zâmbi mamei: Te rog, putem fi sclavi?

— Ce contează părerea mea înaintea a cinci bărbați frumoși? Le-am promis că-i duc la Vesta la prânz, dar...

— Ne vedem acolo. Punându-l jos pe Murphy, Beckett se îndreptă spre

soția lui. Își plimbă mâna pe fața ei, apoi o sărută ușor. Pe la amiază?

— Este perfect. Sunați dacă aveți nevoie de întăriri. Băieți – și avertismentul matern vibră în acest singur cuvânt –, să fiți ascultători! O să aflu dacă faceți prostii, chiar dacă ei n-o să-mi spună. Sunt chiar vizavi, îi zise lui Beckett.

— De unde să afle, dacă ea nu-i aici? întrebă Murphy după ce Clare plecă. Întotdeauna află.

— E puterea misterioasă a mamei, îl lămurii Beckett.

— Oricum, dacă faceți prostii, vă batem în cuie în perete, prinși de încălțări. Cu capul în jos, adăugă Ryder. Ați priceput?

— Mda.

Beckett își așeză mâna pe capul lui Murphy.

— Îl duc pe Pătrățul la apartamente. Poate să ajute cu încuietorile.

— Cum se face că eu sunt Pătrățul? se interesă Liam.

— Fiindcă tu ești fratele mijlociu.

— N-am să mai fiu mijlociu când o să vină bebelușii. Mijlociu o să fie Murphy.

— A făcut calculele, zise Beckett, ridicol de mândru.

— Alt tocilar la matematică? Îl punem pe Owen să-l păzească imediat ce ajunge aici. Eu îl iau pe ăsta. Îl apucă pe Harry pe după cap cu un gest care îl ameți de-a binelea. Nu-i așa de scund ca ceilalți. Ne ducem la club. În drum, îl las la brutărie pe cel care, deocamdată, este fratele mijlociu.

— Super. Mulțumesc. Ryder ieși, urmat de cei doi băieți, iar Beckett se întoarse către Murphy: Am face bine să ne luăm uneltele.

Murphy zâmbi, dulce ca un înger.

— Uneltele.

Cum ambii muncitori din apartament aveau copii, Ryder își închipuia că nu-i vor permite lui Liam să facă ceva din cale-afară de prostesc. Cu toate astea, mai zăbovi câteva clipe, dându-i băiatului niște apărători pentru întrerupătoare și o șurubelniță mică.

Puștiul avea cam opt ani, se gândi el, și era iscusit. Dar – probabil datorită faptului că era fiul mijlociu – avea cea mai parșivă minte dintre toți trei și firea cea mai aprigă.

— Dacă nu faci prostii, câștigi un dolar pe oră. Dacă faci, iei gaura de la covrig.

— Și cât înseamnă gaura de la covrig?

— Nimic.

— Nu vreau gaura de la covrig, protestă Liam.

— Nimeni n-o vrea, așa că n-o da în bară. Dacă vă face probleme, le spuse Ryder oamenilor săi, duceți-l la Beck. Hai să mergem, șmechere.

— Ar trebui să primesc mai mult decât Liam, fiindcă eu sunt mai mare.

— Un dolar pe oră, repetă Ryder în timp ce coborau treptele de afară. Astea-s prețurile pe aici.

— Aș putea căpăta o primă.

Amuzat și curios, Ryder îl analizează pe Harry în timp ce mergeau.

— De unde știi tu lucruri de felul ăsta?

— Mama le dă oamenilor prime de Crăciun fiindcă muncesc mult.

— Bine, mai vorbim de Crăciun.

— Am să folosesc un pistol din acela de împușcat cuie?

— Da. Peste vreo cinci ani.

— Buni zice că lucrați la un loc în care oamenii vin să facă sport și să se distreze menținându-și sănătatea.

— Cam așa ceva.

— Trebuie să mâncăm broccoli pentru că e sănătos, cu excepția serilor între băieți, când nu e obligatoriu.

— Asta-i frumusețea serilor între băieți, că nu avem broccoli în meniu.

— Am să măsoz chestii? Am o ruletă acasă, pe care mi-a dat-o Beckett, dar n-am adus-o cu mine.

— Avem unele de rezervă.

Când intrară, Harry se opri în loc, cu ochii cât cepele. Cum demolarea se încheiase, nu mai rămăseseră în picioare decât pereții exteriori, un acoperiș provizoriu și un spațiu mare cât un hambar. Fierăstraiile bâzâiau, pistoalele pentru cuie pocneau și toată echipa era la treabă.

— E mare, zise Harry. Nu credeam că e mare, dar e. Cum de e goală pe dinăuntru?

Ryder îi răspunse simplu:

— Fiindcă lucrurile care erau aici nu erau bune. Vom renova părțile care merită păstrate.

— Renovați? Cu totul? De unde știți cum? Înțelegând că băiatul întreba „cum“ la propriu, Ryder îl conduse la planuri. Sunt făcute de Beckett, constată puștiul. Am văzut când le făcea. Acoperișul nu arată ca acum.

În regulă, se gândi Ryder, copilul nu numai că avea o mulțime de întrebări – care i se păreau logice –, dar era și atent. Poate că educă următoarea generație de antreprenori.

— O să arate. Dăm jos acoperișul vechi.

— Și dacă plouă?

— O să ne udăm.

Harry zâmbi ștregărește.

— Pot să meșteresc ceva?

— Da. Îți aduc un ciocan.

Se distra de minune. Copilul era deștept și silitor, avea acea disponibilitate de a face orice tocmai pentru că nu făcuse nimic până atunci. Și era amuzant, uneori în chip premeditat. Ryder ajutase la supravegherea copiilor când terminaseră casa lui Beckett, prin urmare știa că Harry era grijuliu cu propriile degete. Copilului îi plăcea să învețe, iar

lui îi plăcea să meșterească.

Timpul petrecut împreună îl făcu pe Ryder să rememoreze propria copilărie, când prinsese meseria de la tatăl lui. Compania de Construcții Montgomery n-ar fi existat dacă Tom Montgomery n-ar fi avut priceperea, imboldul și răbdarea de a construi și dacă nu s-ar fi însurat cu o femeie abilă și energică.

Descoperi că-i era dor de tatăl lui, mai ales la începutul unui proiect ca acesta, care avea un potențial uriaș.

„El ar fi scos ce-i mai bun din asta“, se gândi Ryder, ghidându-l pe Harry să măsoare și să marcheze locul următorului perete. Ar fi scos ce era mai bun din spațiul acesta mare și gol, în care toate sunetele își găseau ecou, din mirosul de sudoare și din praful de rumeguș.

Și l-ar fi adorat pe băiat, i-ar fi plăcut potențialul său. Avea nouă ani, mergea pe zece, își aminti Ryder. Un slăbănog cu umeri ascuțiți și picioare disproporționat de mari față de restul corpului.

Și acum mai avea doi frați pe drum. Da, cu siguranță tatăl lui s-ar fi bucurat nevoie mare de înrudirea familiilor Brewster și Montgomery.

Puștiul se integră perfect în colectiv, executând neobosit sarcinile primite. Asta nu avea să-l țină mult, socoti Ryder, dar faptul că era starul zilei compensa dificultatea muncii și-l făcea să se simtă bărbat. Să simtă că făcea parte din echipă.

Făcu un pas înapoi și luă o gură de Gatorade din sticlă. Harry, imitându-l, admiră rezultatul eforturilor sale.

— Ei bine, băiete, ai ridicat primul tău perete. Uite, îi zise scoțând un creion de tâmplar de la cingătoare, scrie-ți numele pe el.

— Pe bune?

— Da. O să fie acoperit cu izolație, rigips și vopsea, dar tu vei ști că e acolo.

Încântat, Harry luă creionul și își scrisese numele, caligrafic, pe peretele neregulat. Dintr-odată, îl zări pe Liam strecurându-se înăuntru.

— Te-au dat afară? strigă Ryder.

— Nici pomeneală! Am montat un milion de întrerupătoare și am pus și o clanță. Chad mi-a arătat cum. Apoi a venit Beckett să mă ia ca să mergem la pizza.

În timp ce vorbea, intrară Beckett și Murphy.

— Am făcut un perete. Uită-te, eu și cu Ryder am făcut un perete!

Liam se încruntă.

— Cum să fie un perete, când poți trece prin el? Uite, zise el demonstrativ.

— E un zid de rezistență, declară Harry cu emfază.

Dintr-odată, chipul lui Liam se schimonosi rebel.

— Vreau să fac și eu un zid de rezistență.

— Data viitoare, îi promise Beckett îmbrățișându-l pe după umeri.

Atenție! Pe șantier avem reguli.

— Eu am făcut un planșeu. Poți sta pe el, explică Murphy. Acum e pauza de masă și primim pizza.

Ryder își dădu seama că pierduse noțiunea timpului.

— Îi duc să se spele, zise Beckett.

— Mai întâi ne jucăm la jocurile video. Am trei dolari, își flutură Liam bancnotele.

— Da, da, spuse repede Ryder scotocind după portofel sub privirea liniștită a lui Harry. I-ai câștigat.

— Mulțumesc. Nu vîi să mănânci cu noi?

— Ajung și eu mai târziu. Am de terminat câteva treburi.

— Owen e la restaurantul cel nou, are niște lucruri de rezolvat cu Avery. A zis că vine în douăzeci de minute.

— E-n regulă.

— Bine, gașcă. Hai să ne spălăm.

Hope îi zări pe fereastra bucătăriei pe Beckett și băieții lui. Ce drăguț, se gândi. Se duceau probabil la Vesta să ia prânzul. Decise că era momentul să mănânce și ea ceva, înainte ca oaspeții să se întoarcă. Deja făcuse inspecția de rutină a camerelor, adunând pahare și cești și alte asemenea resturi. Trebuia să mai comande niște umerășe și prosoape pentru toaleta din hol. Și mai multe căni, își aduse aminte, deoarece clienții aveau tendința să plece cu ele.

Dar în clipa aceea, hanul era liniștit și gol, cu toate fetele plecate să se răsfețe, cu Justine și Carolee hoinărind în căutare de faianță și parchet și ce le mai trecea prin cap pentru clubul de fitness.

Echipa de curățenie trebuia să vină cam într-un ceas pentru a întoarce pe dos și a igieniza camerele, după care ea avea să refacă inspecția. Tocmai terminase de preparat o cană de ceai cu gheață și aprovizionase frigiderul cu apă și băuturi răcoritoare. Își oferî o scurtă pauză înainte de a face restul comenzilor, însă, chiar în clipa când așeză cana pe masă, alături de o fructieră plină cu struguri negri apetisanți, se auzi soneria de la recepție.

Nu era programată nicio livrare, se gândi, dar se întâmpla ca vreun oaspete să-și mai uite cheile ori să apară vreun cunoscut dornic de conversație.

Se îndreptă spre intrare, afișând zâmbetul ei de hangiță profesionistă, dar zâmbetul îi pieri cu totul când îl zări pe bărbatul de dincolo de geamul ușii.

Purta un costum, desigur, *gris-perle*, de vară. Cravata, cu nodul desăvârșit, stil Windsor, avea aceeași culoare și o dungă purpurie pentru contrast. Era bronzat, înalt și zvelt, arătos într-un fel clasic, strălucitor. Și complet nedorit acolo.

Cu reținere, Hope descuie ușa și o deschise.

— Jonathan. Ce surpriză!

— Hope. Îi zâmbi, cu farmecul lui ușuratic, de parcă n-ar fi abandonat-o cu un an în urmă ca pe o haină demodată. Arăți minunat. Tunsoarea asta nouă îți vine perfect.

Se întinse ca pentru a o îmbrățișa. Ea se dădu înapoi, refuzând cu fermitate.

— Ce cauți aici?

— Deocamdată, mă întreb de ce nu mă poștești înăuntru. Este foarte ciudat să găsești ușa unui hotel încuiată în plină zi.

— Așa sunt regulile, iar noi suntem un han. Oaspeții noștri apreciază discreția.

— Desigur. Locul pare încântător. Mi-ar plăcea să-l văd mai bine. Așteptă o clipă, apoi supralicită cu un zâmbet. Ca de la un profesionist la altul?

I-ar fi plăcut să-i trântescă ușa în nas, dar ar fi fost infantil. Pe deasupra, i-ar fi dat impresia că îi păsa.

— Majoritatea camerelor de oaspeți sunt ocupate, dar îți pot arăta spațiile comune, dacă te interesează.

— Da, foarte mult.

Ea nu putea pricepe de ce l-ar fi interesat.

— Te întreb încă o dată, Jonathan: ce cauți aici?

— Voiam să te văd. Părinții mei îți transmit salutări.

— Salută-i și tu din partea mea. Trase aer în piept. „Bine, se gândi, ce mare lucru?“ Aici e recepția.

— E micuță, dar e cochetă și interesantă.

— Da, așa credem și noi.

— Asta e cărămidă adevărată?

Hope privi peretele lung din cărămidă aparentă.

— Da, iar astea sunt fotografiile vechi cu hanul și Main Street.

— Mda. Șemineul trebuie să prindă bine pe vreme de iarnă.

Prezența lui Jonathan acolo, făcând aprecieri cu privire la localul ei, o scotea din sărite.

— Da, este unul din locurile preferate. Avem și o bucătărie deschisă, încep Hope, dorindu-și să fi avut cinci minute pentru a-și reîmprospăta machiajul și coafura; doar din mândrie, nu de altceva. Oaspeții se pot servi singuri.

El studie lampadarele impunătoare din metal, echipamentele de bucătărie din oțel inoxidabil și blatul din granit gros.

— Mergeți pe încredere?

— Nu adăugăm nimic la nota de plată. Toată mâncarea și băutura sunt incluse. Vrem ca oaspeții noștri să se simtă ca acasă. Holul central e pe aici.

Jonathan se opri în fața biroului ei și îi zâmbi din nou în felul acela caracteristic.

— Ordonată și eficientă, ca întotdeauna. Ne lipsești, Hope.

— Ca să vezi!

— Ne lipsești foarte tare.

Îi veniră în minte diverse răspunsuri, dar niciunul din ele nu putea fi considerat politicos. Iar ea era hotărâtă să fie politicoasă.

— Suntem mândri în chip deosebit de gresia care este montată în tot hanul. Aici poți observa detaliile modelului de sub masa centrală. Aranjamentele florale sunt făcute de florarul orașului și reflectă și amintesc nu numai anotimpul în care ne aflăm, ci și stilul și tema fiecărei camere în parte.

— Splendid. Și, da, detaliile sunt minunate. Eu...

— La fel și lucrătura în lemn. Trecu pe lângă el fără să-l privească. Ancadramentul vechilor arcade e și el frumos. Familia Montgomery s-a ocupat de proiectare, renovare și decorațiuni. E cea mai veche clădire din piatră din Boonsboro și încă de la început a funcționat ca han. Salonul de față a fost odinioară culoarul pe care soseau trăsurile.

— Hope. Își plimbă degetul pe brațul ei, înainte ca ea să se poată întoarce. Dă-mi voie să te invit la prânz după ce terminăm turul. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut.

„Nu suficient“, își zise ea.

— Jonathan, am treabă.

— Patronii tăi trebuie să-ți dea o pauză de prânz rezonabilă. Unde propui să mergem?

Nu trebuia să se străduiască să fie glacială. Tonul vocii ei pur și simplu reflecta cea mai mică sensibilitate. După cum își putea da seama, Jonathan se aștepta să primească un răspuns pozitiv. Mai mult, se aștepta ca ea să fie încântată, flatată, poate chiar puțin tulburată.

Se bucura să-l dezamăgească din toate punctele de vedere.

— Dacă ți-e foame, încearcă la Vesta, peste drum. Dar eu nu sunt interesată să ies la masă cu tine. Poate ai vrea să vezi grădina înainte de a vizita restul parterului. Deschise ușa holului principal și păși afară. Este un loc minunat, mai ales pe vreme bună, când poți să stai aici și să iei un pahar.

— Îi lipsește priveliștea, comentă el, privind peste gardul grădinii către clădirea verde de alături.

— Asta e o situație temporară. Clădirea aceea urmează să fie renovată de către familia Montgomery.

— Ce familie ocupată! Măcar stai jos o clipă. Nu mi-ar strica băutura de care pomeneai.

„Ospitalitate“, își aminti Hope. „Cu absolut toată lumea.“

— Bine, mă întorc imediat.

Când intră în hol își descleşță fălcile. El ar fi putut recomanda clienți pentru han, își zise. Clienți și oaspeți în căutarea unui loc retras, bine

administrat, cu un design atrăgător. Dincolo de sentimentele ei personale, nu putea nega faptul că Jonathan știa cu ce se mănâncă ospitalitatea, așa că avea să-și facă treaba și să fie drăguță.

Îi turnă ceai peste gheață, adăugă o farfuriuță cu prăjituri și, de dragul vremii splendide, își turnă și ei un pahar.

Jonathan tocmai se așezase la una din mesele cu umbrelă, când ea ieși ducând tava.

— Sunt surprinsă că n-ai adus-o și pe soția ta. Sper că e bine.

Hope se feliță pe sine pentru această replică. Nu-i rămăsese în gât.

— E foarte bine, mulțumesc. Are o ședință de comitet azi și ceva cumpărături de făcut. Cred că ți-e dor de Georgetown, de magazine, de viața de noapte. N-ai nimic de felul ăsta aici.

— De fapt, mă simt foarte bine aici. Să știi că sunt foarte feliță.

El îi oferi un zâmbet, condimentat cu o ușoară compătimire. Un zâmbet care îi exprima limpede opinia că Hope mințea ca să salveze aparențele.

Își imaginează cum ar fi fost să ridice un deget și să-i șteargă zâmbetul de pe față. Dar asta n-ar fi fost drăguț.

— E greu de crezut ca o femeie hotărâtă ca tine, cu gusturile tale, să se stabilească într-un orașel de provincie. Să conducă un han, oricât de fermecător ar fi el, după ce a condus Wickham. Presupun că locuiești aici.

— Da, am un apartament la etajul al treilea.

— Când mă gândesc la casa ta cea frumoasă din centru... Scutură din cap cu aceeași urmă de compătimire. În parte, mă simt răspunzător pentru toate aceste schimbări prin care ai trecut. Privind în urmă, îmi dau seama că aș fi putut – și ar fi trebuit – să gestionez situația mai bine decât am făcut-o.

Drăgălășenia avea și ea limitele ei. Ale lui Hope fuseseră depășite.

— Te referi la modul în care te-ai culcat cu mine, făcându-mă să cred că avem o relație pe termen lung, și apoi ți-ai anunțat logodna cu altcineva? Ah, să nu uit cum mi-ai spus despre cealaltă femeie chiar după ce făcusem dragoste! Luă o înghițitură de ceai și murmură: Da, ai fi putut gestiona lucrurile mai bine.

— Dacă e să fim cinștiți, nu ți-am promis niciodată nimic.

— Nu, dar așa m-ai făcut să cred, deci interpretarea îmi aparține. Și mi-o asum. Îl privi pe sub umbrela de soare. Da, arăta la fel. Calm, ferchezuit, încrezător în sine. Acea încredere în sine i se păruse cândva extrem de atrăgătoare. Acum i se părea arogantă și n-o mai atrăgea deloc. D-asta ai venit aici, Jonathan? Ca să închidem socotelile?

— Speram să îndrept lucrurile. Cu ochii sclipind de sinceritate, îi atinse mâna. Ne-am despărțit urât, Hope, și asta nu-mi dă pace deloc.

— Nu te mai gândi.

— Mă gândesc. De aceea sunt aici, ca să îngropăm securea războiului. Și ca să-ți ofer slujba înapoi. Tata este gata să-ți facă o ofertă foarte

generoasă. Așa cum am zis, Hope, ne lipsești.

Privindu-l în ochi, își trase mâna dintr-a lui.

— Deja am o slujbă.

— O ofertă foarte generoasă, repetă Jonathan. Acolo unde știm cu toții că e locul tău. Am dori să stabilim o întâlnire cu tine, când dorești, pentru a discuta detaliile. Te-ai putea întoarce, Hope. În Georgetown, la Wickham, la viața ta. La mine. Cum ea nu zicea nimic, îi acoperi din nou mâna cu palma. Căsătoria mea e cum e și așa va fi și pe mai departe. Dar tu și cu mine... îmi lipsește relația noastră. O putem avea înapoi. Aș avea mare grijă de tine.

— Ai avea grijă de mine!

Fiecare cuvânt care îi ieșea de pe buze era ca o piatră.

— N-ai duce lipsă de nimic. Jonathan continuă, cu acea încredere în sine care îi dovedea că nu o cunoștea deloc și că nu o cunoscuse niciodată. Ai avea o slujbă care te satisface, o casă după inima ta. Este o proprietate superbă pe Q Street, care știu că ți-ar plăcea. Cred că ar trebui să ne luăm o scurtă vacanță înainte să revii la lucru, ca să ne acomodăm din nou unul cu altul, ca să zic așa. Se înclină înspre ea, intim. A fost un an lung, Hope, pentru amândoi. Te duc oriunde vrei. Ce zici de-o săptămână la Paris?

— O săptămână la Paris, o casă în Georgetown. Presupun că și niște bani de cheltuială ca s-o mobilez și ca să mă pregătesc pentru întoarcerea la Wickham. Și la tine.

Îi ridică mâna la buze – obicei pe care ea îl adora pe vremuri – și îi zâmbi:

— După cum am zis, voi avea grijă de tine.

— Și ce părere are soția ta despre oferta asta atât de generoasă?

— Nu-ți face griji pentru Sheridan. Vom fi discreți și ea se va adapta. Hope îl privi cum batjocorea căsătoria, jurămintele, fidelitatea, printr-un simplu gest, calm și lipsit de considerație. N-ai cum să fii fericită aici, insistă el. Eu am să mă asigur că ești fericită.

Ea zăbovi o clipă, aproape surprinsă că putea răbda enormitatea jignirii. Rămase la fel de surprinsă și când glasul ei se păstră calm și echilibrat în vreme ce insulta o agresa, stridentă.

— Hai să-ți spun ceva. Sunt responsabilă de propria mea fericire. N-am nevoie de tine și de propunerea ta incredibil de ofensatoare la adresa mea și a soției tale. N-am nevoie de tatăl tău și de Wickham. Am o viață a mea. Îți închipui că viața mea s-a sfârșit fiindcă tu te-ai folosit și te-ai debarasat de mine?

— Cred că te mulțumești cu mai puțin decât ai putea avea, cu mai puțin decât meriți. Îmi cer sincer iertare dacă te-am făcut să suferi, dar...

— Dacă m-ai făcut să sufăr? M-ai eliberat. Se ridică în picioare. Calmul și echilibrul se duseseră pe apa sâmbetei. Mi-ai tras o zgâlțâială teribilă, nemernicule, dar m-ai zdruncinat destul de tare încât să mă reevaluez. Mă

mulțumisem cu tine. Acum casa mea e aici. Arătă cu mâna terasele și pentru o clipă i se păru că zărește umbra unei femei. O casă pe care o iubesc și de care sunt mândră. Am o companie care îmi place, prieteni pe care îi prețuiesc. Să mă întorc la tine? La tine, când îl am... Nu-și putea închipui ce o făcu să spună asta. Imboldul, mânia de nestăpânit, orgoliul. Dar îl văzu pe Ryder traversând parcela de teren din fața clubului și pur și simplu îi scăpă: Pe el? Pe Ryder?

Se așeză sub arcada împodobită cu glicină, iar Ryder se opri și se încruntă la ea. Își închipuia că zâmbetul de pe fața ei o făcea să pară nebună. Dar nu-i păsa.

— Hai, intră în joc, mormăi, apropiindu-se de el. Ți rămân datele vândută.

— Ce...

Îl îmbrățișă, îl sărută, iar Dumbass dădu din coadă și încercă să se strecoare printre ei pentru a prinde și el puțină acțiune.

— Intră în joc, îi șopti, cu buzele lipite de gura lui. Te rog!

Nu prea îi lăsa loc de alegere, la modul cum se lipise de el, făcând corp comun cu corpul lui. Așa că el se supuse și îi răsfiră tandru părul cu mâna.

Pentru o clipă, ea uită de scopul exercițiului. Ryder mirosea a rumeguș și avea gust de bomboană. O bomboană fierbinte, topită. Se trase înapoi, ușor nesigură pe picioare.

— Intră în joc!

— Păi, nu asta am făcut?

— Ryder! îi prinse mâna într-a ei și o strânse, apoi se întoarse. Ryder Montgomery, aș dori să-ți fac cunoștință cu Jonathan Wickham. Familia lui Jonathan este proprietara hotelului din Georgetown unde am lucrat înainte.

— A, da. În regulă, acum pricepuse și el. Sigur, putea juca rolul acesta, nicio problemă. Își strecură mâna pe talia lui Hope și o simți tremurând. Ce mai faci?

— Mulțumesc, bine. Jonathan se uită la cățel cu o privire precaută. Hope mi-a făcut un tur al hanului vostru.

— E mai mult al ei decât al nostru. Pierderea voastră, câștigul nostru. Corect?

— Așa s-ar zice. Privirea lui scrută hainele de lucru ale lui Ryder. Înțeleg că lucrările de construcție se fac în regie proprie.

— Da. Suntem întreprinzători. Spuse asta zâmbind și trăgând-o pe Hope mai aproape de el. Cauți o cameră?

— Nu. Ochii lui Jonathan sticliră a mânie, chiar dacă afișa un zâmbet reținut. Doar am vizitat o prietenă veche. M-am bucurat să te revăd, Hope. Dacă te răzgândești în privința ofertei, știi unde să dai de mine.

— N-am să mă răzgândesc. Transmite salutările mele părinților și soției tale.

— Montgomery, îl salută el pe Ryder înclinând capul, apoi se îndreptă

către Mercedesul lui.

Hope continuă să zâmbească până ce Jonathan dispăru din raza ei vizuală.

— O, Doamne! O, Doamne!

Se desprinsese de lângă Ryder și începu să străbată grădina cu pași mari încolo și înapoi.

Ryder se gândi la Vesta – arome familiare, copii fericiți, fără drame și probleme. Își îndreptă ochii spre cer și se duse după ea în grădină.

capitolul 5

Nu îndrăznea să-i spună să stea jos ori să se calmeze. Niciun bărbat nu înțelege de-adevăratelea femeile, dar el se considera destul de iscusit în interacțiunea cu ele.

Așa că se așeză, închipuindu-și că avea să dureze o vreme până ce Hope termina de înconjurat grădina. Cum purta una din rochițele acelea subțiri de vară, nu se putea abține să privească.

Prin urmare, rămase locului, iar câinele lui se adăposti sub masă ca și când ar fi încercat să se protejeze de energia negativă. Însă afară era teribil de cald, iar mânia ei era în stare să opărească o pereche de homari. Ryder își adună tot curajul și întrebă:

— OK, care-i problema?

— Problema?

Când se răsuci, rochia îi flutură și îi descoperi picioarele lungi, goale.

Nu, chiar nu putea să nu se uite.

— Problema? repetă ea, iar ochii ei de culoarea ciocolatei negre împrășcară cu gloanțe de mânie. Nemernicul voia să-mi propună o afacere. Ryder remarcă paharele de ceai cu gheață. Nu i-ar fi stricat unul, însă nu era sigur cui îi aparținea paharul și nici nu-și dorea în mod special să bea după un nemernic. Asta, urmă Hope fluturându-și mâna spre parcare, era Jonathan.

— Mda, am făcut cunoștință.

— Noi doi am fost...

„Ce?“ se întrebă. Ce fuseseră ei doi?

— M-am prins. Ați fost împreună și el ți-a dat papucii pentru altcineva. Ridică din umeri, iar ea se opri din mersul ei nervos îndeajuns cât să-i arunce o privire. Așa umblă vorba, explică el.

— Nu-i chiar așa. Eu eram cealaltă femeie. N-am știut asta până ce nu mi-a spus că e logodit – și a aruncat bomba imediat după ce făcusem dragoste. Eu credeam că avem o relație, una exclusivă, dar el doar mă păcălea. Sunt o proastă, o proastă, o mare proastă!

Era toată neagră de furie, vocea îi era tulbură, iar când era cu adevărat supărată, se gândi el, puteai vedea focul de dincolo de fum.

— OK, el e un nemernic și tu ai fost o proastă. Te-ai deșteptat și i-ai dat papucii. Paharul ăsta e al tău?

— Da, și normal că am pus capăt relației. Și i-am dat și explicații. Ticălosul presupunea că totul va continua ca înainte. Eu să lucrez pentru familia lui și să fiu împreună cu el.

— Atunci chiar că-i prost.

— Categorie! Apreciind din plin comentariul, Hope îl bătu pe umăr pe Ryder și începu iar să umble în cerc. S-a însurat în mai și, evident, a fost un eveniment somptuos la Wickham, cu o lună de miere de trei săptămâni în Europa.

— Ții socotelile?

Ea se opri în loc. Bărbia îi ieși în afară.

— Citesc rubrica mondenă din ziar. Și, da, bine, am vrut să văd, e normal. Și tu ai fi făcut la fel.

El se gândi la asta, apoi scutură din cap.

— Nu neapărat. Când ceva s-a terminat, s-a terminat și gata. Ce căuta el aici? Fiindcă n-am înghițit prostia aia că venise în vizită la o prietenă.

— Ce căuta aici? Îți zic eu ce căuta aici. Chipurile voia să-mi spună că se simte oarecum răspunzător de mutarea mea. Oarecum! Zicea că vrea să vadă hanul și să mă invite la masă. Cică tuturor le e dor de mine, iar taică-său l-a trimis să-mi facă o ofertă generoasă. Generoasă, pe naiba!

Ryder își dădu seama că n-o văzuse niciodată atât de stresată. Iritată, agitată, nervoasă, da, dar niciodată gata să dea în clocot. Parcă nu se cuvenea să stea acolo și să constate că starea respectivă o prindea de minune.

— A încercat să ne șterpelească hangița, zise, păstrându-și vocea la o tonalitate joasă, prin contrast cu a ei. Urât!

— Foarte. Evident, nu sunt potrivită pentru slujba asta. După Jonathan, n-am cum să fiu fericită și împlinită decât dacă mă întorc la Georgetown, conduc Wickham și mă culc cu el.

— Hm. Mie îmi pari destul de fericită, în general.

— Ei, dar cum aș putea fi fericită, în orașelul ăsta de provincie, conducând un han? Și cum de nu sunt la cheremul lui?

Ryder se scărpină pe ceafă.

— Păi...

— Așa că mi-a făcut încă o ofertă generoasă. Să fiu amanta lui, de data asta în văzul lumii, iar el va avea mare grijă de mine. O mică plimbare la Paris ca să ne reîmprospătăm relația, o casă după pofta inimii mele – se pare că deja avea o proprietate în vizor – și o remunerație generoasă care rămâne de discutat. El chiar își imaginează că voi fi părtașă la infidelitatea față de soția lui? Că am să fiu târfa lui? Că am să mă întorc imediat pentru

o slujbă, niște bani și o afurisită de petrecere pe Rue du Faubourg Saint-Honoré?

Ryder habar n-avea ce însemna „Rue“, dar pricepuse în mare.

— A zis el că dacă te-ai întoarce, ai fi amanta lui, că ar avea grijă de tine?

— Întocmai.

Dacă ar fi știut toate astea înainte ca nemernicul să-și ia tălpășița, acum respectivul ar fi zăcut lat în parcare, plin de sânge.

— Și nu i-ai tras un pumn în față?

— Oho, mi-a trecut prin cap s-o fac. Ochii ei de un negru intens sclipiră cu o undă de violență pe care Ryder o respecta și o admira. Mi-am închipuit că o fac. Foarte serios. Măcar de i-aș fi aruncat în față paharul, să-i stric blestematul de costum Versace. Apoi te-am văzut pe tine și m-am lăsat condusă de fler. Ce crede el, că-l aștept? Nemernic arogant, îngâmfat și imoral. Crede că mă poate avea, oferindu-mi bani, o casă, o excursie în afurisitul de Paris?

— Hope. Era, pesemne, prima dată când îi rostea numele, cu siguranță prima dată când îl rostea în felul acela, dar niciunul din ei nu băgă de seamă. E un idiot încrezut și orb. Și nu te atrage cu toate astea.

— Da, e. Și nu, nu mă atrage. Așa că l-am umilit sărutându-te în fața lui, dându-i de înțeleș că suntem împreună.

— Nu i-ai tras un pumn în față, i-ai dat una unde-l doare mai tare.

— Da, respiră ea ușurată. Și-ți mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

— Cu plăcere.

— Nu, serios. Mulțumesc. Orgoliul meu a suferit o lovitură majoră din partea lui Jonathan. A fost mare lucru că am reușit să-mi iau revanșa. Ți rămân datoare.

— Am să țin cont de asta.

Se fixară reciproc cu privirea, iar atmosfera vibră în jurul lor, purtând în ea aluzia primejdiei și a unei propuneri interesante.

— Bine. Spune-ți prețul.

Lui Ryder îi trecură prin cap tot felul de lucruri primejdioase și interesante. Ea s-ar fi așteptat la așa ceva, la ceva care implica încăperi slab luminate. Pe de altă parte, era o femeie care în general obținea ce-și punea în minte.

— Îmi place plăcinta.

— Poftim?

— Plăcinta. Îmi place. Și e vremea potrivită pentru plăcintă cu vișine. Oricum, trebuie să plec. Se ridică în picioare. Le fel și câinele lui. Știi cum e, după faptă și răsplată. Uneori nu-i chiar așa, iar o lovitură în locurile sensibile poate fi suficientă.

Poate că era, se gândi Hope după ce el ieși. Dar de ce nu simțea că era destul?

Acum, că-i trecuse furia și rămăsese singură, toată viața ei legată de Jonathan îi apărea ca o apă tulbure. Toți anii pe care și-i dedicase lui, afacerii deținute de familia lui, imaginii de angajat perfect, parteneră perfectă, gazdă perfectă păreau goi și artificiali. Se simțea îngrozitor.

Nu numai că dăduse ce avea mai bun în slujba de la Wickham și în relația cu Jonathan, dar se dovedise că maximum nu era destul. Mai rău de atât, mult mai rău, ei se folosiseră de ea. Nu avea nicio îndoială că părinții lui știuseră. O primiseră în casa lor, în calitate de... damă de companie a fiului. Îi cunoscuseră familia.

O trădaseră. O batjocoriseră.

Nu. Se ridică în picioare și așeză paharele la loc pe tavă. Ea făcuse toate astea. Ea era responsabilă pentru faptele ei, pentru deciziile ei, întocmai cum era responsabilă și pentru propria ei fericire.

Duse tava înapoi în bucătărie și, cu mult calm, vărsă restul de ceai în chiuvetă. Da, furia se stinsese, acum se simțea tristă, tristă și rușinată. Lacrimile îi ardeau ochii, așa că le dădu frâu liber. De ce nu? Era singură, nu-i așa? Coborî în pivniță și aduse sticle de apă, cutii cu suc. Umplu frigiderul și își sprijini fruntea de ușa lui.

Dintr-odată simți parfumul proaspăt, fierbinte de caprifoi și o mână care îi mângâia părul.

Strânse din pleoape. Nu era singură, până la urmă.

— O să fiu bine, e în regulă. Trebuie doar să depășesc momentul ăsta în care îmi plâng singură de milă.

— *Nu plânge după el.*

— Nu plâng. Nici după el, nici pentru el. Plâng pentru mine. Pentru cei trei ani pe care i-am pierdut crezând că toate lucrurile alea contează. E greu de crezut, greu de înțeles că el m-a tratat ca pe un accesoriu pe care poți să-l cumperi, să-l folosești, să-l arunci cât colo și, mai rău, să-l poți recăpăta după bunul tău plac. Trase aer în piept și oftă: S-a terminat. Am terminat. Se întoarse încet, însă văzu doar bucătăria goală. Cred că încă nu ești pregătită să mă lași să te văd, murmură ea. Poate că nici eu nu sunt pregătită. Dar îmi e de ajutor să am o femeie în preajmă.

Se duse glonț în birou să-și ia geanta de cosmetice pe care o ținea acolo. După ce își îmbroscă machiajul, făcu o listă de cumpărături. Trebuia să facă o plăcintă.

În timp ce scria, auzi deschizându-se ușa de la hol. Când tocmai se ridica, presupunând că oaspeții ei se întorseseră, o auzi pe Avery strigându-o.

— Sunt aici, zise ieșindu-i în întâmpinare.

— Ce se întâmplă? Întrebă Avery. Ești bine?

— Da. De ce?

— Ryder zicea că a trecut Jonathan pe aici și că ești supărată.

— A zis el asta?

— Mă rog, a spus că a apărut dobitocul de fost prieten al tău și a tulburat apele. M-am prins despre ce este vorba. Ce naiba căuta neisprăvitul ăla aici?

— Păi... Se opri când auzi ușa principală deschizându-se și mai multe voci. Nu pot să-ți explic acum. O scoase pe Avery pe ușa holului. Mi-au sosit clienții. Îți povestesc mai târziu.

— Ies la cinci. O iau pe Clare și...

— Nu pot, nu când am oaspeți. Și doamnelor ăstora le place să petreacă. Iar problema trebuia discutată față în față, nu se preta unei conversații pe e-mail ori prin SMS-uri, se gândi Hope. Vorbim mâine, după ce pleacă.

— Zi-mi pe scurt, insistă Avery.

— Era de părere că trebuie să mă mut înapoi în Georgetown, să-mi primesc slujba înapoi și să fiu amanta lui.

— Nu mă înnebuni!

— Cam așa ceva. Nu pot vorbi acum, repetă Hope aruncând o privire peste umăr.

— Mâine ai treabă?

— Nu, n-am clienți până mâine-seară.

— Perfect. Venim la tine, eu și Clare, și aducem și ingredientele pentru petrecerea în care îl punem la frigare pe Jonathan.

— Da. Ultimele rămășițe ale enervării dispărură complet când o îmbrățișă pe Avery de plecare. Exact de asta aveam nevoie. Ai venit taman la fix. Trebuie să plec.

— Sună-mă dacă vrei să mai vorbim până mâine.

— Așa voi face, dar mă simt mult mai bine.

„E reconfortant să te poți baza pe prietenele tale“, își zise Hope. „Prietenile care nu te lasă la greu.“

Și probabil că asta trebuia să facă și ea.

În noaptea aceea, când hanul se liniști din nou (deși se întrebese dacă nu cumva ecoul celor șase femei fericite și cherkelitate imitând o formație rock nu avea să persiste de-a lungul mai multor zile), Hope se așeză la laptop.

Carolee avea să fie de serviciu la pregătirea micului dejun, așa că putea dormi până mai târziu. Voia să-și rezerve o oră înainte de culcare pentru investigațiile privindu-l pe Billy.

Își reaminti senzația degetelor care îi mângâiau părul când fusese deprimată. „Prietenile nu te lasă la nevoie“, cugetă ea din nou, gândindu-se că ea și Lizzy erau, într-un fel, prietene.

Încărcă website-ul școlii Liberty House. Instituția fusese întemeiată de străbuna ei Catherine Darby, despre care descoperise că fusese sora Elizei Ford – deci soră cu Lizzy a lor. Hope însăși mersese la această școală, la fel ca și frații, mama și bunica ei.

Poate că legătura aceea avea să dea rezultate.

Găsi adresa de e-mail a bibliotecarului-șef și-i scris un mesaj. Poate că exista vreun fel de documentație, scrisori vechi, ceva. Investigase deja în familie, dar, din cât se părea, toate hârtiile privitoare la Catherine Ford Darby fuseseră predate școlii cu mult timp în urmă.

— Doar un nume, murmură. Avem nevoie doar de un nume.

Surorile trebuie să fi corespondat când Eliza plecase din New York în Maryland, după Billy. Iar dacă nu, cu siguranță Catherine le scrisese prietenilor sau rudelor despre sora ei.

Îi scrisese apoi unei verișoare îndepărtate, pe care abia dacă o cunoștea. Potrivit unor surse din familie, lucra la o biografie a lui Catherine Ford Darby. Dacă era adevărat, verișoara ei putea fi o sursă prețioasă. Era aproape imposibil să scrii despre Catherine fără s-o pomeniști pe sora ei care murise de tânără, departe de casă.

După ce trimise e-mailurile, căută site-ul care enumera toți soldații din Războiul Civil îngropați în Cimitirul Național din Sharpsburg.

Bănuia că Billy fusese soldat, fie de prin părțile locului, fie participant la bătălia de la Antietam. Probabil ambele supoziții erau adevărate. Însă informațiile pe care le descoperise cu privire la Lizzy plasau venirea sa la han înainte de bătălie, și decesul ei – chiar când aceasta izbucnise.

Totul indica faptul că ea își părăsise familia bogată din New York și venise la Boonsboro de una singură. Pentru Billy. Intuiția îi spunea lui Hope că venise pentru el, din dragoste. Fugiseră împreună? Se întâlniseră în taină? Se regăsiseră, fie și numai pentru scurt timp, înainte ca ea să se îmbolnăvească de febra care îi luase viața? Așa nădăjduia, însă toate indiciile arătau că Eliza Ford murise singură, fără să aibă alături prietenii sau familia.

Muriseră și mulți bărbați, se gândi Hope. Se apucă să citească numele, ceea ce o întristă enorm. Erau mulți, iar William era un nume comun. Cu toate astea, nu se dădu bătută, până ce capul începu să i se clatine și ochii i se împăienjeniră.

— Cam asta-i tot ce pot face în seara asta.

Închise laptopul și făcu turul apartamentului, verificând luminile și ușa.

Când se cuibări în pat, își revizui lista de sarcini pentru a doua zi. Adormi având în minte sărutul din parcare și mâna lui Ryder încleștată în părul ei.

Parfumul de caprifoi o învăluia. Dar de data aceasta nu mai simți mângâierea pe păr.

În după-amiaza următoare, după ce echipa plecă, Ryder profită de liniște pentru a-și revizui agenda și a face modificări cu privire la sarcinile de a doua zi.

Dumbass sforăia sub placa de furnir sprijinită de capra de tăiat lemne, lătrând în somn și visând că alerga cine știe ce căței.

Îl aștepta o zi lungă, se gândi Ryder. O săptămână lungă. Avea nevoie de o bere rece și de un duș fierbinte, în ordinea asta.

Pe cea dintâi urma să o primească la Vesta, în compania fraților lui, de vreme ce fetele organizau o petrecere la han. Aveau să treacă în revistă lucrările făcute, iar el era bucuros să-i raporteze lui Owen că putea planifica ultimele finisaje la clădirea brutăriei. Se părea că, peste weekend, noul chiriaș avea să-și poată aduce echipamentele și mobilierul.

După vreo câteva săptămâni – probabil pe la mijlocul lui august – și Avery se putea gândi la inaugurarea restaurantului.

„Apoi o să mă pot concentra asupra acestui loc“, își zise, uitându-se în jur la pereții nefinișați. Dacă lucrurile mergeau bine – și își dorea asta din tot sufletul – urmau să scoată acoperișul peste nicio săptămână și să înceapă renovarea propriu-zisă.

Știa că mama lui deja studia mostre de gresie și de vopsea. El însă trebuia să se gândească la lucrările curente, iar acestea includeau livrarea barelor de oțel, decuparea pereților de cărămidă și instalarea noilor și nenumăratelor ferestre.

Asta urma să se întâmple în săptămâna următoare. Clipa prezentă însemna berea aia rece. Își trezi câinele împungându-l încetșor cu bocancul.

— Poți să dormi în mașină, puturosule! Cățelul se puse pe căscat, se ridică și își așază capul în poala lui Ryder. Tu nu capeți bere, îl informă acesta scărpinându-l pe după urechi. Nu faci față berii. Îți amintești cum a fost ultima dată? Ai lipăit și tu puțină bere vărsată pe jos înainte să te prind, și ce-ai făcut? Te-ai lovit de pereți și ai vomitat. Nu ții la băutura, Dumbass.

— Bunica avea o pisică înnebunită după coniac.

De data asta, ea îl sperie pe el. Se întoarse și o văzu pe Hope intrând pe ușa dinspre St. Paul Street. Preț de o clipă, lumina o învăluie, reflectându-i-se în păr. Îi oprise respirația, se gândi. Nu era corect.

— Serios?

— Da. O chema Penelope și avea o feblețe pentru Azteca de Oro. Bea câte un degetar în fiecare seară și a trăit 22 de ani. Pisica nemuritoare.

— Lui Dumbass îi place apa din vasul de toaletă.

— Am văzut asta. Intră și așază tava cu plăcintă pe placa de furnir. Am venit să-mi plătesc datoria. Ryder observă că făcuse o întregă dantelărie din blatul exterior. Pofticios, își vârî un deget în crustă, fără a-i băga de seamă indignarea. O, nu! Fii serios!

Reuși să scoată o bucată și o puse pe limbă. Avea gustul acela perfect, între acrișor și dulce. Trebuia să-și fi închipuit.

— E bună.

— Ar fi fost și mai bună pe o farfurie, mâncată cu furculița.

— Probabil. O să încerc asta mai încolo.

— Termină! Îl certă ea, și de data asta îi trase una peste mână. Se căută în buzunar și scoase un biscuit cu lapte pentru cățel. O bea el apă din vasul de toaletă, dar per total are maniere mai elegante ca tine. Mângâindu-l pe Dumbass pe cap, întrebă: Pot să fac niște poze pe aici mâine?

— De ce?

— Mă gândeam să actualizez pagina de Facebook a hanului și să includ ultimele evenimente. Clubul, localul lui Avery, brutăria. Vom oferi intrări gratuite la club oaspeților hanului, așa că stadiul lucrărilor ar putea să-i intereseze pe cei care se gândesc să facă rezervări. Mai cu seamă dacă poți estima data deschiderii clubului.

El desenă un cerc cu degetul în aer.

— Uită-te în jur. Ți se pare c-aș putea să estimez ceva?

— Data probabilă.

— Nu. Fă poze, dacă vrei. Poți să spui că brutăria se va deschide în curând.

— Cât de curând?

— Întreb-o pe chiriașă. Mâine ar trebui să avem varianta finală a contractului de închiriere, după care e la latitudinea ei.

— Super. Am să vorbesc cu ea. După o scurtă ezitare, Hope mărturisi: A fost drăguț din partea ta să-i spui lui Avery că eram supărată.

— Ai trecut de la o stare la alta, de la furie la meditație. Aș zice că astea-s chestii femeiești.

„Da“, se gândi, „e mai intuitiv decât ar fi crezut. Și mai îngăduitor.“

— Cam așa ceva. Ar trebui să mă întorc. Nu mai avem oaspeți diseară, așa că ea și Clare trec pe la mine.

— Am prins ideea. Se ridică în picioare, luând și plăcinta. Mă duc să beau o bere.

— Am prins ideea. Hope ieși, însă pentru că așa i se părea politicoasă, îl așteptă să încuie. În ce culoare ai să zugrăvești pe aici?

— Alta decât cea de acum.

— Asta deja e o îmbunătățire. Mama ta zicea ceva de un bleu cu accente de crom, borduri albe și decorațiuni din piatră cenușie la bază.

— Treaba ei.

— Se pricepe. Ai văzut firma lui Avery pentru localul cel nou?

— Mopsul care trage de cepul de la butoi? Drăguț.

— Încântător. Ea și Owen își cumpără un mops weekendul ăsta, și probabil că și un labrador, căci nu au ajuns la o înțelegere.

Așa auzise și el. Owen avea tot felul de liste.

— O să roadă pantofi, bocanci, mobilă, o să facă pipi pe jos și o să-l înnebunească pe Owen. Ce mă bucur!

Îl urcă pe cățel în camionetă, coborî geamurile pe jumătate și, cunoscându-l pe Dumbass, puse plăcinta la loc ferit.

— Păi, atunci, începu ea, să ai o zi...

Nu reuși să încheie, căci Ryder o lipi dintr-odată de el, o făcu să se ridice în vârful degetelor și se năpusti s-o sărute atât de intempestiv încât îi șterse de pe buze finalul propoziției. Ea apucă doar să se prindă de mijlocul lui pentru a-și ține echilibrul, deși n-ar fi putut cădea nici dacă pământul ar fi fost zguduit de un cutremur, nu cu mâinile lui încleștate una în părul ei, alta pe spatele bluzei.

Căldura îi invadează corpul, prin brațe, în jos, până la picioare, în miezul trupului, ascuțită precum un fulger. Apoi își lăsă mâinile să alunece pe spatele lui și se prinse de cămașa lui, ca și când ar fi încercat să domolească fulgerul.

Nu se trase înapoi, nu se lăsă blocată de șoc ori de nevoia de a protesta. El i-ar fi dat drumul dacă ar fi vrut asta. Dar se săturase să se prefacă neinteresată, ori să încerce asta. Ea îl provocase. O făcuse în apartamentul de la ultimul etaj, apoi în parcare. Primise mostre. Acum voia să o facă la modul serios.

Hope mirosea a vară. A brize fierbinți, a flori cu nume exotice, scăldate în soare. Avea gustul plăcintei, amestecul perfect de acrișor și dulce. Și răspunse sărutului fără ezitare. Era reciproc.

Când o eliberă, se clătină pentru o clipă. Ochiul ei aprigi erau adumbriți, vii. Își frecă buzele ușor, ca și când ar fi vrut să păstreze aroma sărutului, apoi îl întărește din nou.

— Ce-a fost asta? îl întrebă.

— Am vrut să fie ideea mea acum, zise el. Îți sunt dator cu o plăcintă?

Îl surprinse cu un hohot de râs.

— E în regulă. Am făcut două. Am o întrebare. Te consideri șeful meu?

— La naiba, nu! Arăta nu numai uluit, ci de-a dreptul iritat. Mama este șefa ta. Eu n-am timp să-ți fiu șef. Am prea multe de făcut.

— Bine.

— Ascultă, dacă tu crezi că povestea asta seamănă cu ceea ce a fost între tine și nemernicul ăla cu care ai fost încurcată...

— Nici vorbă. Văzând cum iritarea lui se transforma în furie, îl atinse pe umăr ca să-l calmeze. Nici vorbă. Era un simplu detaliu pe care voiam să-l confirm. Ca să fim lămuriti în această privință, în caz că unuia din noi îi mai vine vreo idee. Poftă bună la plăcintă! îi ură, după care porni spre han.

„O să întoarcă situația asta pe toate fețele“, cugetă el. I se adresă câinelui:

— Trage un pui de somn. Vin repede înapoi.

Își lăsă camioneta pe loc și plecă la întâlnirea cu frații lui.

Hope pregătise vin și brânzeturi, biscuiți condimentați și niște fructe de vară, alături de o cană cu limonadă proaspătă pentru mămica însărcinată.

Se mai agita cu niște mărunțișuri când o auzi pe Clare venind.

— Sunt aici! strigă. Turnă încet limonada peste gheață într-un pahar înalt și i-l oferi lui Clare când intră. Bine ai venit la Boonsboro și la prima noastră seară oficială a fetelor.

— Gândul ăsta m-a ținut în priză toată ziua. Ești OK?

— Da, sunt, dar am multe de povestit. Unde-i Avery?

— Are de terminat ceva la Vesta. Hope, trebuia să ne suni în clipa în care Jonathan și-a arătat minunata lui făptură încălțată în Gucci.

— De fapt, pantofii erau Ferragamo. Și m-a luat pe nepregătite, recunosc, dar m-am descurcat.

— Avery mi-a zis că a avut îndrăzneala de a-ți sugera să te întorci la Georgetown și să o iei de la capăt cu el. Clare, cu părul răsfirat pe umeri asemenea unor raze de soare, se tolăni pe canapea, bombănind: Nu l-am plăcut niciodată, după care l-am urât. Dar acum? Acum aș vrea să-l fac să sufere. Aș vrea să-i crăp capul cu o lopată și să-i tatuez pe fund cuvintele astea: „Sunt un mincinos prost“.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Ia o gustare.

— Asta fac tot timpul, suspină Clare. Mănânc toată ziua. Zici că nu mă pot opri.

— Mănânci pentru trei persoane.

— În ritmul ăsta, o să depășesc suta de kile. Nu-mi pasă. Stai jos și mănâncă și tu ceva, ca să nu mă simt ca o uriașă purcea gestantă.

— Nu pot să mă așez încă.

Nu putea cât timp purta cu ea încărcătura sexuală a aceluia sărut. În schimb, își întinse niște brânză pe un biscuit și își turnă un pahar de vin. Și, auzind-o pe Avery, mai turnă încă unul.

— Doamne! Mereu e câte ceva. Avery înșfăcă vinul și sorbi o înghițitură. OK, hai să-i dăm drumul. Uau, ai zmeură! Luă două fructe, se trânti alături de Clare pe canapeaua din piele de culoarea untului, își scoase agrafa din păr și își scutură capul. Povestește tot.

Și Hope chiar asta făcu, începând de la ivirea lui Jonathan la ușă.

— Se înșală și mai e și prost pe deasupra, o întrerupse Clare. Cum să spună că nu poți fi fericită aici? Ești.

— Sunt, dar știți ce? Faptul că el mi-a zis asta m-a făcut să înțeleg exact cât de fericită sunt. Mă aflu exact unde mi-am dorit și fac exact ceea ce mi-am dorit. Și în plus, vă am pe voi două.

— Un trădător slugarnic, zise Avery. Un neisprăvit.

— E un neisprăvit, o aprobă Hope, apoi își continuă povestea. Când ajunse la „oferta“ lui Jonathan, Avery sări în picioare și își arătă pumnii.

— Își închipuie că te poate trata ca pe o târfă, fiindcă fix asta a făcut. Trebuie să-și primească pedeapsa. Trebuie să plătească pentru asta.

— Trebuie ignorat, o corectă Hope. Așa va suferi mai mult. Dar i-am

dat ceea ce Ryder a calificat drept o lovitură în locul cel mai sensibil.

— Mi-aș dori s-o fi făcut-o la propriu, șopti Clare.

— Sarcina o face violentă, îi explică Hope lui Avery. Tocmai îi spuneam că am să mă gândesc la oferta lui – în sensul că nu dau doi bani pe ea – când l-am văzut pe Ryder venind încoace. Și am acționat conform impulsului. L-am strigat, am tăbărât pe el și l-am sărutat cu foc.

— Pe Ryder? se minună Clare. L-ai sărutat pe Ryder?

— În fața lui Jonathan, ideea era irezistibilă.

Avery își încrucișă brațele și dădu din cap aprobator.

— Un fel de „Du-te naibii, fraiere, ia te uită ce bomboană de bărbat sexy am”.

— Întocmai. L-am rugat pe Ryder să intre în joc, el a înțeles și a intrat. Jonathan arăta ca și când ar fi înghițit o lămâie întreagă. Atunci, pe loc, am fost foarte satisfăcută.

— Ești sigură? Clare își strânse mâinile în poală. S-ar putea întoarce. Cine știe ce-ar putea încerca. Și eu am crezut că Sam e un tip agasant și nimic mai mult, dar...

— Draga mea, șopti Hope mutându-se pe canapea, pentru a fi mai aproape de Clare, și prinzând-o de mână. Nu-i același lucru. Sam e un om bolnav, obsedat. El te hărțuia fără ca voi să fi fost vreodată împreună. Tu nu i-ai dat niciun motiv. Eu am fost cu Jonathan. E arogant, moralitatea lui e pervertită și e un nemernic de prima mână, dar nu e ca Sam. E prea mândru și vanitos ca să se mai întoarcă. O vreme va crede că am să mă răzgândesc și, când o să vadă nu am făcut-o, va trece mai departe.

— Să ai grijă. Promite-mi.

— O să am, promit. Îl cunosc. A crezut că o să sar în sus de bucurie la oferta de a mă întoarce la postul meu și la el. Lui i se părea o propunere de milioane, însă eu mi-am exprimat opinia foarte clar. Și nu însemn într-atât de mult pentru el încât să mai facă vreo încercare. Acum știu că niciodată n-am însemnat mare lucru pentru el.

— Îmi pare rău. Adică mă bucur, dar îmi pare rău.

— Mie nu. Mândria mea nu s-a vindecat de tot, însă nu-mi pare rău. Mi-a demonstrat că m-am irosit în relația cu el, iar comportamentul lui a determinat venirea mea aici. Și sunt exact unde îmi doresc să fiu.

— Mi-ar fi plăcut mai mult ca Ryder să-i tragă una. Nu că sunt însărcinată, sunt violentă din fire.

— Că veni vorba de Ryder, a fost foarte grijuliu și mi-a ascultat toată lamentația după ce a plecat Jonathan. A așteptat până m-am liniștit. De fapt, se corectă, el m-a liniștit.

— Se pricepe la asta, confirmă Avery. Nu e stilul lui obișnuit, dar am plăns pe umărul lui – metaforic vorbind – de câteva ori în viață.

— Nu m-aș fi așteptat la asta de la el. Nu m-aș fi așteptat să asculte, darămite să mai și spună vorbe de alinare. Cred că mi-am făcut un obicei

din a judeca greșit anumiți bărbați. I-am zis că-i rămân datoare și ce crezi că mi-a cerut?

— O plăcintă.

— E un fel de cod secret?

— Nu, e doar plăcintă.

— În realitate, e mai drăguț decât pare, zise Clare.

— Nu știu cât de drăguț e, dar a fost amabil și cu capul pe umeri și amuzant. I-am făcut plăcintă, și cu asta am ajuns cu povestea în zilele noastre. Din nou am discutat foarte serios. Deja am întrecut recordul. Am ieșit împreună din club, apoi am ajuns la camioneta lui și el m-a prins în brațe. Și m-a sărutat fierbinte, de data asta din proprie inițiativă.

— Începe să devină interesant. Încântată, Avery își ciocni paharul cu Hope. Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Eu m-am întors aici, iar el a plecat la Vesta.

— Fii serioasă!

— Nu, a fost exact cum trebuie. Suficient. Mulțumită, Hope își ridică paharul și sorbi din el. Nu știu dacă vreau să ajungem undeva sau nu cu asta. E ispititor, dar, precum am zis mai înainte, deșertul e arid. Nu mai e atât de arid, după toate săruturile astea fierbinți; totuși... este o posibilitate interesantă. Complicată, dar interesantă.

— Nu trebuie să fie complicată, protestă Clare.

— Cred că, în primul rând, el e o persoană complicată, și situația e și ea una complicată. Eu lucrez pentru mama lui.

— Și ce dacă? întrebă Avery.

— Trebuie să analizez și să o scot cumva la capăt cu acest „și ce dacă“. Mă gândeam că voi două mi-ați putea spune mai multe despre el, ca să-mi fac o imagine mai limpede.

— Nicio problemă, dar n-am putea să ne ocupăm de asta în timp ce luăm cina? Clare își frecă burta proeminentă. Mi-e o foame de lup.

— Ce ziceți de salată verde, lasagna și pâine cu usturoi?

— Și plăcintă cu vișine, adăugă Hope la meniul prezentat de Avery.

— Aș zice să le aduci cât mai repede, spuse Clare ridicându-se. Adu-le pe toate.

capitolul 6

O seară cu băieții în oraș. Ryder n-avusese de gând să-și petreacă vreo câteva ore alături de copii și căței, dar așa fusese să fie.

În plus, Beckett alesese pentru cină un meniu cu spaghete și chifteluțe, ceea ce părea a fi o tradiție în organizarea serilor exclusiv masculine.

Oricum, copiii erau fermecători și împreună cu Yoda și Ben, cei doi pui

de laborador, geneara energie suficientă pentru a alimenta întreg orașul. Când despre Dumbass, acesta era într-al nouălea cer.

Ryder habar n-avea care erau regulile casei în prezența stăpânei, dar seara cu băieții părea să însemne că orice era permis. Copiii alergau peste tot ca niște drăcușori, mâncau în neștire, se luptau asemenea unor dușmani de moarte și râdeau cu gura până la urechi.

Toate astea îi aminteau de propria copilărie.

Casa era făcută pentru copii și câini, cugetă. Spațioasă, cu loc destul de trântă, cu spații deschise și pline de culoare. Știa că Beckett adusese îmbunătățiri proiectului în momentul în care el și Clare se cunoscuseră, și îl refăcuse ținând cont de amintirile sale de când era mic. Acum copiii aveau o cameră de joacă a lor, cu etajere încastrate și dulapuri pentru mărunțișuri. Știa asta, pentru că pusese umărul la construcția încăperii și pentru că Murphy îl dusese să i-o arate.

Băieții trecură la luptă cu toți eroii de acțiune cunoscuți pe lumea asta.

Ryder avea și el propria lui colecție păstrată pe undeva. Existau anumite lucruri care erau sfinte pentru un bărbat.

— Și Yoda l-a mâncat pe spiridușul cel verde.

— Copile, nici măcar nu sunt de pe aceeași planetă!

— Nu Yoda cel adevărat. Yoda al nostru. L-a înghițit, dar pe atunci era mic. Acum nu mai mănâncă figurine. Și Moș Crăciun mi-a adus un spiriduș nou. Mi l-a lăsat în ciorăpel. Și mi l-a adus pe Gambit.

— Îl ai pe Gambit?

— Îhî. Încântat, Murphy scormoni printre figurinele colorate și îl scoase la lumină. Câteodată se bate cu Wolverine, dar cel mai des, ei doi îi bat împreună pe băieții cei răi.

Ryder avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Gambit.

— Acum ar trebui să declarăm război. Vezi, putem folosi peștera lui Batman și Șoimul Mileniului, apoi pe spiridușul verde, pe Magneto și pe Joker, iar ei să pună la cale atacul în garaj. Acolo putem pune mașinile, dar și pe răufăcători.

„De ce nu?“ își zise Ryder, ajutându-l pe băiat să instaleze jucăriile.

Războiul se dovedi malefic, sângeros și, ca toate războaiele, scoase la iveală lașitatea și eroismul și făcu numeroase victime. Pierderile secundare includeau un Tyranosaurus Rex cu un singur picior, trei soldați din operațiunea „Furtună în Deșert“ și un ursuleț de pluș jerpelit.

— Ursulețul a fost împușcat în burtă, strigă Murphy.

— Crâncen război, fiule.

— Crâncen război, repetă Murphy, căci era seara băieților, și chicoti nebunește.

Owen își făcu intrarea tocmai când Răzbunătorii, X-Men și Power Rangers distruseseră baza inamică.

— I-am bătut, exclamă Murphy, făcând dansul învingătorului și bățând

palma cu Ryder. Dar Omul de Fier e rănit grav. E în spital.

— E Omul de Fier, îl liniști Owen, o să se facă bine. Acum trebuie să faci o partidă de box cu Harry, pe consola de jocuri, îl informă pe Ryder. Pe mine m-a bătut de mi-au sărit fulgii.

— Pune-l pe Beckett.

— Și pe Beckett l-a bătut. Și pe Liam. Tu ești ultima noastră speranță.

— Bine. Ajută-mă să strângem aici.

— Eu n-am participat la război. Eu eram Suedia.

Ryder evaluează situația. Încăperea arăta ca un câmp de bătălie care tocmai fusese lovit de o tornadă. Poate că mituirea ar fi dat rezultate.

— Am niște plăcintă în camionetă.

— De unde ai plăcintă?

— Plăcintă cu vișine. Dacă vrei și tu, ajută-mă să strângem. Și după aia, mă duc să-mi iau revanșa la box.

— Îmi place plăcinta cu vișine, zise Murphy, zâmbindu-i angelic lui Ryder.

— Fă ordine aici și ai să primești.

Făcuse un târg bun, se gândi Ryder îndreptându-se către camera de zi. Scăpase atât de curățenie, cât și de pericolul de a mânca singur o plăcintă întreagă – căci așa ar fi făcut, iar după aceea i-ar fi fost rău. Își făcu intrarea, mișcând din umeri și făcând jocul de picioare al boxerilor.

— Te pun la pământ, șmechere! Te pun jos și te scot din joc.

Harry își ridică mâinile deasupra capului.

— Sunt neînvins. Sunt campionul lumii. L-am bătut pe Owen de-a văzut stele verzi!

— Owen cel firav, îl luă Ryder peste picior, atingându-și propria falcă cu pumnul. Mare lucru. Se duse la frigiderul de sub tețgheaua barului și își luă o bere. Spune-ți rugăciunile.

— Am să spun eu câteva pentru tine, se offeri Beckett. Băiatul e nemilos.

— N-am nevoie de rugăciuni. Am o plăcintă cu vișine pe bancheta camionetei. Nu vrei tu să o aduci?

— Plăcintă? Liam se ridică de pe pardoseală, unde se rostogolea cu cățeeii. Vreau și eu plăcintă.

— Atunci plăcintă ai să și primești, lăcustă. Beckett dădu deoparte scaunul din piele. Bine, campionule pe cale să fie bătut de să-i sară fulgii, dă-i drumul.

Harry îi încredința lui Ryder comanda luptătorului său, un tip brunet, cu ochi verzi înfricoșători și față amenințătoare.

Publicul se dezlănțui.

Băiatul îl bătu măr.

El se prăbuși pe un scaun, cu berea în mână, în timp ce Harry dădea ture bătănd aerul cu pumnii.

— Cum faci asta? Te antrenezi non-stop?

— Am un talent înăscut.

— Da' de unde...

— Așa a zis bunicul. L-am bătut și pe el. Dar el e cam bătrân.

— Vreau să joc și eu! Începu Murphy să se smiorcăie.

— Este rândul meu, sări Liam să-și apere drepturile. Beckett zice că ar trebuie să ne jucăm pe Playstation după aceea, iar eu aleg wrestling.

„Mai întâi box, apoi wrestling“, se gândi Ryder. „Probabil că Beckett doarme buștean noaptea.“

— Eu mă duc să aduc plăcinta, anunță ridicându-se.

Pofta de dulce îi făcu pe toți să se îmbulzească spre bucătărie.

Din plăcintă nu mai rămase nicio firimitură, lucru care pe Ryder îl bucură. Făcură wrestling, urmărirea bandiți, depistare criminali. Liam fu primul care capitulă, adormind cu capul pe căței. Beckett îl culese de pe jos și-l duse în pat.

Până să se întoarcă, Harry era și el răsfirat pe canapea, cu fața în jos. Cât Beckett repetă mișcarea, Murphy rămase cu picioarele încrucișate pe podea, complet treaz, învățându-l pe Owen un joc nou.

— Nu obosește niciodată? întrebă Ryder arătând către băiețel.

— Copilul ăsta e vampir. Ar sta treaz până de dimineață, dacă l-ai lăsa. Murph, e timpul să te retragi.

— Dar nu sunt obosit. Și mâine nu merg la școală. Vreau să...

— Poți să te uiți la un film, la mine în pat.

— Bine. Pot să mă uit la două?

— Hai să începem cu unul.

Beckett îl luă pe sus și îl puse pe un umăr, făcându-l să râdă. În urma lui, Owen se întinse pe canapea.

— Încă doi ca ăștia?

— Mda. Dar se pare că Beckett se pricepe să fie tată. În plus, e pe cale să-și facă propria echipă de baschet.

— Eu și Avery am vrea doi copii.

— Un număr frumos. Absent, Ryder își scufundă mâna într-o pungă de chipsuri cu aromă de barbecue. Ai planificat deja data conceperii, nașterii și a absolvirii colegiului? Obișnuit cu felul acesta de remarci, Owen ridică din umeri, stârnind uimirea fratelui său: Dumnezeuule, ai făcut-o!

— Doar în linii mari. Oricum, începem cu câinii.

— Nu sunt convins că mopsul e câine. Mai curând pisică, după mărime.

— E câine și e prietenos cu copiii. Trebuie să gândești pe termen lung. Când ne-am apucat să studiem rasele...

— Când tu te-ai apucat să studiezi.

— În fine, pe Avery a cucerit-o ideea de a lua un mops. După aceea, a vorbit cu mama, care i-a sugerat să adopte un cățel dintr-un adăpost. Așa că ne-am decis să luăm un mops de un an pe nume Tyrone, care este surd de-o ureche.

— Juma' de câine. Nu pentru că e surd, ci din cauza mărimii. E juma' de câine, așa că o să ai un câine jumate, cu tot cu labradorul.

— Bingo, dădu Owen din cap. Ce fel de nebun îi pune unui câine numele Bingo? Are doar patru luni, așa că o să i-l schimbăm. Să-i redăm demnitatea.

Beckett reapăru și se duse direct să-și ia o bere.

— Dumnezeu! Sunt în povestea asta de aproape un an și uneori mă întreb cum s-a descurcat Clare singură. Îi împinse picioarele lui Owen jos de pe canapea și se așeză. E prima ei noapte departe de casă. E cam ciudat.

— Păi ai lăsat-o gravidă deja, sublinie Ryder. Poate folosi pentru ea timpul rămas.

— Vrea să ne apucăm de amenajat camera copiilor. Vorbește deja de coșulețe și de mese de înfășat.

— Te stresează?

— Poate, mai cu seamă din cauza coșulețelor. Sună a accesoriu pentru fetițe.

— Și ce naiba sunt? se miră Ryder.

— Un fel de coșuri montate pe un suport.

— O să-ți pui copiii în coș?!

— Într-un coș cu pretenții. Cel pe care mi l-a arătat avea volănașe din dantelă albă, împodobite cu fundițe albastre.

Beckett îi aruncă fratelui său o privire rugătoare, în căutare de susținere.

— Nu poți să pui un băiat într-un coș cu volănașe din dantelă albă. Nu-i normal.

— Păi, atunci impune-ți punctul de vedere, sugeră Ryder.

— E însărcinată.

— Și asta e motivul pentru care vorbești de volănașe din dantelă albă. E stânjenitor.

— Scutește-mă. Beckett privi înspre canapea, la Owen. Mă gândeam să construim ceva. De fapt, două ceva-uri. Un soi de leagăn, dar cocoțat pe un pedestal, ca să nu fie nevoie să te apleci pentru a lua copilul.

— Putem face asta. Le facem să se legene.

— Și sculptăm numele copiilor pe ele.

Intrigat, Beckett se uită peste umăr la Ryder.

— Numele copiilor?

— Așa le personalizăm și ajută să nu le încurci. E bine să faci ceva și pentru ceilalți trei, ca să nu-și bage nasul în treburile bebelușilor.

— Am să le fac o căsuță în copac. N-am trecut de faza planurilor. Sunt multe de făcut.

— O căsuță în copac e ceva special, zise Owen. Frate, noi stăteam cu orele în căsuța noastră! Aveam provizii de dulciuri și mormane de reviste cu benzi desenate. În căsuța aia am răsfoit prima mea revistă porno. Ce vremuri!

— În căsuța am făcut sex pentru prima dată. Cu Tiffany Carvell. Ce vremuri!

— Doamne, oftă Beckett, să nu-i pomeniți lui Clare de reviste porno și de făcut sex, că nu mă mai lasă s-o construiesc.

— Fraierule.

Beckett rânji și el înspre Ryder.

— Să-mi spui asta din nou când ai să fii și tu însurat.

— Voi doi ați prins trenul și v-ați urcat în el. Dar femeile de pe lumea asta au nevoie măcar de un bărbat Montgomery liber și fără complicații.

— Mie o să-mi placă să fiu însurat, comentă Owen.

— Ești ca și însurat.

— Mda. Și îmi place. Îmi place ideea că ea mă așteaptă când ajung acasă sau că eu o aștept pe ea. E ciudat că nu vine în seara asta.

— Probabil că se distrează. Clare nu a sunat decât o singură dată să întrebe de copii. Și zicea că Hope avea nevoie de o întâlnire doar cu fetele. Că tot veni vorba, care-i treaba cu tipul ăla, Wickham? Clare nu știa toată povestea.

— Credea că poate să pună din nou mâna pe ea.

— Dobitocul!

— Un dobitoc îmbrăcat într-un costum de 5 000 de dolari.

— El a părăsit-o, corect? zise Owen sorbind leneș din bere. Pentru o blondă. Una sexy, dacă-ți place genul. Avery mi-a arătat poza ei în rubrica mondenă din ziar.

— Rubrica mondenă? pufni Ryder. Serios?

— Du-te naibii. Avery a găsit-o și mi-a arătat-o. Deci, o părăsește pentru blondă, face o nuntă pompoasă cu lumea bună, după care vine aici, pe proprietatea noastră, și încearcă să pună mâna pe hangița noastră? Îți vine să-i arzi una și să-i faci ferfeniță costumul lui de 5 000 de dolari.

— A adăugat și un bonus. Dacă ea ar fi acceptat să fie amanta lui, el ar fi avut grijă de ea.

Owen se ridică dintr-odată.

— Ce naiba zici acolo?

— M-ai auzit. Ar fi avut grijă de amanta lui. I-ar fi cumpărat o casă, ar fi aruncat în joc și niște bani de cheltuială și o excursie la Paris și altele asemenea.

— Și a plecat bine mersi, bombăni Beckett. De ce nu l-ai bătut măr?

— Fiindcă n-am știut toată povestea decât după ce a plecat. Și apoi, ea s-a descurcat foarte bine. Când am apărut eu, tocmai îmi spunea că nu dă doi bani pe oferta lui. Și fii atent! Culese încă niște chipsuri și continuă: Vine la mine, îmi zice să intru în joc și mă sărută de-mi ies ochii din cap.

— Despre asta n-am auzit. Owen își plimbă privirea de la un frate la altul. De ce n-am auzit? Eu știu tot.

— S-a întâmplat ieri și am tot fost ocupați de atunci. Acum probabil că

deja umblă vorba despre cele petrecute, lucru la care ea pesemne că nu s-a gândit la vremea cu pricina.

— Și tu ai intrat în joc? întrebă Beckett.

— Normal. De ce nu? M-am prins care era treaba și nu-mi plăcea fața tipului. Nici costumele lui. Mi-am închipuit că Hope voia să-i dea de lucru, să-l facă gelos. Nu era treaba mea. Apoi, după ce el a plecat... ea tremura toată.

— Fir-ar să fie, bombăni Beckett.

— În mare parte era furioasă. Foarte furioasă. Jignită. Dar era și tulburată.

Owen își scoase telefonul.

— I-ai văzut mașina?

— Un Mercedes de anul ăsta, o limuzină C63 neagră. Ryder îi dădu numărul de înmatriculare. N-aș crede să se mai întoarcă, fiindcă l-a lovit unde-l durea mai tare. Însă n-ar strica să stați cu ochii-n patru.

— Exact. Nemernicul de-abia s-a însurat și încearcă s-o prindă iar în mreje. I-a făcut un serviciu când a părăsit-o.

— Da, se pare că a priceput și ea asta.

— Hope ți-a făcut plăcinta! Își dădu seama Beckett.

— Bună plăcintă, spuse Ryder cu un zâmbet. Cred că a vrut să egaleze scorul. Așa că am hotărât să fac eu următoarea mișcare. Îmi place să am un mic avans când intru în joc.

— Ai sărutat-o din nou? îl chestionă Owen.

— Data trecută a luat ea inițiativa. Începusem să mă simt jenat și folosit. Beckett se puse pe râs, iar Owen îl bătu pe umăr.

— Hei!

— S-ar putea să nu fie comic. Ai de gând să începi o relație cu Hope?

— Asta se încadrează la categoria „nu-i treaba ta“, mormăi Ryder luând o gură de bere.

— E hangița noastră.

— Iar Avery este chiriașa noastră, și asta nu ți-a stat în cale.

— Mda, dar...

În vreme ce Owen încerca să-i dea de cap, Ryder ridică din umeri.

— Liniștește-te. Doamne, a săruta o femeie – una liberă și disponibilă – este un drept de la Dumnezeu. Nu înseamnă că am început să caut coșulețe pentru copii. Și-apoi, ea m-a sărutat prima.

— Pe deasupra, e o frumusețe, adăugă Beckett.

— Ești însurat, ai trei copii și încă doi pe drum, sublinie Ryder.

— Pot să fiu tatăl a douăzeci de copii, tot am ochi. E deșteaptă, frumoasă – a fost regina frumuseții, mai știi? — și face și plăcintă. Te-ai descurcat binișor.

— Se și mișcă bine.

Owen își prinse capul în palme, făcându-l din nou pe Beckett să râdă.

— O singură problemă mai are.

— E hangița noastră. E cea mai bună prietenă a lui Avery și a lui Clare. A fost părăsită de fiul șefilor ei.

— Doar nu mă bagi în aceeași oală cu Wickham, frățioare.

— Nu. Doar constat. Nimic mai mult. Mama o iubește enorm. Așa că dacă vrei să te culci cu ea și ea vrea să se culce cu tine, e minunat. Doar să n-o dai în bară.

— Începi să mă enervezi, zise Ryder cu blândețe, ceea ce întotdeauna prevestea pericolul. Ia spune-mi numele unei femei cu care am dat-o eu în bară.

— Ea nu e doar o femeie. Este Hope. Și mă simt oarecum...

— Ți place de ea?

— O, du-te naibii, se răsti Owen mânios. Am petrecut cu ea mai mult timp decât cu voi doi la un loc, când ne ocupam de renovarea hanului și de cercetările cu privire la fantoma noastră. Îmi e ca o soră.

— Și tu îmi ești ca un frate.

— Da, deci e ciudat. Iar Avery îmi povestise toate detaliile sordide ale relației ei cu Wickham. Chiar și-a bătut joc de ea, Ry. Toată familia aia afurisită și-a bătut joc de ea. Probabil că încă mai suferă.

— Ce vrei să spui cu „toată familia aia afurisită“?

— Ei știau ce se întâmplă. Tatăl lui Wickham știa, mama lui, la fel. Și are și o soră. Știau cu toții că individul o înșela cu nesimțire și habar n-am dacă li s-a părut în regulă sau nu, dar au lăsat lucrurile așa cum erau. Hope conducea hotelul lor și se ocupa de organizarea evenimentelor lor personale. O invitau la ei la cină și la casa lor din Hamptons. Din câte spune Avery, se purtau cu ea ca și cum ar fi făcut parte din clan, integrând-o perfect în cercul lor. Așa că s-a simțit ca și când ar fi părăsit-o întreaga familie, s-a simțit trasă pe sfoară de Wickham și folosită de patronii ei. Și-au bătut joc de ea în ultimul hal.

Asta explica lucrurile foarte clar. Ryder hotărî că tot clanul Wickham se putea duce naibii.

— Eu nu-mi bat joc de femei. Nici familia mea.

— Ai dreptate. Dar acum înțelegi mai bine cum stă treaba.

— Da, așa e. Dacă se întâmplă ceva între noi – și nu spun că se va întâmpla neapărat – am să mă asigur că lucrurile sunt clare. Ești mulțumit?

— Da.

— Și nu da fuga să-i spui mamei.

— Doamne, de ce-aș face asta? N-am obiceiul să plimb vorba.

— I-ai zis că i-am spart vaza de cristal când m-am jucat cu mingea prin casă și că am ascuns cioburile, îi aminti Beckett.

— Aveam opt ani. Vocea lui Owen tremură deopotrivă a mânie și jignire. Cât ai să-mi mai porți pică pentru asta?

— Veșnic. Mi-a interzis să mă uit la televizor trei zile, pentru că am

ascuns cioburile, și încă o zi pentru că m-am jucat cu mingea în casă. Am pierdut serialul meu preferat.

— Maturizează-te și cumpără DVD-ul.

— L-am cumpărat. Dar asta nu te absolvă pe tine. Între frați, tăcerea e sfântă.

— Aveam opt ani!

Cum, după toate aparențele, lui Owen îi stătea mintea la altceva decât la viața lui intimă, Ryder se ridică în picioare.

— Fetelor, rezolvați asta ca niște doamne ce sunteți. Mă duc acasă, să prind un pic de somn.

— Materialele vin la opt, îl informă Owen.

— Știu. Voi fi acolo.

— Am să lucrez la placarea tejghelei de bar. Dă-mi un mesaj dacă ai nevoie să vin.

— Cred că pot supraviețui fără să-ți văd minunata făptură. Dar de tine aș avea nevoie, i se adresă Ryder lui Beckett. Ne vedem la șapte.

— Mai curând pe la opt – opt și jumătate. Mama lui Clare s-a oferit să-i țină pe băieți mâine. Trebuie să-i trezesc, să-i îmbrac, să le dau de mâncare și să-i duc. Clare e la han, dacă-ți amintești.

— Bine, vino când poți. Hai să mergem, Dumbass. Se îndreptă spre ieșire mormăind: Și nu te mai juca cu mingea prin casă.

În ultima clipă își aminti de tava de plăcintă și se întoarse s-o ia. Cu Dumbass lângă el, conduse pe drumul cel mai scurt, trecând prin pădure, apoi din nou pe șosea și iarăși prin pădure, unde era ascunsă casa lui.

Îi plăcea faptul că era retrasă, izolată. Îi plăcea că avea locul lui, și încă unul mare. Angajase o echipă de horticultori să amenajeze terenul. Mama lui încercase să scoată din el un grădinar, însă nu reușise. Se descurca să sape o groapă pentru un copac ori pentru vreo tufă, dar nu se vedea plantând floricele, așa că prefera să apeleze la specialiști. În prezent, grădina arăta splendid, cu arbori de înălțimi diferite aruncând pe alee umbre care se amestecau cu luminile discrete.

Cum Beckett o spălase, Ryder lăsă tava în camionetă ca să n-o uite, după care îi dădu frâu liber lui Dumbass să adulmece și să facă ce avea de făcut orice câine înainte de a adormi sub cerul liber, liniștit și plin de stele.

Nu-și putea închipui cum ar fi trăit altundeva și nici nu dorea să o facă. Nu era din cauză că acolo crescuse, deși probabil că și asta avea un rol, ci pentru că locul acela îl captiva. Așa fusese dintotdeauna.

Alesese terenul ca să prindă el însuși rădăcini acolo, ca să-și ridice propria casă. Hoinărise prin pădurile din jur toată viața lui, astfel că știa ca în palmă fiecare petic de pământ.

Intră prin vestibul în bucătărie, unde aprinse lumina. El însuși proiectase încăperea aceea, cu ajutorul lui Beckett. Liniile simple, translucide, cu loc destul pentru o masă. Își puse la încărcat telefonul mobil, pe care în sfârșit

încetase să-l mai urască, apoi luă o sticlă de apă. În sfârșit, putea să facă un duș fierbinte, cu siguranță mult mai târziu decât își propusese.

Câinele urcă la etaj împreună cu el și se duse direct la mormanul de perne pe care îl folosea drept culcuș. Îi dădu roată de câteva ori, apoi oftă din toate încheieturile și se ghemui alături de pisica de pluș jerpelită care era jucăria lui preferată. Cu ochii la stăpânul său, dădu din coadă satisfăcut când acesta își goli buzunarele și își scoase cureaua.

Ryder se dezbracă, aruncă hainele în direcția coșului și păși gol pușcă în baia generoasă. Un bărbat care presta o muncă fizică epuizantă merita un duș de excepție. Mai cu seamă dacă era antreprenor și știa cum să amenajeze instalația.

Lucrarea rivaliza cu aceea de la han: aceeași gresie – în cazul lui, de culoare cenușiu-deschis –, blatul lung, alb, chiuvetele din oțel inoxidabil. Deschise dușul și hidromasajul la maximum, potrivit apa să fie fierbinte, și îi îngădui să-i biciuiască mușchii încordați de munca de peste zi.

Când se destinse, se gândi la Hope.

Nu avea de gând să-și bată joc de ea. Și în mod cert nu avea nicio legătură cu nemernicii din trecutul ei.

Ea începuse. Își aminti de asta, fiindcă era adevărul gol-goluț. El menținuse distanța, până de curând. Menținuse distanța fiindcă simțise ceva chiar de la început. Nu-și dorise nimic, nu cu regina aceea a frumuseții cu ochi imenși și un chip desenat ferm care probabil că dădea pe o singură pereche de pantofi mai mult decât dăduse el pe toți pantofii lui din dulap la un loc.

Pesemne că pantofii cu pricina îi făceau picioarele să pară interminabile, dar nu asta era problema.

Nu era genul lui și era perfect convins că nici el nu era genul ei. Genul ei purta costume și cravate de firmă și se ducea cu plăcere la vernisaje de artă și la petreceri de gală. Mergea probabil chiar și la operă. Mda, dobitocul părea să aibă față de amator de operă.

Hope începuse și, dacă era să și termine ce începuseră, trebuiau să pună amândoi cărțile pe masă. El nu trișa niciodată; cum probabil că Owen avusese dreptate în câteva privințe, trebuia să se gândească un pic înainte de a lua o decizie, oricare ar fi fost aceea. Dacă aveau să ajungă la un acord, ei bine, intenționa să joace mai mult decât corect, nicio problemă.

Închise dușul și luă un prosop să-și usuce părul. Își aminti de Hope și de furtunul ei din grădină și zâmbi. Poate că atunci nu i se păruse nostim, dar acum așa i se părea.

Nu era întotdeauna perfectă. Mai făcea și ea greșeli, avea și ea căderile ei. Îi plăcea mai mult astfel. Perfecțiunea? Ar fi fost plictisitoare, de natură să intimideze, ori pur și simplu enervantă. Îi plăceau micile defecte și se întreba dacă – în cazul ipotetic în care lucrurile ar fi progresat între ei – urma să mai descopere și altele.

Zăbovi o clipă asupra acestui gând. Avea destule pe cap, destule probleme ca s-o mai adauge și pe ea.

Trecu dezbrăcat în dormitor și trase în jos cearșaful cu care acoperise într-o doară patul de dimineață. Câinele lui deja sforăia, iar prin ferestrele deschise pătrundeau adierea și sunetele nopții. Nu se deranjă să fixeze deșteptătorul. Avea unul în cap și dacă acela nu pornea, Dumbass avea el grijă să-l trezească.

Îi trecu prin minte să dea drumul la televizor, imediat ce se așează în pat. Se gândi iarăși la Hope și revăzu cu ochii minții privirea ei de după sărut. În câteva clipe, adormi fericit.

capitolul 7

Ryder descuie ușa hanului cu puțin înainte de ora șapte, în timp ce soarele dimineții mângâia trandafirii care se revărsau peste gardul grădinii. Pornise echipa la treabă dis-de-dimineață, înainte ca arșița de iunie să-i toropească. Zgomotele ciocanelor, fierăstraielor și mașinilor de găurit răsunau de dincolo de ferestrele deschise și umpleau tot văzduhul.

Hanul era tăcut, ceea ce nu-l surprindea. Își închipuia că fetele, care avuseseră la dispoziție tot locul doar pentru ele, dormeau duse. El abia dacă-și amintea cum era să dormi dus.

Intră în bucătărie. Indiferent ce făcuseră fetele toată noaptea, lăseseră bucătăria curată în urma lor, remarcă el. Puse tava goală de plăcintă pe masă și se îndreptă spre ieșire, dar în prag se întoarse.

Era un tip bine-crescut, așa că se apucă să deschidă câteva sertare în căutarea unui instrument de scris și a unei bucăți de hârtie. Ajunsese la a treilea sertar când dădu peste niște bilețele și un pix.

„Bună plăcintă. Suntem chit.“

Lipi bilețelul pe mânerul unei tigăi, apoi ochi filtrul de cafea, pe care-l contemplă gânditor. Peste câteva clipe, Clare dădu buzna înăuntru și scoase un strigăt de uimire.

— Ai grijă! Temându-se că greutatea bebelușilor ar fi dezechilibrat-o, Ryder se repezi să dea ocol mesei pentru a o prinde de mână, însă ea îi făcu semn că era bine.

— M-ai speriat. Râzând, se sprijini de frigider, cu o mână odihnindu-se pe burtă, cum se părea că făceau toate femeile însărcinate. Nu mi-am închipuit că am să dau peste cineva aici la ora asta.

— Am adus tava înapoi. Studiind-o, constată că sarcina avea un efect benefic asupra ei: părul îi era învolburat asemenea trandafirilor, iar o strălucire blândă îi lumina chipul. Ce cauți aici? Mi-am închipuit că sunteți doborâte după petrecerea de aseară.

— Cred că de vină e obișnuința. Ceasul meu biologic încă nu s-a adaptat orei de vară. Oricum, băieții se trezesc de obicei la ora asta. Își masă abdomenul și zâmbi: Aștia doi, cu siguranță.

Imaginea a doi bebeluși rostogolindu-se în burta ei îl făcea să fie ușor stânjenit.

— Ar trebui să te așezi.

— Mai întâi cafeaua. Minunata, fierbinte și deșteptătoarea doză de cofeină. Am voie să beau o ceșcuță mică pe zi.

Încercă să-și închipuie cum ar fi fost să treacă peste zi cu o singură cană de cafea. Nici gândul nu-l putea suporta.

— Atunci așază-te, mă ocup eu de cafea. Mă gândeam să fac mai multă, ca să iau și cu mine.

Cum ideea de a fi servită îi surâdea, se repezi la unul din scaunele de bar.

— Mulțumesc. A fost drăguț din partea ta și a lui Owen să stați cu Beckett și cu băieții aseară.

— M-am ales cu cina.

O privi peste umăr în timp ce pune de cafea: Clare, femeia cu părul ca soarele, marea iubire a fratelui ei.

— Băiatul tău cel mare ne-a bătut măr la box.

— Așa face cu toată lumea. Băieților le plac mult serile astea. De obicei, le coordonăm cu serile la clubul de lectură. Când vor veni pe lume gemenii, cred că am să-i iau cu mine, pentru ca tradiția să poată continua până ce vor fi destul de mari ca să vi se alăture.

— N-ai încredere în capacitatea lui Beck de a supraveghea cinci copii deodată?

— A început deja cu trei. Și nu e ușor.

— Se va descurca el cumva.

— Știu. E un tată extraordinar, se poartă atât de firesc și de calm! Mi-a schimbat viața. Cred că ne-am schimbat viețile unul altuia. Îi zâmbi lui Ryder, care turna cafeaua într-o cană pentru ea și într-un pahar de unică folosință pentru el. Plăcinta a fost bună, așa-i?

— Da. S-a mâncat imediat.

— Hope ne-a povestit despre vizita lui Jonathan. Nu sunt naivă, știu că pe lumea asta există oameni egoiști și răi, dar tot mă miră faptul că a tratat-o așa.

După Ryder, oamenii generoși și cumsecade erau depășiți numeric de cei egoiști și răi.

— El e obișnuit să primească ceea ce-și dorește doar pentru simplul fapt că își dorește lucrul respectiv. Cel puțin așa mi se pare mie.

— Cred că ai dreptate. Hope merită ceva mai bun. Întotdeauna a meritat.

— Deci nu ți-a plăcut deloc de el?

— Nu. L-am cunoscut foarte puțin, dar nu l-am plăcut cine știe ce niciodată. Hope zice că nu-i ca Sam.

El își aminti cum dăduse fuga în dormitorul lui Clare din căsuța ei de pe Main Street, imediat în urma lui Beckett. Cum o văzuse, palidă, amețită, clătînându-se după ce scăpase din mâinile lui Sam Freemont. Beckett îl pocnise în față pe individ după ce Clare îl lovisese cu singura armă pe care o avea la îndemână: o prăpădită de perie de păr.

— Draga mea, chiar nu este. Freemont e un dement. Wickham? Își aminti cum îi zisese Hope: E doar un șmecher nemernic.

— M-a lămurit și pe mine în privința asta. Dar, după ce pricepi cât de departe sunt dispuși unii oameni să meargă, până unde poate duce obsesia... Promite-mi că o să stai cu ochii-n patru.

— Deja o fac.

— Atunci mă simt mai bine, zise Clare luând cana din mâinile lui și adulmecând parfumul cafelei. Mult mai bine.

— Trebuie să plec. Te descurci singură?

— Ne descurcăm, surâse ea mângâindu-și pântecul.

Ryder ieși, îi dădu drumul lui Dumbass din camionetă și plecară împreună pe jos spre MacT. Cărtea el cu privire la imaginea de soț și părinte a lui Beckett, dar știa că fratele lui dăduse lovitura cu Clare. O asemenea femeie era una la un milion.

Își schimbaseră viața unul altuia, așa cum zisese, dar lucrurile încă mai erau în schimbare. Schimbarea însemna progres, îmbunătățire, surpriză plăcută.

Ca atunci când desființaseră zidul dintre restaurant și bar și descoperiseră că vechiul perete din lemn era completat cu două ferestre de aceeași vechime.

Și Owen dăduse lovitura cu Avery, se gândi Ryder. Ea aruncase o singură privire asupra peretelui din lemn și, în loc să le ceară să-l acopere la loc, fusese de acord să-l păstreze, apreciind nota pe care o dădea localului și valoarea adăugată întregii clădiri.

Peste câțiva ani, Owen avea să facă slalom printre copii, serviciu și viața personală. Făcea el programări în agendă, dar nu era atât de caraghios ori de rigid încât să nu se adapteze.

Schimbarea era un lucru la care se pricepea foarte bine, își zise el pe când se pregătea să înceapă o nouă zi de muncă.

Își adună uneltele, întrerupt de trei ori de telefonul care i se părea iarăși detestabil. Traversă terenul spre clubul de fitness, pentru a rezolva o problemă acolo, apoi se întoarse la restaurant, unde îl găsi pe Beckett pe cale să se apuce de muncă.

— Owen s-a întâlnit cu inspectorul, îl informă acesta. Brutăria poate fi deschisă.

— Am auzit.

— Acum se vede cu Lacy, spuse Beckett, referindu-se la chiriașul brutăriei. După care se duce să ia contractul de închiriere. Și așa am mai bifat o lucrare grea pe lista noastră.

— Mai avem destule rămase. Observ că aici lucrurile sunt sub control. Ryder dădu roată cu privirea, pentru a se asigura. Poți să vii cu mine.

— Unde?

— Ne ducem să scoatem blestematul ăla de acoperiș.

— Programasem asta pentru mijlocul săptămânii.

— Azi e vreme bună și se pare că nu va fi nici prea cald. Hai s-o facem.

Nu era primul acoperiș de azbest pe care îl demolau, dar era cel mai mare. Și Beckett își aminti, deloc fericit, cât de migăloasă, de murdară și de afurisită era îndeletnicirea asta.

— Nu vrei să-l așteptăm pe Owen?

Ryder îi surâse zeflemitor.

— Te sperie puțină nădușeală, draguțo?

— Nu-mi place să mă bată soarele-n cap.

— Găsește-ți bărbăția pe unde ai lăsat-o și hai să ne punem pe treabă.

*

Nu a fost la fel de rău cum își amintea Beckett, ci mult mai rău.

Plin de sudoarea amestecată cu cremă de protecție solară, bombănea pe sub masca prin care respira, lovind cu târnăcopul tot ce-i ieșea în cale. Mușchii îi ardeau de parcă ar fi avut cărbuni aprinși așezați pe ei. Muncitorii puneau molozul în roabe și cărucioare și aduceau provizii noi de apă rece.

Beau precum cămilele și nu prea puteau ține pasul cu setea, căci fiecare strop de apă băut se elimina îndată prin și mai multă transpirație.

— Câte afurisite de straturi are acoperișul ăsta? strigă Beckett. E o minune că toată porcăria asta nu s-a prăbușit iarna trecută.

Desfăcând încă o porțiune de acoperiș, Ryder privi în jos și rânji:

— O să se prăbușească acum.

— Dacă nu ne omoară mai înainte. La ce rânjești?

— Îmi place priveliștea.

Beckett se opri, își șterse sudoarea și privi în zare. Acoperișul din alamă al hanului scânteia în soare. Văzu piațeta, traficul, oamenii care se îndreptau spre Vesta pentru prânz; întorcându-și capul, se uită pe Main Street înspre „Turn the Page“.

— Aș prefera s-o admir de pe o terasă umbroasă, cu o bere într-o mână și ținându-mi iubita cu cealaltă.

— Folosește-ți imaginația.

Ryder își scoase masca îmbâcsită și dădu pe gât niște apă. Cum trebuia să facă economie, își închipui doar cum ar fi fost dacă și-ar fi turnat

conținutul rece al sticlei pe cap. Făcu o scurtă pauză pentru a-și mișca umerii dureroși; tocmai atunci o zări pe Hope ieșind pe terasa de la etajul al doilea. Se opri o clipă, privind în jur și în sus, iar el știu pe loc că privirea ei îl întâlnește și pe el; ar fi putut să jure că o simțea ca pe o săgeată în măruntaie.

Ea rămase locului pentru un moment, la fel și el, apoi descuie ușa care dădea spre „J&R“ și se făcu nevăzută.

— Probabil așteaptă oaspeți, comentă Beckett.

— Poftim?

— Am văzut că te uitai într-acolo.

Ryder își luă o mască nouă.

— Nu-i împotriva legii.

— Nu încă. De ce nu o inviți în oraș?

— De ce nu pui tu târnăcopul ăla la treabă?

— Cina, puțină conversație. La naiba, ea ți-a făcut plăcintă.

— Iar tu ai mâncat din ea la fel de mult ca mine. Scoate-o tu la cină și la conversație.

— Am scos-o. Eu și Clare am invitat-o la noi de câteva ori. Ai nevoie de puțină încurajare, frățioare? Putem să vă invităm pe amândoi, ca să netezim calea.

— Du-te naibii, zise Ryder îndepărtându-se.

Privitul nu-i putea face niciun rău, se gândi Hope. Intră și descuie apartamentul pe nume „Eve & Roarke“. Acolo putea deschide obloanele doar cât să zărească printre ele pe deasupra acoperișului. Sau a ceea ce mai rămăsese din el.

N-avea habar cum urmau să-l dea jos. Părea să fie nevoie de multe târnăcoape ascuțite, de drogii voluminoși și de un soi de fierăstraie. Toate asortate cu un zgomot teribil.

Chiar dacă era o muncă îngrozitoare, îi oferea o priveliște interesantă. Majoritatea bărbaților își dăduseră jos tricourile. Spera că nu făcuseră economie la crema solară, altfel urmau să sufere teribil peste noapte. Se luptă cu sine pentru o clipă, apoi își zise: „De ce nu?“

Se grăbi să ajungă în apartamentul ei, își luă binoclul de operă și alergă pe scări înapoi.

Munca era într-adevăr epuizantă, conchise ea odată ce lentilele îi aduseră priveliștea mai aproape. Și, vai, bărbatul acela era tare bine făcut. Remarcase asta când avea cămașa pe el, o simțise în cele câteva dăți când stătuseră lipiți unul de altul, însă nimic nu se putea compara cu imaginea lui în acele clipe, transpirat și cu mușchii încordați.

N-ar fi putut nega fiorul pe care i-l dădea acel tablou, chiar dacă tipii transpirați și cu mușchii la vedere nu erau genul ei.

Îl văzu uitându-se înspre ea și dându-și jos masca pentru a striga în

directia unui coleg de echipă. Arăta bine, așa nebărbierit, cu trăsăturile aspre și osatura puternică. Arăta al naibii de bine. Iar când râdea, ca în acel moment, îi trimitea alt fior prin măruntaie.

Scoase un mic oftat.

— Hope? Nu eram sigură ce vrei să faci cu...

Se întoarse brusc. Îi trecu prin cap să ascundă binoclul la spate, dar nu era atât de secretoasă. Zâmbi ștregărește; poate ușor frivol, când Carolee se opri în ușă.

— Îmi spionez vecinii.

— Serios? Ridicând din sprâncene, Carolee intră în încăpere. Ce? Aha, acoperișul. Doamne, trebuie să le fie tare cald și să fi transpirat rău și... Se opri și începu să râdă: Și asta-i ideea, de fapt. Dă-mi să văd. Luă binoclul și trase cu ochiul printre șipcile oblonului. Sunt drăguți, nu-i așa? Nu văd decât doi dintre băieții lui Justine. Owen o fi găsit o cale să scape de munca asta îngrozitoare. Ar trebui să le facem niște limonadă.

— Păi, nu știi dacă...

— Nici nu discut. Radioasă, Carolee îi înapoie binoclul lui Hope. Umplem câteva lăzi frigorifice, o găleată cu gheață, luăm niște pahare de plastic. Avem și masa aia pliantă jos. Facem o faptă bună.

— Adică trebuie să plătesc pentru spectacol?

Carolee o bătu ușor pe umăr.

— N-aș spune asta. Haide, n-o să ne ia mult timp. Mai sunt câteva ore până vin oaspeții.

Nu o putea refuza pe Carolee, mai cu seamă că fusese prinsă în timp ce-i spiona nepotul, așa că făcură împreună câteva carafe cu limonadă. Luară cu ele masa pliantă, lăzile frigorifice, gheață și pahare. Carolee îl strigă pe nume pe unul dintre muncitori și îl rugă să coboare, după care și ceilalți veniră pe rând. Primi o grămadă de mulțumiri: „Mulțumesc, Hope“ și chiar câteva „domnișoară Hope“.

— Ești de nota zece, zise Beckett dând pe gât un pahar și făcându-i cu ochiul mătușii lui.

— Aveți grijă acolo sus.

— Avem. Mai e puțin și gata, am ajuns la partea de izolație. Ai venit la țanc. Aveam de gând să ne luăm pauza de masă și să terminăm mai târziu.

— Curățați zona asta de cuie, strigă Ryder la cineva, apoi înșfăca un pahar și îl goli. Mulțumesc.

— Am să comand prânzul, anunță Beckett îndepărtându-se cu telefonul în mână.

— Hai, Ryder, mai ia unul. Mama ta trece pe aici mai târziu.

— De ce?

— Fiindcă i-am zis că scoți acoperișul și vrea să vadă. Mă duc să mai fac o porție de limonadă, ca să aveți pentru după-masă.

— Și o să vrea să vadă și restaurantul, și brutăria, bombăni Ryder. Unde

naiba e Owen?

— E aici, îl informă Hope turnându-i încă un pahar. Liniștește-te.

— Nu există destulă limonadă pe lume ca să mă liniștesc, zise el, dar bău paharul.

— O să dăm acoperișul ăsta jos înainte să se facă mai cald de-atâta, așa că tot am făcut ceva. Auzind glasul stăpânului, Dumbass își făcu apariția și se frecă de picioarele lui. Hope scoase un biscuit pentru căței din buzunar, făcându-l pe Ryder să bombăne: Acum o să vrea o prăjiturică de fiecare dată când te vede.

— Tu ai primit limonadă.

— El n-a demolat un acoperiș de azbest și nici n-a transpirat o tonă de apă.

Ea se aplecă pentru a mângâia cățelul și își dădu părul din ochi, iar ochii îi sclipiră de dincolo de perdeaua întunecată a bretonului.

— Poate c-ar trebui să-mi scot furtunul de grădină.

— S-ar putea să-mi prindă bine la sfârșitul zilei. După o ezitare, Ryder se interesă: Aștepți clienți?

— Da. În trei camere, iar unul rămâne peste weekend.

— Bine.

— Ai întrebat din vreun motiv anume?

— Nu.

Revenise la răspunsurile lui monosilabice, se gândi ea. Încercă să schimbe vorba.

— Am auzit că ai împărțit plăcinta la seara petrecută cu băieții.

— Copiii s-au aruncat asupra ei. I-am subestimat.

— Mai am jumătate din cealaltă, poți să o iei.

— Am să o iau.

— Să treci înainte de a pleca. Trebuie să mă întorc la treabă.

— O să vă aducem înapoi masa și restul lucrurilor. Mulțumim mult.

— Bine. Și sunt sigură că-mi pot face timp dacă vrei să te ud cu furtunul.

Fu satisfăcută să vadă cum Ryder strânse din ochi când luă în calcul această posibilitate, înainte ca ea să se întoarcă și să se îndepărteze.

Hope se considera o persoană realistă; conform aprecierii ei, ea și Ryder flirtau în toată puterea cuvântului. Aveau să vadă unde îi ducea asta.

Owen își făcu apariția când Ryder cobora de pe acoperiș pentru ultima dată în ziua aceea. L-ar fi putut lua la rost, dar văzu că Owen era și el transpirat și murdar și încă mai purta la brâu cingătoarea cu scule.

Dar, la naiba, puțină tăvăleală așa, ca-ntr-o frați, nu era decât un semn de afecțiune.

— Mi-am închipuit eu c-ai să apari doar când se termină mizeria.

— Cineva trebuia să coordoneze cealaltă echipă, de vreme ce tu te-ai

apucat să sari peste program. Hai c-am dus gresia dincolo, n-a fost distractiv?

„Oricum, numai distractiv nu“, se gândi Ryder, bucurându-se că nu fusese acolo.

— Dacă ne aduci materialele mâine, ne putem apuca de acoperișul cel nou.

— Am să fiu aici la opt. Owen îl privi pe Ryder din cap până-n picioare. Se pare că meriți o bere.

— Mai curând vreo șase.

— Avery ține închis diseară, așa că trec pe acolo să mai stăm de vorbă. E rândul lui Beckett să facă cinste.

— Beckett se duce acasă, anunță Beckett. Să facă un duș de cinci ore. Aș putea mânca și dormi sub duș.

— Se pare c-am rămas doar noi doi, Ry.

— Se pare c-ai rămas singur, îl corectă Ryder. Eu am să fac ce face și Beckett, și câinele meu la fel.

— Corect, de vreme ce amândoi miroșiți urât. O lăsăm pe mâine. Trebuie să revăd niște lucruri, la ambele șantiere. O putem face înainte să ajungă echipa aici mâine, ori la plecare.

— La plecare.

— Într-o seară de vineri? Își arcui sprâncenele Beckett. N-ai nici o întâlnire interesantă?

— Întâlnirile mele interesante nu încep atât de devreme, dar țin până dimineața devreme.

În realitate nu avea nimic planificat, nici nu se gândise la asta. Poate că după mult-așteptatul duș avea să-i vină vreo idee.

— Atunci ne vedem mâine.

Owen se îndepărtă, iar Beckett își aruncă din nou privirea înspre clădire. El și Ryder arătau ca doi evadați din iad.

— Faci tu în locul meu ultimele verificări și încui?

Amintindu-și de cafeaua pe care o băuse dimineață împreună cu Clare, Ryder ridică din umeri conciliant.

— Du-te acasă, la nevastă și la copii. Mă ocup eu.

— Am plecat deja.

Ryder se întoarce și își luă dosarul cu acte. Voia să noteze câteva lucruri, cât se mai putea suporta pe el însuși. Verifică ușa care dădea spre St. Paul Street, apoi înșfăcă lada frigorifică.

Se gândi la limonadă. N-avea timp de asta, își zise. În plus, deși nu i-ar fi displăcut plăcinta, n-avea de gând să se ducă la han în halul în care era. Trebuia să lase și asta pe altă dată.

Se îndreptă spre ieșire când o camionetă tocmai parca în față.

Era a lui Willy B., care venise împreună cu Justine, tumultuoasă ca o tornadă. Încercă să nu se gândească la faptul că tatăl lui Avery avea o

relație amoroasă cu mama lui. Prefera să-l privească așa cum îl știa dintotdeauna: un vechi prieten de familie – un tip extrem de simpatic, care fusese prietenul de-o viață al lui Tommy Montgomery. Dacă s-ar fi gândit că Willy B. cel solid, cu barbă roșcată, era iubitul mamei sale, lucrurile ar fi devenit neplăcute.

Justine sări jos din camionetă. Purta niște pantaloni care se terminau deasupra gleznei și un tricou tineresc cu broderii în jurul gâtului.

Se aranjase – la păr și la față – și arăta extraordinar.

— Nu te apropia, ridică el mâna. Nu sunt bun de strâns în brațe.

— Te-am văzut și mai rău, dar asta-i o bluză nouă, râse ea expediindu-i un sărut din zbor.

— L-am prins. Ce mai faci, Willy B.?

— Binișor, spuse acesta. Un bărbat bine făcut, cu o inimă mare și o claiă mare de păr roșu care se asorta cu barba. Stătea acolo, cu mâinile în buzunar, uitându-se la clădire. Ați scos acoperișul.

— Nu făcea doi bani. Cred că vrei să arunci o privire înăuntru.

— Nu m-ar deranja. Dacă vrei să pleci, încui eu.

— E-n regulă.

Ryder o luă înainte. Willy B. îl urmă, aplecându-se pentru a-și feri capul pe măsură ce traversau încăperile.

— Justine, ai imaginație, nu glumă!

— O să fie splendid. Băieții mei nu se lasă așa, cu una, cu două.

— Mama nu ne dă de ales. Materialele vin mâine-dimineață la prima oră, așa că ne putem apuca de acoperișul cel nou.

Discută cu Willy B. despre acoperișuri și ferestre, apoi o lăsă pe Justine să-i arate spațiile care urmau să fie amenajate ca vestiare, o mică sală de curs, recepția.

— Sper c-ai să te înscrii.

— Păi, Justine...

— Nu mă lua cu „păi“. Flutură un deget, apoi mângâie brațul lui Willy B. Am să-ți fac o reducere, mai ales acum, că vom deveni cuscri.

— E o chestie, nu? zâmbi el. Fata mea și băiatul tău. Cred că Tommy ar fi într-al nouălea cer.

Avea dreptate, se gândi Ryder. De asta era special Willy B.; se gândea mereu la prietenul lui.

— E adevărat. Și mi-ar fi zis că-s nebună c-am cumpărat aici. Apoi și-ar fi căutat sculele. Îți zic eu, locul ăsta va fi cel mai frumos din câte ai văzut vreodată. Am planuri mărețe pentru sala vestiarelor.

— Dacă tot a pomenit de vestiare și de altele asemenea, i se adresă Willy B. lui Ryder, cunosc un meseriaș bun.

— Owen se ocupă de asta. Îi poți da lui detaliile.

— Așa am să fac. Mergem chiar acum la Vesta. Am să i-l dau lui Avery.

— Owen e acolo.

— Perfect, aprobă Justine. Vrem să vorbim despre noul restaurant înainte de cină.

— Owen are cheia, o să vă conducă.

— Îți fac cinste cu o bere, se oferi Willy B. Și cu pizza, dacă vrei.

— Nu la halul în care arăt, spuse Ryder arătând spre propria ținută. Inspectorii sanitari i-ar închide localul dacă m-ar găsi acolo. Oricum, mulțumesc.

— Când sala de fitness va fi gata, vei putea să-ți faci aici un duș și o saună, îi zâmbi Justine. Am auzit că te dai la hangița noastră.

— Ei, Justine, șopti Willy B., în timp ce Ryder se strâmbă:

— Nu-i adevărat!

— Atunci tipul care o săruta ieri în văzul lumii era doar o sosie de-a ta?

— N-a fost... mare lucru.

— Nu așa i s-a părut Minei Bowers, care a trecut cu mașina pe lângă voi. Ea i-a spus lui Carolee, care mi-a spus mie.

Știa că zvonul urma să se răspândească, dar nu se aștepta ca mama lui să afle atât de repede.

— Oamenii ar trebui să-și vadă de treburile lor.

— Ei bine, asta nu se întâmplă niciodată, zise Justine voioasă. Ca să vezi, prima dată am auzit de la Crissy Abbot, care-și plimba câinele, că voi doi ați mai întreprins ceva care „n-a fost mare lucru“. Am făcut câteva cercetări și am aflat că bărbatul la patru ace care fusese aici puțin mai înainte era Jonathan Wickham.

— Mda, a venit să încerce să o ia înapoi pentru hotelul lui și să o convingă să se culce din nou cu el.

— Credeam că s-a însurat, început Willy B.

— Nu fi atât de naiv! Nemernicul, bombăni Justine, aprinsă de indignare. De ce am auzit că ai sărutat-o pe Hope, dar nu și că i-ai tras una pe cinste ticălosului?

Chipul lui Ryder fu luminat de un zâmbet din toată inima.

— Te iubesc, mamă. Serios.

— Asta nu-i un răspuns.

— Fiindcă nu am știut decât după ce plecase. Ea rezolvase lucrurile singură.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Dacă nemernicul mai apare pe aici, vreau să-l arunci afară de pe proprietatea noastră. Sau cheamă-mă pe mine, am s-o fac chiar eu. Tare mi-ar face plăcere! Ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Are oaspeți.

— Atunci am să discut cu ea mâine. Trase adânc aer în piept, pentru a se calma, și urmă: Dacă vrei să te dai la ea și lumea să nu vorbească, atunci fă-o în particular.

— Nu mă dau la ea.

— Dacă nu te dai, sunt dezamăgită de tine. Până una, alta, du-te și te spală și odihnește-te. Vorbim mai încolo. Și, Ry, ai făcut treabă bună aici. Deja se poate vedea.

Mama lui vedea întotdeauna, se gândi el după ce plecară. Ba uneori vedea mai mult decât ar fi trebuit.

— Mă dădeam la ea, auzi. Dumnezeu! Ar fi fost dezamăgită dacă nu mă dădeam. Îți dai seama cum este cu femeile asta, mai ales cu mamele? Se pare că mai ales cu mamele. Hai, Dumbass, să facem un duș.

Cățelul, care cunoștea cuvântul, dădu din coadă satisfăcut și o luă înaintea lui.

Ryder tocmai ce termina de încuiat când o văzu pe Hope, cu o tavă de plăcintă în mână, traversând către camioneta lui. De ce naiba se tot întâlneau în parcare?

— Mama și Willy B. tocmai au plecat.

— Of, aș fi vrut să trecă pe la mine.

— Am crezut că ai clienți.

— Am. Arată către cele două automobile parcate lângă mașina ei și cea a lui Carolee. Și pun pariu că le-ar fi plăcut s-o cunoască. Uite-ți plăcinta.

— Mulțumesc.

— Carolee îi servește pe oaspeți cu vin și brânzeturi, dar ar trebui să mă întorc să-i dau o mână de ajutor. Voiam să te întreb ceva înainte de a pleca.

— Bine.

— Te gândești să faci dragoste cu mine?

— Ce naiba vrei să-ți răspund la întrebarea asta?

— Adevărul. Pun mare preț pe sinceritate în orice relație, chiar temporară. Toată viața am fost așa. Prin urmare, aș vrea să știu dacă tu te gândești la asta, fiindcă eu mă gândesc. De-a dreptul, continuă ea, în vreme ce el rămăsese încruntat și fără cuvinte. Fără obligații, fără complicații. Dacă nu ai asta în vedere, nu-i nicio problemă. Voiam doar să știu dacă suntem în aceeași căruță.

Că tot venise vorba despre pusul cărților pe masă.

— În aceeași căruță? Habar n-am în care căruță sunt.

Era obosit, murdar și ea îi făcea avansuri în afurisita aia de parcare. Avea nevoie de clarificări suplimentare? La naiba, el nu se lămurise deloc în privința ei.

— Bine. Când afli, dă-mi de știre.

— Să-ți dau de știre, repetă el. Da sau nu.

— E simplu, nu-i așa? Pari obosit, remarcă ea. Ai să te simți mai bine după ce te speli și mănânci ceva. Trebuie să plec. Noapte bună.

— Da.

Deschise portiera camionetei pentru cățel. După o clipă de reflecție, decise să conducă ținând plăcinta în poală. Altfel, patrupedul n-ar fi rezistat

să nu-și bage tot capul în ea. Se așeză la volan și rămase pe loc.

— Nu, n-ai cum să înțelegi femeile, Dumbass. Chiar n-ai cum.

capitolul 8

Cum oaspeții ei ieșiseră la plimbare, camerele erau aranjate și Carolee plecase prin piață, Hope se apucă de niște treburi administrative. Avea de rezolvat state de plată și facturi, de lucrat la pagina de internet, la contul de Facebook, de trimis e-mailuri și de confirmat rezervări – toate acestea trebuiau făcute în liniște.

Apoi avea un șir întreg de liste și de sarcini de rutină. Oaspeții remarcău cât de proaspăt, de frumos și de îngrijit era hanul, însă era nevoie de un efort susținut pentru a-l păstra astfel.

Când termină statele de plată, încarcă niște fotografii pe contul de Facebook, adăugă un comentariu scurt și prietenos, după care se apucă de e-mailuri.

Îl trimise pe ultimul exact în clipa în care clopoțelul de la recepție începu să sune. Era vremea pentru o pauză, se gândi. Se ridică, iar prin minte îi trecu ideea că ar putea fi Jonathan. Dacă avea să-l găsească în fața ușii, bine. Chiar foarte bine. De data asta intenționa să spună lucrurilor pe nume.

Se pregăti pentru asta, aproape era nerăbdătoare, însă la ușă dădu nas în nas cu Justine.

— Bună. Credeam că ai un rând de chei.

— Am, dar nu-mi place să le folosesc.

Aruncă o privire peste umăr, la muncitorii care bubuiau și trosneau demolând acoperișul.

— Sper că zgomotul nu-i o problemă.

— Nu-i chiar așa de rău, iar priveliștea se îmbunătățește pe zi ce trece. Suntem nerăbdători și încântați de ideea unui club de fitness în oraș.

— Asta voiam să aud.

— Îmi pare rău că nu v-am prins ieri pe tine și pe Willy B.

— De-asta am venit eu. Mereu miroase atât de bine aici! Justine se duse în bucătărie și se servi cu o cola fără zahăr direct din frigider. Locul ăsta mă remontează de fiecare dată. Ai văzut că Lacy și-a adus echipamentul? Brutăria cu ștaif trebuie să fie funcțională și pregătită să primească clienți în vreo zece zile.

— De-abia aștept. E bine să ai vecini. Mi s-a spus că face niște prăjiturile pe cinste.

— Avery zice că vom fi cu toții în al nouălea cer. Am închiriat și cele două apartamente de deasupra brutăriei, așa că vei avea mai mulți vecini.

Ai o clipă liberă, te rog?

— Sigur. Refăcându-și în minte lista de priorități, Hope o însoți pe Justine la masa din bucătărie.

— Ai clienți?

— Avem o pereche deosebit de simpatică în „J&R“ peste weekend. El e un împătimit al Războiului Civil. S-au dus la „Turn the Page“ ieri, înainte de închidere, iar tipul a găsit niște cărți ale unor autori locali pe care nu le avea. Ai fi zis că a descoperit o comoară. Acum s-au dus la locul bătăliei. Au făcut rezervare pentru pachetul „Aventură Istorică“. Au însă o înțelegere: dacă azi doamna îl urmează cuminte, mâine el trebuie să o însoțească la cumpărături de antichități.

— Corect.

— Știe o mulțime de povești. Am mai avut două cupluri noaptea trecută, iar el i-a întreținut pe toți până dincolo de miezul nopții. Și i-a plăcut mult șahul cu piese din Războiul Civil din salon. Speră ca unul dintre clienții care vin azi să se priceapă la șah.

— Tommy și Willy B. obișnuiau să joace. Mie îmi place mai degrabă Monopoly, râse Justine.

— Și joci bine. Voiam să-ți trimit un e-mail imediat ce aveam toate detaliile, am fost contactată de cineva care dorește să rezerve tot hanul pentru un grup de nuntași.

— O nuntă?

— Nu, au aranjamentele făcute pentru nuntă și pentru recepție, dar vor să facă o rezervare la noi pentru noaptea de dinaintea petrecerii. Mirele, mireasa, musafirii, părinții. La fel și pentru noaptea nunții. Deocamdată, am blocat rezervările. Trebuie să confirme până luni.

— Sună bine. Cum a fost seara fetelor?

— Grozavă. Chiar mă bucur că am ocazia să organizez așa ceva. Mi-ar plăcea să mai facem una, cu tine și cu Carolee, poate ni se alătură și Daria. Poate vin și mama și sora mea, dacă reușesc.

— Sună și mai bine. Justine aprobă din cap și se așeză la loc. Ești fericită.

— Asta-i slujba visurilor mele, Justine. Nu-mi mai încap în piele de bucurie.

— Așadar, nu ești câtuși de puțin ispitită să accepți oferta lui Jonathan Wickham?

Hope tresări.

— Trebuia să-ți fi spus despre asta?

— Nu neapărat. Oricum, până la urmă, aud tot ce merită auzit.

— Presupun că da. Și nu, nu sunt câtuși de puțin ispitită. Aici e casa mea. Jonathan n-are decât să creadă că nu pot trăi fără Georgetown, fără Wickham și fără el, dar se înșală. Aici mă simt eu însămi, cum nu m-am mai simțit de mult.

— Mă bucur să aud asta. Mă bucur să aflu că nu i-ai dat speranțe în privința nici uneia din ofertele lui.

— Oho! Nu mă face să vorbesc despre partea a doua.

Justine se puse din nou pe râs.

— De-asta mă aflu aici. Ca să te fac să vorbești. Bărbații nu dau toate detaliile, doar imaginea de ansamblu.

— Cu ce fel de om m-am încurcat? Hope făcu un pas înapoi și își luă și ea un suc. Știam că are cusururi, toată lumea are. Și știam că are puncte slabe și, desigur, am crezut că am să le gestionez ca atare. Mă pricepeam la asta, dar...

— Te obișnuiseși cu el. Țineai la el.

— Mă obișnuisem și, da, țineam la el. Privind în urmă, înțeleg că au contribuit mai mulți factori. Locul, Jonathan, oamenii. Pe sora lui o consideram una din cele mai apropiate prietene. Și nu era. Credeam că-mi găsisem locul, iar stilul de viață... era unul bun. Sau așa era în aparență. E greu de recunoscut că totul era o aparență.

— Cum poți să vezi obiectiv lucrurile care ți se întâmplă chiar ție?

— Uitându-te la ele, oftă ea. Chiar dacă înțelesesem, îmi asumasem situația, o văzusem în adevărata ei lumină, și pe el la fel, am fost uluită când mi-a propus să ne întoarcem la ce a fost înainte, cu beneficii care includeau un soi de grafic de plată.

— Cretinul!

— Puțin zis! După ce m-am liniștit îndeajuns, am sunat-o pe mama și am pălăvrăgit cu ea vreun ceas. Jonathan s-a purtat mereu foarte frumos cu mama și cu toată familia mea. Asta conta pentru mine. Ea m-a susținut când totul s-a dus de râpă, dar am știut mereu că are o slăbiciune pentru el. Asta până când i-am povestit ce s-a întâmplat. Când am terminat relatarea, era mai furioasă ca mine.

— Cred că m-aș înțelege de minune cu mama ta.

— Și eu cred. A venit încoace fluturându-și costumul Versace și cravata Hermès, cu bronzul din luna de miere încă proaspăt, ca să-mi spună că nu sunt împlinită aici, că nu aici e locul meu și că ar trebui să mă întorc la Wickham – la o mărire substanțială de salariu – și la el, promițându-mi că o să aibă grijă de mine. Tâmpitul.

— Tâmpit e un compliment pe lângă cuvântul la care mă gândesc eu.

— N-am crezut niciodată c-o să-mi pară rău pentru Sheridan, soția lui. Dar îmi pare.

— Stai puțin. Nu ea te-a făcut de râs în toată povestea asta? Nu ea a venit la tine la birou, știind că voi doi sunteți împreună, ca să-ți spună că ar vrea ca tu să organizezi nunta la hotel?

— Da, așa a fost. Ochii lui Hope se îngustară. La naiba, a venit. Să termin cu mila pentru ea. Se merită unul pe altul.

— Așa aș zice. Mă bucur că Ryder a venit la timp, pentru ca voi doi să

apucați să vă... apropiați mai mult unul de altul.

Hope întâlnește privirea amuzată a lui Justine și sorbi încet din pahar.

— Ai auzit și despre asta?

— Eu aud despre toate, dragă. Întotdeauna.

— Nu-mi imaginez că ți-a spus Ryder. Nu pare a fi genul de discuție pe care ar agree-o.

— Am auzit dintr-o altă sursă, apoi i-am spus în față. Și despre a doua întâlnire dintre voi.

— Nu a fost o... Ai auzit și despre asta?

— Orașul e mic. Dacă săruți un bărbat în parcare, cineva o să ducă vorba.

Iar ea se obișnuia cu ritmul acestui orașel, se gândi Hope. Dar mai avea destule de învățat.

— Înțeleg, desigur, dacă preferi ca eu – sau noi – să nu ajungem la o relație de acest fel. Eu...

— De ce-aș prefera așa ceva? își arcui Justine sprâncenele. Sunteți amândoi oameni în toată firea.

— El e fiul tău. Eu sunt angajata ta.

— Îmi iubesc fiul. Îl iubesc destul încât să consider că poate și trebuie să ia decizii de capul lui, să-și aleagă singur calea. Ador hanul ăsta – nu atât de mult ca pe băieții mei, evident – și n-aș pune la conducerea lui pe cineva în care nu cred și de care nu-mi pasă. O persoană pe care nu m-aș putea bizui. Dacă tu și Ry decideți că vreți să fiți împreună, orice ar însemna asta, e alegerea voastră. Se opri și un zâmbet îi înflori pe față: Am văzut scânteile, draga mea. Mă întrebam ce așteptați amândoi.

— Nu eram sigură că ne plăcem unul pe altul. Nici acum nu sunt întru totul sigură.

— Sunt subiectivă, dar aș spune că amândoi aveți motive să vă plăceți unul pe celălalt. O să-ți dai tu seama. Chiar dacă n-o să fie decât sex, o să vă simțiți bine.

— Nu mă așteptam să aud asta din gura patroanei mele, cu atât mai puțin din gura unei mame de băiat.

— Înainte de toate sunt Justine. Acum, că am lămurit asta, mai avem ceva de discutat cu privire la han, înainte să-mi bag nasul prin librărie, ca să mă asigur că nora mea Clare are grijă de ea și de nepoțelii mei care sunt pe drum?

— Dacă tot veni vorba, putem face aici petrecerea de dinaintea nașterii copiilor? Știu că asta va fi prin toamnă, dar dacă ești de acord, aș vrea să stabilim data și să o blochez în agendă.

— Excelent. Să-mi spui dacă pot fi de ajutor cu ceva.

— Ați putea rămâne peste noapte. Tu, Clare, Avery, mama lui Clare, Carolee. Mai e loc pentru încă trei persoane, dacă vrea Clare.

— O petrecere pentru bebeluși urmată de o seară între fete? Mai mult

decât perfect. Contează pe mine. Doar comunică-mi data, când o stabilești cu Clare. Putem face la fel și cu petrecerea de dinaintea nunții lui Avery.

— Să știi că speram să zici asta. Doamne, ce-o să ne mai distrăm!

— Cred că Lizzy vrea să fie invitată oficial.

— N-am remarcat asta, zise Hope, moment în care simți parfumul de caprifoi. Uneori nu observ. Face parte din farmecul locului.

— Asta înseamnă că nu te deranjează.

— Deloc. Aștept niște informații de la o verișoară care scrie biografia lui Catherine Darby. Am fost și la școală, la bibliotecarul-șef, în speranța că ar putea avea în arhivă ceva scrisori sau documente. Încercarea de a-l găsi pe Billy pornind de la atât de puține informații nu merge prea bine. Era frustrant, își zise Hope. Când ți se trasa o sarcină, o făceai și gata. Faptul că nu putea s-o ducă la îndeplinire, nici măcar pe departe, o irita la culme. Mi-aș dori să ne spună, măcar unuia dintre noi, ceva mai mult. Numele lui de familie, orice. A vorbit cu Owen. Acum aștept să comunice din nou cu el.

— Cine știe ce piedici sunt între planul ei și al nostru? Îmi place să cred că îți va spune ce poate, când poate.

— Mie?

— Ești mai apropiată de ea decât oricare dintre noi și este ruda ta, sublinie Justine. Vreunul dintre oaspeți a zis ceva?

— O clientă a povestit că, într-o noapte, neputând să adoarmă, s-a dus în bibliotecă după o carte. Cât a stat acolo să citească, a auzit muzică și i s-a părut că simte miros de caprifoi.

— Interesant.

— A crezut că ațipise și visase. Nu sunt convinsă că n-a fost așa, fiindcă muzica n-a făcut niciodată parte din repertoriul lui Lizzy.

— Nu m-ar mira să se schimbe. Trebuie să plec. Dă-mi datele alea să le notez.

— O să ți le dau.

Hope se ridică odată cu ea și o conduse la ușă. Rămaseră acolo pentru o clipă, privindu-i pe bărbații care lucrau vizavi.

— Prima dată când l-am văzut pe Tommy Montgomery era urcat pe o scară, cu cămașa scoasă afară din pantaloni. Era prima mea zi de lucru și îmi luasem un aer oficial, important, dar când l-am zărit pe el mi-am zis: „O, Doamne!” Râzând încet, Justine își așeză palma pe inimă. Acela a fost pentru mine deopotrivă începutul și sfârșitul.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Toată lumea are de spus numai lucruri frumoase despre el.

— A fost un om de treabă. Avea defectele lui, dar cine nu are? Uneori mă exaspera, însă în cea mai mare parte a timpului mă făcea să râd din toată inima. Nu mi-ar fi plăcut să fie nicicum altfel. Cătuși de puțin. O cuprinse pe Hope cu brațul pe după umeri și continuă: Dacă Ryder nu te

face să râzi, dă-i papucii. Sexul nu face doi bani în lipsa bunei dispoziții. Cred că am să mă duc să-i întrerup activitatea înainte de a trece pe la Clare.

Hope o privi cum traversa terenul viran în tenișii ei roșii, făcându-i cu mâna lui Ryder în timp ce mergea. Iar el se îndreptă, își scutură capul și îi zâmbi.

„Cine n-ar fi luat-o pe Justine de model?“ se gândi, după care intră în han.

Nu mai avu timp să se gândească la potențiali iubiți, la fantome și la nimic altceva odată ce oaspeții de vineri începură să sosească și trebui să alerge în sus și în jos pe scări de nenumărate ori. Își zise că până la deschiderea clubului de fitness avea parte de destul exercițiu la locul de muncă. Își conduse clienții în camerele lor, răspunse la întrebări, primi complimente pe marginea decorațiunilor, în contul șefei, servi răcoritoare, dădu sfaturi cu privire la restaurante și magazine.

Când se întoarse perechea pasionată de Războiul Civil, îi instală, la cererea lor, în curte, și le aduse o sticlă de vin.

Știa din experiență că unii oaspeți își doreau o evadare discretă, în care hangița să fie la fel de invizibilă precum Lizzy. Alții preferau ca ea să facă parte din experiența lor și voiau să-i împărtășească aventurile zilei. Îi asculta și discuta cu ei, când i se cerea asta, și se făcea nevăzută când nu i se cerea. Și așa cum Justine auzea totul prin oraș, Hope era atentă la tot ce se petrecea în hanul din Boonsboro.

Pe la ora cinci avea clienți împrăștiați peste tot prin curte și prin salon.

— Pot să rămân, îi spuse Carolee. Tipa aia din „E & D“ te-a pus pe drumuri, nu glumă. Își imagina că avem o listă de vinuri, pufni sora lui Justine, încercând să imite accentul scortșos al respectivei. Și speră că avem iaurt grecesc. Nu că m-a deranjat să ies să cumpăr, dar ar fi putut cere politicos. Sau, și mai bine, din timp.

— Știu, știu, e dificilă. Hope umplu un castron cu sărățele de la bar. Nu stă decât două zile, zise, aproape ca o rugăciune. Doar două zile. Va fi mai bine după ce pleacă.

— Așa s-a născut: dificilă. A pocnit din degete la tine.

Într-adevăr, își aminti Hope, dar, fără să știe de ce, gestul o făcuse să râdă.

— „Hei, fetițo – fiindcă sunt o persoană mult prea importantă ca să te aștepți să-ți țin minte numele –, măcar ai sărățele?“ Ce mi-ar mai plăcea să-i dau eu o sărățea...

Carolee izbucni într-un hohot de râs.

— Ei, bine, în rest toată lumea pare drăguță și hotărâtă să se relaxeze. Deci pot să rămân, repetă ea.

— Nu, du-te acasă. Trebuie să te întorci devreme și să fii odihnită, ca să mă ajuți să pregătesc micul dejun pentru toată mulțimea. Bob cel pasionat de Războiul Civil a promis să întrețină din nou oaspeții.

— Pe asta n-ar putea s-o reușească nici dacă ar face jonglerie dezbrăcat și cu torțe aprinse. Dă-mi un semn dacă vrei să mă întorc. Pot să rămân în camera de rezervă, dacă ai nevoie de mine.

— Ești de nota zece. Tocmai pentru că așa era, Hope o strânse în brațe. Mă descurc. Nu-ți face griji.

Mai aduse niște gustări, încă o sticlă de vin și zâmbi cu îngăduință când doamna Pacoste îi ceru niște măslinile pentru cocktail. Avea câteva, așa că le puse într-un bol dichisit și i le duse. Stătu la taclale cu aceia care aveau chef de vorbă și se întoarse la clienții din salon.

Își făcu rondul până ce, slavă Domnului, putu să-și tragă sufletul, căci doamna Pacoste și soțul ei ieșiseră la cină în oraș. Pe de altă parte, Bob, pasionatul de istorie, își convinsese soția și încă două perechi să comande pizza și să facă niște jocuri în salon. Auzea sunetul plăcut, reconfortant al râsului lor și știu că din zona aceea nu avea să vină nicio pocnitură din degete.

Ar fi mâncat și ea ceva, poate ar fi făcut și unele cercetări în timpul mesei – cu urechile ciulite în caz că ar fi fost nevoie de ea. Dar înainte de asta trebuia să treacă prin grădină, să adune farfuriile și șervețelele de pe mese.

Se opri, învăluită de noaptea înmiresmată. Ce lumină frumoasă, se gândi, și ce liniște, acum că gașca plină de energie se retrăsese. În următoarea seară liberă, își făgădui să ia cina acolo. Ar fi putut pregăti ceva pretențios, doar pentru ea, asortat cu câteva pahare de șampanie. Un pic de răsfăț pentru hangiță, cugetă Hope, în timp ce strângea sticlele pentru reciclare.

Ori se mișcase el mai puțin silențios, ori era ea mai atentă, dar se uită înapoi îndată ce Ryder păși pe sub bolta de glicine.

— Ce mai petrecere, comentă el.

— Avem casa plină și unii clienți au profitat de vremea frumoasă. Ce-i cu tine așa târziu prin oraș?

— Am avut niște treburi. O ședință la Vesta.

— O mulțime de alegeri de făcut, deci este nevoie de ședințe.

— Așa susține Owen.

— Are dreptate. Hope arată către clădirea aflată în construcție. Acoperișul arată grozav. Când va fi gata, clădirea va fi mult mai spațioasă și mai bine luminată.

El apucă ligheanul în care aduna sticlele.

— Lasă-mă pe mine.

— Aproape terminasem.

— Lasă-mă pe mine, repetă el, dând-o deoparte. Duse ligheanul în magazie și îl deșertă în pubelă. Înainte ca ea să apuce să ridice sacul de gunoi pe care îl umpluse, Ryder îl luă și pe acela.

— Mulțumesc. Mai e ceva...? se interesă Hope văzându-i privirea

stăruitoare.

— Da.

După o clipă de tăcere, ea ridică din sprâncene.

— Da, ce?

— Da, repetă el, iau în calcul posibilitatea.

— Tu... deci...

Asta nu era o conversație la care s-ar fi așteptat când avea un han plin de oameni care jucau gin rummy.

— Ca să fiu mai precis, am încheiat deliberările asupra acestei posibilități.

— Înțeleg. Și la ce concluzie ai ajuns?

O privi în felul acela al lui, care nu aducea nici a zâmbet, nici a surâs, nici a rânjel.

— Tu ce crezi?

— Am să mă aventurez și am să spun că ai votat pentru.

— Corect.

Ryder se apropie; ea făcu un pas înapoi.

— Sunt oameni înăuntru. Clienți. N-aș spune că e momentul optim pentru a avansa cu această concluzie.

— Nu-mi trecea prin cap să te pun la pământ aici și acum. Preventiv însă, își vârî mâinile în buzunar, căci imaginea acestei scene era foarte atrăgătoare. Așadar, când ai zice că e optim – Doamne, acum vorbesc la fel ca tine! Când ți-ar conveni?

— Eu...

Ryder scoase un oftat de exasperare. Se pricepea mai bine la asta, ce naiba! Dar ea îl dezarmase complet.

— Vrei să ieșim la cină sau așa ceva? Bine. Ia-ți o seară liberă, sau putem merge într-o zi când nu ai oaspeți. Ne descurcăm noi cumva. Ezitarea ei îl făcu să ridice din umeri: Asta în caz că nu te-ai răzgândit.

— Nu. „Menține lucrurile simple“, își aminti singură. „De-a dreptul, fără înflorituri.“ Exact ce-și dorea, nu-i așa? Nu m-am răzgândit, zise cu glas tare.

— Bine, atunci. Știu că ai agenda în calculatorul ăla din minte. Am un frate cu exact același tip de creier.

— Marți e bine.

— Marți e bine. Am putea...

— Fir-ar să fie! Scuză-mă. Zărise pe cineva traversând salonul și îndreptându-se spre bucătărie. Trebuie să văd ce fac oaspeții.

După ce ea se repezi înăuntru, Ryder se uită în jos, la câinele lui.

— Rămâi pe loc. Știi cum face când intri peste clienții ei.

Dumbass se resemnă, se ghemui și îi aruncă privirea lui cea melancolică înainte de a-și pune botul pe labe.

Ryder intră. Din direcția salonului explodă un hohot de râs pe mai multe

tonuri. Un alt hohot se făcu auzit din bucătărie.

„Ce loc plin de viață“, se gândi. Nu intrase niciodată în han când ea avea oaspeți. Nu era supărat că se simțeau bine, dar ar fi vrut să dispară cu toții preț de câteva clipe, ca să-și poată încheia discuția. Ba chiar s-ar fi putut duce naibii vreo câteva ceasuri, ca să concretizeze înțelegerea. Simți parfumul de caprifoi și își întoarse privirea.

— Vezi-ți de treabă, cucoană! bombăni.

Hope se întoarse însoțită de un bărbat care purta o pereche de blugi demodați. Tipul avea câte o sticlă de bere în fiecare mână, iar ea ducea două pahare cu vin roșu.

— Bob Mackie, el este Ryder Montgomery, făcu ea prezentările. Familia lui este proprietara hanului.

— Da, da, ne-ai zis asta. Bob prinse gura sticlelor de bere cu degetele de la o singură mână și pe cealaltă o întinse pentru un salut plin de entuziasm. Ce plăcere să te cunosc! Ai făcut o treabă minunată aici, absolut minunată. Eu și nevastă-mea nici n-am plecat încă și deja discutăm despre un nou sejur.

— Mă bucur că vă place.

— Mai ales băile, zise Bob zâmbind. Și istoria locului. Îmi plac mult fotografiile vechi pe care le aveți pe aici. Sunt pasionat de Războiul Civil. Eu și Connie ne-am petrecut toată ziua la Antietam. Minunat loc, absolut minunat.

— Așa e.

— Ce zici de-o bere?

— Tocmai mă pregăteam să...

— Haide, un bărbat își face oricând timp de-o bere! Trebuie s-o cunoști pe Connie. Pe Mike și Deb, pe Jake și Cassie. Sunt oameni de treabă, spuse el întinzându-i lui Ryder o sticlă. Ia zi, noi stăm în camera care se numește „Jane & Rochester“. Pun pariu c-a fost un coșmar să cocoțați cada aia de alamă până acolo.

Îl mână pe Ryder înspre salon, așa cum face un ciobănesc cu o oaie îndărătnică.

Hope își îngădui un răgaz ca să se adune. Ryder, care nu era chiar cel mai sociabil om pe care îl cunoștea, tocmai urma să fie instruit în tainele Războiului Civil.

Încercase să scape. Nu că nu i-ar fi plăcut tipul; Bob Mackie era simpatic foc. Invocă scuza câinelui lăsat singur în curte, dar tot ce obținu în schimb fu insistența unanimă de a-l aduce pe Dumbass în casă.

Acolo, câinele lui fu mângâiat și alintat ca și când ar fi fost un prinț venit în vizită.

Mike, din Baltimore, voia să vorbească despre tâmplărie, așa că Ryder sfârși prin a-i conduce pe toți într-un tur al clădirii pentru a le arăta anumite

detalii, explicându-le cum, de ce și când fuseseră făcute. Aveau cu toții un milion de întrebări. Înainte să termine cu explicațiile mai apărură patru persoane, cu încă un milion de întrebări. Hope nu-i era de niciun ajutor. Nu făcea altceva decât să zâmbească, să facă ordine în urma lor sau, și mai rău, să lanseze noi subiecte de discuție.

Când reuși să scape, deja se întunecase și era extrem de obosit. Nu era din cauza berii; cu asta fusese prudent. Era din cauza conversației.

Traversase curtea când ușa salonului se deschise. Se liniști când recunoscu păcănitul tocurilor lui Hope.

— Cum faci asta? o întrebă. Tot timpul.

— Ce anume?

— Vorbești cu oameni complet străini.

— Îmi place.

— Sunt îngrijorat în privința ta.

— Un grup tare simpatic, cu excepția celor care tocmai au sosit și s-au dus direct sus, în camera lor. În privința lor, ai scăpat ieftin. Probabil că ea ți-ar fi cerut să refaci pe loc vreun detaliu de construcție. Eu îi zic doamna Pacoste – pacoste pe capul meu. Hope zâmbi și își puse mâna pe brațul lui. Ai fost foarte politicos, chiar prietenos. Trebuie să fii tare satisfăcut când niște străini îți admiră munca.

— Da, dar nu vreau să vorbesc cu ei, mormăi el făcând-o să râdă.

— Ți-a plăcut Bob.

— E de treabă. Însă data viitoare am să știu să mă duc învârtindu-mă când ai casa plină. Marți seară, da? Singuri.

— Doar eu. Și Lizzy.

— Cu voi două mă descurc, răspunse Ryder. O trase spre el înainte ca Hope să poată schița vreun gest.

În lumina lunii, în parfumul de trandafiri. În umbrele aruncate de han, cu stelele sclipind deasupra. Ea nu se afla în căutarea romantismului, dar ce să-i faci când îți apare în cale? Își puse brațele în jurul lui și primi totul. Căldura, făgăduința, splendoarea tăcută a nopții.

Ryder o simți lipindu-se de pieptul lui ca și cum ar fi făcut parte din el. Parfumul ei se uni cu acela al trandafirilor. Un bărbat se putea îmbăta doar din cauza parfumului aceluia.

„Mai bine nu“, își zise retrăgându-se.

— Marți. Vrei să mâncăm ceva sau nu?

— Comandăm ceva.

Zâmbetul lui străfulgeră întunericul.

— De acord. Hai, Dumbass, mergem acasă.

Nu voia să-l privească traversând parcarea, își spuse. Ce neghiobie! Nu despre asta era vorba, deși nu prea știa despre ce era vorba. Dar privi înapoi o dată, o singură dată, în timp ce se întorcea la han.

Reveni la voci, la vâlvă, la hohotele de râs. Zâmbind – ca o femeie care

avea un secret frivol – intră în bucătărie ca să pregătească un platou de prăjituri pentru oaspeții ei.

capitolul 9

Țipătul o trezi din somn la ora două noaptea. Se întrebă dacă visase. Oare...?

Următorul țipăt o făcu să sară din pat și să se repeadă la ușă. Din fugă, își luă telefonul mobil și ieși pe hol în pantalonii ei scurți din bumbac și în tricou. Cu tâmplele bubuind, coborî și se trezi în isteria de la etajul al doilea.

Doamna Pacoste urla de crăpau geamurile, iar soțul ei, doar în boxeri, o apucase de umeri și striga la ea să tacă. Uluiți, ceilalți oaspeți ieșiseră și ei din camere, mai mult sau mai puțin îmbrăcați.

„Fii calmă, își porunci sieși Hope, este nevoie de calm.“

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Doamnă Redman, doamnă Redman. Alo, liniște!

Comanda fusese fermă, dar în opinia ei era mai puțin ofensatoare decât dacă i-ar fi tras o palmă peste față. Femeia își trase sufletul. Culoarea îi reveni în obraji.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

— Îmi cer iertare. Ați pățit ceva?

Păli din nou, însă măcar acum nu mai urla.

— E cineva, ceva, în camera noastră. Persoana – sau chestia – aia stătea aplecată deasupra patului meu. M-a atins!

— Lola, nu e nimeni aici, începu soțul ei.

— Am văzut-o. Ușa spre terasă era deschisă, larg deschisă! A venit prin ușă.

Toată lumea începu să vorbească deodată, iar Hope își ridică mâinile.

— Stați un pic.

Deschise ușa camerei „Elizabeth & Darcy“, muștrând-o în gând pe Lizzy, și aprinse luminile. Nu văzu nimic în neregulă, dar cu siguranță putea simți mirosul de caprifoi. Domnul Redman intră și el în urma ei, iar după ea veni Jake Karlo. Soția lui Jake ținu ușa deschisă și privi cu atenție, în timp ce își strângea cordonul capotului pe care și-l luase în fugă.

— Nu e nimeni aici, spuse Redman, verificând ambele uși spre terasă. Astea sunt închise pe dinăuntru.

— Nu e nimeni nici în baie, anunță Jake, apoi se puse în patru labe ca să se uite sub pat. Liber.

— A visat urât, asta-i tot, zise Redman netezindu-și părul grizonat tuns scurt. A avut un coșmar. Îmi pare rău pentru deranj.

— Vă rog, domnule Redman, nu e cazul să vă cereți scuze.

— Austin, o corectă acesta. Am ieșit doar în chiloți, așa că spuneți-mi pe numele mic, Austin. Îmi cer iertare și pentru asta. Oftând, intră în cameră și luă un halat din baie.

— Cu toții suntem îmbrăcați sumar, zise Jake, care își trăsese blugii pe el fără să-i încheie. Vă putem ajuta cu ceva?

— Sunt sigură că acum e în regulă, spuse Hope, dar mulțumesc.

Ieși, în vreme ce doamna Redman rămase în hol, cu mâinile încrucișate, strângându-și umerii. O fi fost ea o pacoste, dar tremura și era limpede că era speriată.

— Austin, poate că soția ta ar avea nevoie de un halat.

— Nu-mi pasă că nu e nimeni aici acum, zise Lola cu bărbia tremurând. Nu-mi pasă că spui că ușile sunt încuiate. A fost cineva.

— Lola! Cu o răbdare admirabilă, Austin puse halatul pe umerii soției sale. Ai visat urât, asta-i tot. Doar ai visat urât.

— Am văzut-o. Ușa era deschisă și lumina pătrundea prin ea. Nu mă duc înapoi în camera aia. Plecăm. Chiar acum.

— E două noaptea. Încet-încet, răbdarea făcu loc iritării și stânjenelii. Nu plecăm acum.

— Ce-ar fi să mă duc jos și să fac niște ceai? sugeră Hope.

— Ar fi minunat, zise Austin, în timp ce soția lui rămase tăcută. Mulțumesc.

— Vin să te ajut. Soția lui Jake – pe care o chema Casey, își aminti Hope – i se alătură.

— Nu-i nevoie să te deranjezi.

— Nu-i o problemă. Mi-ar prinde bine și mie ceva de băut. Dacă aș fi în locul tău, adăugă în șoaptă, pe când coborau, aș adăuga și o dușcă zdravănă din whisky-ul ăla pe care l-am văzut în bibliotecă.

„O idee tentantă“, se gândi Hope.

— Am să le fac această propunere, spuse în timp ce punea ceainicul pe foc. Cu ce te servesc?

— Mă descurc singură, ai avut destule probleme în seara asta. Nu trebuie să spui nimic, adăugă femeia. Am făcut pe chelnerița în colegiu. Simțindu-se ca acasă, luă o sticlă de vin desfăcută din frigider și îi scoase dopul. E genul care vrea ca toată lumea să-i stea la picioare, bombăni ea. Se plânge de mâncare, de servicii, de masă, calculează bacșișul la sânge și se poartă ca și când ți-ar face o mare favoare că ți-l dă și pe ăla. În timp ce vorbea, scoase două pahare și le umplu. Asta-i un loc frumos și te-ai dat peste cap ca să-i faci pe plac, cu mare eleganță. Dar dă-le unora un bufet în mijlocul deșertului și se vor plânge că apa nu-i destul de udă.

— Din păcate, e foarte adevărat. Și asta, hotărî Hope, era tot ce putea spune pentru a rămâne în limitele discreției. Totuși, îmi pare rău că te-a deranjat în miez de noapte.

— E în regulă. Puțină adrenalină nu strică niciodată. Eu și Jake nu adormiserăm încă. Zâmbi și sorbi din pahar. Eram pe cale să adormim. Deci, Hope, zise Casey lăsându-se să alunece pe un scaun de bar, povestește-mi despre fantomă.

— Eu... începu Hope, când în bucătărie dădu buzna Jake.

— Doamnele au dus-o pe Lola în bibliotecă. Austin bea whisky pe terasă, împreună cu Bob. Cred că s-a mai calmat puțin.

— Sper că niște ceai o va calma și mai mult.

— Hope începuse să-mi povestească despre fantomă.

— Da? Ridică paharul de vin al soției lui și luă o înghițitură. Care-i treaba cu ea?

— Jake e pasionat de fantome, preciză Casey. De câte ori facem o excursie, suntem în căutarea unui hotel vechi și interesant ori a unei pensiuni cu potențial. Ca locul ăsta.

— Eram pe terasă acum câteva ore, zise Jake. Mi s-a părut că o zăresc. Tânără, în rochie de epocă. Pesemne secolul al XIX-lea. A fost scurt, știi cum e. Ca o... – pocni din degete. Iar în aer plutea un parfum dulceag.

— Eu n-am văzut-o, dar are dreptate în privința parfumului. Dulce, plăcut.

— Ce noapte aglomerată, murmură Hope, punând la încălzit alt ceainic.

— Nu era amenințătoare ori înspăimântătoare. Dar presupun că dacă nu ești pasionat de fantome și una te trezește din somn, urlatul e o opțiune legitimă.

— Fii serios, râse Casey recuperându-și paharul. Zbiera de parcă găsisse un câine rozându-i pantofii de firmă. A urlat în asemenea hal, de i-a trezit pe Bob și Connie, din camera aflată în capătul celălalt al coridorului.

— Dacă n-ar fi urlat, n-am fi avut ocazia să vedem lenjeria intimă cu Mickey Mouse a lui Bob, iar asta chiar a fost nostim. În regulă, zise Jake, în timp ce Casey îi turna și lui un pahar de vin, ce știi despre ea? Trebuie să știi ceva, doar locuiește aici.

Probabil de vină era ora târzie ori compania relaxantă după șocul avut, dar Hope se surprinse pe sine dându-le detalii.

— O cheamă Eliza Ford. A venit de la New York și a murit aici în septembrie 1862. Parfumul era de caprifoi. Îi place în mod special.

— Asta era! Nu reușeam să-l identific, zâmbi Jack. Caprifoi. Ce tare!

— Cum a murit? întrebă Casey.

— Din cauza febrei. Era tânără, dintr-o familie bogată. A venit aici să întâlnească ori să caute pe cineva pe nume Billy. Încă îl mai așteaptă.

— Ce trist și ce romantic! De unde știi de Billy?

— Ne-a zis ea, explică Hope simplu, terminând de făcut ceaiul. E fidelă, nostimă și, da, romantică. Și complet inofensivă. Din întâmplare, e rudă cu mine.

— Glumești, se miră Casey. Serios?

— E din ce în ce mai tare!

— Cam asta-i tot ce pot spune. Trebuie să-i duc ceaiul doamnei Redman.

— Hai, lasă-mă să te ajut, se oferi Jake luându-i tava din mâini. Eliza trebuia să fi venit în camera noastră. Noi n-am fi urlat să sculăm toată casa.

— Nu cred că doamna Redman ar fi atât de amuzată.

Era aproape trei și jumătate când Hope reuși să restabilească liniștea în han și oaspeții ei se întoarseră în camere. Whisky-ul din ceai – Austin își adăugase o porție generoasă într-al lui – își făcuse efectul. Când Jake și Casey se oferiră să facă schimb de camere, el o conduse satisfăcut pe Lola, pe jumătate adormită, în camera „Titania & Oberon“.

Odată întoarsă în propriul apartament, Hope lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Lizzy, ce-a fost în mintea ta? Căscând de mama focului, se cuibări din nou în pat. Aha, știu ce-aveai în cap. Doamna cu pricina e necioplită, arogantă, nerecunoscătoare și, una peste alta, e o pacoste. Iar tu ai speriat-o, ca într-un soi de revanșă supranaturală. Își puse telefonul la loc în încărcător și fixă alarma de trezire, ca să fie sigură. Continuă pe un ton scăzut: A dat rezultate. Am băgat-o noi în pat, cu ajutorul câtorva înghițituri de whisky, dar soțul ei n-o va convinge cu niciun chip să nu plece mâine la prima oră. Nici nu cred că o să încerce, fiindcă i-a ajuns. Și mie la fel. Așa că am să le recalculiez nota de plată și am să-mi iau rămas-bun de la ei mâine. Nu cred că se vor mai întoarce.

Când se întinse ca să stingă lumina, mâna îi îngheță brusc.

Lizzy nu-și făcuse apariția în mod eteric ori voalat, asemenea unei fotografii în curs de dezvoltare. Pur și simplu era acolo, cu părul prins într-un coc studiat, îmbrăcată în rochia ei cenușie, ba nu, albastră, ușor vapoasă. Avea buzele arcuite într-un zâmbet ștrengar.

— Interesant mod de a te descotorosi de cineva! zise ea.

— Ești aici, reuși Hope să spună.

— Nu mă pricep să fiu altundeva. Dar îmi place aici, mai ales acum, că ești și tu prezentă.

— Trebuie să-mi spui mai multe, ca să ți-l pot găsi pe Billy. Cu toții vrem să-l găsim.

— El s-a dus. Lizzy își ridică mâinile și le răsuci. Hope le văzu dispărând și apărând din nou. Și eu mă duc. Dar iubirea rămâne. Tu poți găsi iubirea. Tu ești speranța mea.

— Zi-mi numele lui. Tot numele.

— Ryder. A venit?

— A fost aici mai devreme. O să se întoarcă. Zi-mi tot numele lui Billy

— A fost aici. Își încrucișă mâinile în dreptul inimii. Aproape, dar prea departe. Eu am fost bolnavă și nu-mi amintesc, e ca o scrisoare veche al cărei scris nu se mai distinge. Acum odihnește-te.

— Eliza!

Însă ea dispăru cât ai pocni din degete.

Hope dădu deoparte așternuturile. Cât încă avea conversația proaspătă în minte, notă tot ce auzise în acel dialog scurt, supranatural.

„Să nu mai adormi la loc“, își zise, și rămase în întuneric, vigilentă, în caz că Lizzy și-ar fi făcut din nou apariția. Dar în secunda în care închise ochii, somnul o copleși.

Se târî jos din pat și dădu drumul la maximum dușului fierbinte, apoi, clănțănind din dinți, încheie cu un jet de apă rece, sperând să-și trezească deopotrivă creierul și trupul.

O privire în oglindă o făcu să scoată un geamăt. Era una din acele dimineți în care avea nevoie de o tonă de fond de ten.

Când ajunsese în bucătărie, Carolee era deja acolo, fredonând un cântec în timp ce amesteca aluatul de gofre.

— Îmi cer iertare, am cam întârziat.

— Nu, n-ai întârziat. Pune-ți niște cafea și zi-mi cum a fost azi-noapte.

— Măiculiță, chiar am ce povesti!

— Știam eu că femeia aia e o belea.

— Asta nu-i nici jumătate din poveste.

Își turnă cafea și pe prima o bău simplă. Pe când o pune la curent pe Carolee cu detaliile, începu să aranjeze fructele pe care le feliase în seara de dinainte.

Avu parte de o mulțime de „O, Doamne“, „Glumești“, „Nu pot să cred“, dar reuși să-și termine istorisirea cât pregătirea fructele, șunca, sucurile și cerealele.

— Cred că ești epuizată!

— N-ar fi chiar așa de grav, dar grupul ăsta e plin de păsări de noapte.

— Nu ți-a spus Justine că dacă un oaspete vrea să rămână treaz până în zori, nu-i musai ca tu să-i ții companie?

— Știu, dar nu mă pot retrace înaintea lor. Am să mai lucrez la asta.

— Imediat după ce terminăm micul dejun, te duci să tragi un pui de somn.

— Să vedem cum merg lucrurile. În tot cazul, diseară vom avea doar șapte camere ocupate.

— Bine că scapi de pacoste, mormăi Carolee, făcând-o pe Hope să râdă.

— Cam așa a zis și ea. Lizzy.

— Ce palpitant! Ochii căprui ai lui Carolee străluceau. Ți-a vorbit! Am știut c-o să facă asta, mai devreme sau mai târziu. Și dacă mi-ar da voie, aș bate palma cu ea în semn de mulțumire că a gonit-o pe femeia aia.

— O să tot avem parte de clienți nepoliticoși și aroganți. Ospitalitatea e inclusă în preț. Dar nici mie nu-mi pare rău.

— Așază-te, mai pune-ți o cafea. Am să pregătesc mesele.

— Sunt aranjate deja. Am avut o grămadă de timp azi-noapte. Vrei să umpli cafetiera? Eu mă ocup de ouă.

Lui Hope îi plăceau activitățile de rutină pe care ea și Carolee le efectuau împreună când aveau mulți clienți. Și îi plăceau frânturile lor de conversație în timp ce pregăteau masa și întâmpinau oaspeții dimineața.

Cu toată noaptea prelungită, majoritatea se treziseră devreme și erau flămânzi.

Îi turnă chiar ea cafeaua Lolei Redman, în drum spre sufragerie.

— Cum vă simțiți?

— Mulțumesc, bine.

Vorbea pe un ton înțepat, dar Hope simți în vocea ei mai curând stânjenală decât mojiție.

Verifică vasele care mențineau mâncarea caldă, le umplu din nou, aduse o nouă provizie de suc, o informă pe Connie cu privire la cele mai bune magazine de antichități din zonă și le dădu amănunte lui Mike și soției acestuia despre drumul pe care plănuiau să-l facă la Cascada Cunningham.

Decise că toți oaspeții ei meritau nota zece pentru felul în care evitau discuția referitoare la deranjul din noaptea trecută; își închipuia că epuizaseră toate detaliile în particular, departe de urechile Lolei.

Unii clienți zăboviră la taclale, iar alții se duseră să pregătească cele de trebuință pentru aventurile zilei. Hope se așeză ca să calculeze factura familiei Redman.

Austin bătu la ușa biroului ei, care era deschisă.

— Am dus bagajele la mașină. Uite cheia.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că șederea voastră nu a fost atât de plăcută cum v-ați așteptat.

— Nu-i vina ta. Mie mi-a plăcut.

— Sper. Vrei să plătești cu cardul?

— Da, e bine așa.

— Imediat.

— Cred că am să iau câteva sticle de apă pentru drum.

— Servește-te.

Când ea intră în bucătărie, el vorbea cu Carolee.

— Mulțumesc, Austin. Drum bun!

— V-ați întrecut pe voi înșivă.

Îi luă mâna și îi îndesă în ea câteva bancnote.

— Nu. Nu-i nevoie!

— Te rog. Aș considera că îmi faci o favoare dacă îi iei. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândouă. Aveți grijă de voi.

Când el plecă, Hope se uită la cele două hârtii de cincizeci de dolari împăturite în palma ei.

— Asta e felul lui de a-și cere iertare, zise Carolee. Nu poți să refuzi scuzele sincere.

— Dar chiar nu era nevoie. Uite. Partea ta.

Carolee scutură din cap.

— Sunt ai tăi, scumpo.

— Carolee...

— Nu, o muștră cealaltă. Sunt ai tăi și i-ai meritat. De ce nu te duci puțin până sus, să te odihnești?

— Am băut prea multă cafea. Combinația dintre oboseală și cofeină o făcea să se simtă ca un cobai extenuat care nu se putea opri din alergat pe roată. Poate mai târziu. Avery deschide azi. Aș trece pe la ea, să mai stăm de vorbă.

— Așa să faci.

Timpul petrecut cu o prietenă era la fel de reconfortant ca un pui de somn, își spuse ea optimistă pe când traversa Main Street. Și avea nevoie de păreri, de sfaturi, de comentarii. Bătu la ușa din sticlă și o așteptă pe Avery, care-și făcu apariția din bucătăria din spate; avea părul strâns în coc și purta un șorț legat pe după ceafă.

— Bună, ce faci? Am crezut că ai casa plină.

— Carolee se descurcă singură. Mi-am luat o pauză și, mamă, câte am să-ți spun! Mi-aș dori să fie și Clare aici.

— Chestii interesante? Zvonuri de mâna-ntâi?

— Toate astea și încă ceva pe deasupra.

— Hai încoace și dă raportul. Am făcut o mulțime de pizze azi-noapte și mai pregătesc niște aluat.

— Îmi iau o cola. E prea multă cofeină, dar trebuie să mă pun în funcțiune.

— Ai avut o noapte grea?

— Puțin zis. Trecu în spate, unde Avery stătea la teigheaua din oțel inoxidabil și tăia aluatul pentru tăvile de pizza. Mai întâi pacostea, începu ea.

— Ghinionul, adică?

— Asta e o gândire simplistă. Pacostea are un nume: Lola Redman.

— Oho, știu genul, zise Avery când Hope dezvoltă subiectul. Avem și noi parte de clienți dintr-ăștia. Nu poți scăpa de ei când lucrezi cu publicul. Ți-am zis de tipul de săptămâna trecută... Scuze, era povestea ta.

— Și mai am. Încerc să mă hotărâsc dacă să-ți relatez cronologic sau în ordinea importanței.

— În ordinea importanței.

— Chiar și așa este greu de ales. Așa că am să zic despre sex.

— Ai făcut sex? Avery se șterse de fâină pe coapse. Când ai avut timp de sex de când am vorbit ultima dată?

— N-am făcut sex. Dar o să fac. Slavă Domnului! Marțea asta.

— Ai stabilit o întâlnire pentru sex? Avery o privi compătimitoare și scoase un oftat. De capul tău?

— Este chestie de logistică, explică Hope. N-avem nicio rezervare pentru marți seară. Nu pot să fac sex când am oaspeți.

— De ce nu? Ai un apartament cu ușă și cheie. Și, chiar dacă mă crezi nebună, bănuiesc că o parte dintre clienții tăi fac și ei sex dincolo de ușile lor închise.

— E adevărat, dar nu vreau să risc din prima. Am putea avea alt grup care să petreacă până la unu dimineața. Mi-ar plăcea ceva mai multă intimitate.

— Ai de gând să chiui?

— N-am mai făcut-o de un an, așa că s-ar putea să chiui. Trebuie să-mi cumpăr niște lenjerie sexy. Tot de un an nu mi-am mai înnoit garderoba, ceea ce este un lucru trist, foarte trist. Și situația impune lenjerie nouă, nu-i așa?

— Categorie. Nu că Ryder o să-i dea prea mare atenție când o va smulge de pe tine.

— N-am zis că fac sex cu Ryder.

— Am citit printre rânduri. Avery duse tăvile cu aluat în congelatorul de sub tejghea și amestecă în sosul care clocotea pe foc. Ieșiți la cină ori la vreun film, sau vă aruncați direct în pat?

— Am propus să comandăm ceva de mâncare, iar el a fost de acord. După care ne aruncăm în pat.

— Ce drăguț! se entuziasmă Avery. Ce-ar fi să vă pregătesc eu ceva, o masă pe cinste? Unul din felurile de la MacT.

— Nu-i nevoie să faci asta. Ne descurcăm cu paste.

— Pastele de la Vesta sunt mai mult decât potrivite, dar de ce să nu te răsfеți puțin? Va fi contribuția mea la evenimentul „În sfârșit, Hope face sex“.

— Ți mulțumim pentru susținere.

— Las' pe mine. Poți să mă plătești cu un telefon ori cu un mesaj de confirmare a „decolării“.

— În regulă. Ar trebui să-mi fac grijă pentru posibilele complicații? Ce părere ai?

— Ryder nu-i un tip complicat. El e bărbat, tu ești femeie. Sunt aproape sigură că o să se descurce. Știu câteva tipe cu care s-a întâlnit înainte.

— Și cum sunt? Haide, insistă Hope, cine n-ar vrea să știe?

— Draga mea, el iese cu femei – și când pronunță cuvântul „iese“ schiță gestul ghilimelelor în aer – încă din adolescență. Sunt de genuri diferite, dar aş spune că reușește să păstreze o relație amiabilă după ce au „ieșit“ împreună, zise, repetând gestul ghilimelelor.

— E tot ce-mi doresc. Sex pașnic și lipsit de complicații cu un bărbat care – surprinzător lucru – îmi place și de care mă simt atrasă. Bine, decise Hope fluturându-și mâinile în aer. Asta am rezolvat-o. Acum să-ți spun restul poveștii. Aseară m-am culcat pe la douăsprezece și jumătate. Și m-

am tratat imediat după ora două, din cauza urletelor de jos.

— O, Doamne! Avery se opri din stivuirea vaselor. Ce s-a întâmplat?

— Stai să vezi.

La un anume moment al povestirii în care Avery începu să râdă, Hope scutură din cap.

— Trebuia să-mi închipui că o să ți se pară amuzant. Tu și Lizzy aveți multe în comun.

— A făcut-o intenționat, știi că așa e. Lizzy ne place, iar Pacostea te trata ca pe o slujnică înapoiată mintal și nu ca pe o gazdă amabilă și distinsă, cum ar fi trebuit. Și-a meritat sperietura.

— Și-a căpătat-o cu vârf și îndesat. Toată lumea a dat năvală pe coridorul de la etajul al doilea, în chiloți, în halate, îmbrăcați sumar – inclusiv eu – și ea urla ca și când cineva îi crăpase capul. Mă simt vinovată că nu i-am zis că a văzut ceva de-adevăratelea – sau pe cineva...

— Ar fi fost și mai îngrozită.

— Exact. Am luat o decizie înțeleaptă. Le-am spus lui Jake și Casey. El aproape că o zărise pe Lizzy pe terasă, ceva mai devreme. E pasionat de fantome, dar nu este un ciudat. Sunt absolut convinsă că la noapte va bântui prin han, încercând s-o facă să se arate din nou. Oricum, două căni de ceai îmbunătățit cu whisky i-au pus capac Lolei. Dar ea și soțul ei s-au mutat în „T&O“, făcând schimb cu Jake și Casey, ceea ce a însemnat că a trebuit să schimb așternuturile și prosoapele în ambele camere. A meritat, oricum, căci ne-am regăsit liniștea.

— La ce oră te-ai dus la culcare?

— Era aproape patru.

— Dumnezeuule, cred că ești moartă de somn!

— Cofeina să trăiască, zise Hope, ridicând paharul de cola. Azi e cea mai bună prietenă, pe lângă tine. Dar asta nu-i sfârșitul poveștii. Am văzut-o.

— Pe Pacoste?

— Pe Lizzy. Pe Eliza. Am vorbit cu ea când mă pregăteam să mă bag în pat. Fac asta uneori, mă gândesc că așa o ajut să comunice. Află că a dat rezultate!

— A fost în apartamentul tău?

— Nu-i prima dată, dar e prima dată când îmi dă voie s-o văd. Ori prima dată când am fost eu în stare s-o văd. Și, Avery, a vorbit cu mine.

Cu ochii cât cepele, Avery o prinse de mână.

— Ce-a zis? Ai întrebat-o de Billy?

— E primul lucru pe care l-am făcut, ceea ce, între noi fie vorba, demonstrează un control admirabil și o prezență de spirit extraordinară.

— Bravo. Și ce ți-a spus?

— Am notat fiecare cuvânt, ca să-i pot relata cât mai exact lui Owen. Tuturor, dar în mod special lui, preciză Hope, care scoase bilețelul pe care-

I împăturise în buzunar și i-l citi lui Avery.

— Și ce legătură are cu Ryder?

— Nu știu. Aș spune că e într-o dispoziție romantică și ne vede formând un cuplu.

— O să fie foarte mulțumită marți seară.

— Poate, dar o s-o dezamăgim la capitolul iubire.

— Nu neapărat. Avery ridică din umeri și își ridică brațele într-un gest pacificator. Zic și eu. Amintirile sunt neclare, ea e neclară. Săraca Lizzy! Se pare că a uitat ori că nu poate să spună. Când știe, când nu. Crezi că asta e? Amintirile apar și dispar, întocmai ca ea.

— E posibil.

— Să știi că așa e. Ți-am zis cum am intrat pe aceeași lungime de undă cu ea, cum i-am simțit parfumul, pe vremea adolescenței, când m-am furișat odată în clădire. Iar Beckett a simțit-o când au început să lucreze la han. Când el locuia acolo, se plimba împreună cu ea, stăteau de vorbă noaptea. El i-a ghicit numele. Pesemne că asta e ceva important. Oricum, se pare că a devenit mai puternică după renovare.

— Crezi că a ajutat-o?

— Într-un fel, da. Ți-am zis că e locul ei și nu arăta prea bine. Ții minte? Era dărăpănat, mizerabil, în paragină. Geamuri sparte, moloz și grămezi de găinaț de porumbel. Asta-i un fel de energie negativă, nu?

— Găinațul de porumbel, da, cu certitudine.

— Apoi familia Montgomery a renovat clădirea, încetul cu încetul. Și au făcut-o cu grijă și cu multă dragoste.

— Și se vede.

— Și se simte, adăugă Avery. Tu și Carolee faceți același lucru, în fiecare zi. Adăugați grijă și dragoste și păstrați hanul într-o stare perfectă. După Owen, lui Lizzy îi place că locul arată bine din nou și e plin de lume. Și mie îmi place. Dar poate că are vreo legătură și cu energia – pozitivă, de data asta.

Atentă, Hope aprobă din cap.

— Prezența oamenilor o ajută să-și reînvie spiritul. E o teorie.

— Iar tu ești acolo. Locuiești acolo. Lizzie este ruda ta, sublinie Avery. Asta trebuie să însemne mai multă energie.

— Și mai multă responsabilitate, completă Hope. Simt asta. Își pune atâta încredere în mine, Avery! Nu vreau s-o dezamăgesc.

— Trebuie neapărat să-i spui lui Owen, dar cred c-ar trebui să vorbești cu Ryder, de vreme ce ea l-a pomenit. Poate va apărea când vine și el și va vorbi cu voi amândoi. Poate dacă sunteți doi, ea va fi mai puternică. Nu știu, e posibil. Și poate va fi în stare să vă spună numele complet al lui Billy.

— Merită încercat. Ia asta pentru Owen, zise Hope dându-i bilețelul. Eu mi-am făcut o copie.

— Sigur. Băieții lucrează în atelier azi, fac barul și dulapurile încastrate pentru mine. Ai putea să treci pe acolo, să vorbești cu ei.

— Nu pot s-o las pe Carolee singură cu toată aglomerația asta.

— Trec eu în drum spre casă. Și-au planificat să lucreze și mâine în atelier. Îți dau de veste.

— Mâine după-amiază aș putea să mă reped până acolo, pentru un ceas, două. Sunt în clădirea aia mare care arată ca o casă, nu?

— Acolo. Eu am liber mâine, deci orice oră îmi convine. O pot anunța pe Clare. Dacă n-are nimic de făcut, putem avea o reuniune *in corpore* cu fantoma.

Alte voci, alte păreri, alte teorii. Toate acestea se puteau dovedi folositoare.

— Am să discut cu Carolee. Trebuie să mă întorc la ea. O să facem curat în camere și o să umplem un camion întreg de așternuturi și prosoape.

— Știu că de obicei nu-ți programezi să tragi un pui de somn, dar fă o excepție azi. Arăți obosită.

— Mi-am dat cu o tonă de fond de ten, întins cu măiestrie.

— Te cunosc, așa că nu mă păcălește machiajul. Trage un pui de somn sau măcar las-o pe Carolee să preia tura de seară.

— De vreme ce Pacostea a dispărut din peisaj, aș putea face asta. S-ar distra cu restul grupului. Vinde-i pontul lui Clare. Ne vedem mâine.

— Dacă Lizzy se întoarce, sună-mă.

— Așa voi face.

Cu pași domoli, Hope ieși, apoi se încruntă și se uită către cer. Soarele se lăsase acoperit de nori. N-o fi anunțat buletinul meteo ploaie, dar ea știa cum arată furtuna. Ceea ce însemna că oaspeții au să se întoarcă mai devreme de la plimbare, ori aveau să se cuibărească la adăpost.

Multvisatul pui de somn, se gândi, tocmai fusese tăiat de pe listă.

capitolul 10

Duminică după-amiază, Hope porni spre casa lui Justine mai târziu decât plănuise. Cu toate astea, se bucura să conducă pe drumul ce șerpuia printre colinele înverzite, cu geamurile coborâte și vântul jucându-i-se în păr.

O zi special făcută pentru o mașină decapotabilă, se gândi. Cândva cochetase cu ideea de a cumpăra una, dar viața citadină nu justifica o asemenea achiziție. Iar acum nu era justificată din cauza iernilor lungi, adesea pline de zăpadă. „E îngrozitor să fii o persoană practică“, bombăni Hope în sine ei.

Casa lui Justine, ascunsă în pădure, se întindea pe o suprafață

considerabilă, iar grădina oferea o priveliște spectaculoasă.

Înțelese de ce atunci când o zări pe Justine plivind buruienile, cu capul acoperit cu o pălărie de pai cu boruri largi, cu mânuși violete în mâini și cu un vas roșu aprins așezat lângă ea.

Când opri mașina, pe după un grup de camionete, câțiva căței își făcură apariția s-o adulmece, să dea din coadă și să se gudure. Erau cei doi labradori ai lui Justine, Atticus și Finch. Hope continuă să facă inventarul după ce deschise portiera mașinii. Yoda și Ben ai lui Clare, Dumbass al lui Ryder și... o, da, puiuțul! Adulmecarea și datul din coadă continuară cât ea îi mângâie pe capete.

— Salutare! Tu trebuie să fii Spike. Ia te uită ce drăgălaș ești!

Justine, zărind-o, bătu din palme.

— Gata, băieți! Dați-vă deoparte! În timp ce ea vorbea, un mops se apropie curios de vasul cel mare și roșu.

— Sunt peste tot! râse Hope.

— Așa e, încuviință Justine venindu-i în întâmpinare. Cel mic, Tyrone, e ușor depășit de situație.

— Toți ceilalți sunt mult mai mari ca el. Bună, Tyrone!

— Aude doar cu o ureche și deocamdată e timid. Dar e tare blând odată ce se dezmeticește.

Cei trei băieți alergară către ele dinspre atelier, Murphy străduindu-se din greu să țină pasul. Îndată, căteii – mai puțin Tyrone – le ieșiră în cale, înconjurându-i.

— Vine mama, anunță Harry. Ne e sete.

— O să ne aducă suc. Ne lași să bem cocktailul nostru special? Ne lași, bunico?

Justine răsuci cozorocul șepcii lui Liam. Făcuse provizii, iar cocktailul special se făcea cu un deget de sirop de ghimbir adăugat unei căni de suc de fructe.

— De acord. Luați-l pe ăsta mic cu voi, spuse, arătând către pui. Și băgați de seamă să nu-și facă nevoile pe podeaua mea.

— Bine. Murphy își strânse brațele în jurul genunchilor lui Hope și se uită în sus cu fața strălucind de bucurie. Avem mulți căței. Avem mai mulți căței decât oricine pe lume!

— Văd asta.

— Așteptați-mă. Așteptați-mă și pe mine! strigă după frații lui, când aceștia o luară la fugă.

— O vreme am fost singură, doar eu și cei doi căței ai mei, zise Justine reluându-și plivitul. Dar băieții își căutau mereu motive să treacă pe la mine și să mă salute. Acum îi am pe cei trei, plus o haită de lupi.

— Și-ți place.

— În fiecare clipă. Clare! Justine își puse mâna în șold, urmărind-o cu privirea pe Clare, care cobora dealul dinspre atelier. Le-am promis băieților

ceva de băut.

— Mi-ar prinde bine puțină mișcare, după care să mă așez în casă. N-am auzit când ai venit, îmi spuse viitoarea mămică lui Hope. E prea mult zgomot acolo.

— Și înăuntru o să fie zgomot, o avertiză Justine.

— Cu zgomotul ăsta sunt obișnuită. Oricum m-au gonit de la atelier. Se apucau să vopsească și să lăcuiască nu știu ce și nu voiau să inhalez vaporii.

— Înseamnă că băieții mei sunt deștepți. Intră în casă. Aproape am terminat aici și vin și eu să te ajut la mânărea turmei. Hope, ce-ar fi să te duci până la atelier să afli când vor lua pauza de masă?

— În regulă.

Se îndreptă către atelier, iar cățeii o urmară plini de elan. Finch avea ochi fioroși și ținea în bot o minge jerpelită și băloasă.

— Eu nu pun mâna pe asta, îmi zise.

El se ținu după ea până la clădirea pe a cărei terasă erau îngrămădite mai multe scaune vechi, mese, rame și diverse alte obiecte pe care Hope nu reuși să le identifice. Muzica răsună prin ferestrele deschise, amestecată cu voci de bărbați ridicate în ceea ce putea să fi fost la fel de bine o discuție amicală, o dezbateră sau o ceartă.

Strecură capul pe ușă și văzu o mulțime de unelte ascuțite, mormane de cherestea, găleți cu vopseluri, rafturi pline de cutii și borcane și Dumnezeu mai știe ce.

Finch se îmbulzi să intre și puse mingea la picioarele lui Ryder, care se uită în jos cu coada ochiului înainte de a o lansa prin fereastra deschisă.

Cățelul se avântă după ea. Apoi se auzi o bubuitură strașnică. Hope se răsuți ca să vadă că nu i se întâmplase nimic câinelui, care gonea cu mingea strânsă între dinți înapoi la atelier.

— Pentru numele lui Dumnezeu, șopti ea.

Se întoarse și de data asta intră. Abia avu timp să ridice mâinile într-un gest de apărare și să prindă mingea înainte ca aceasta să o lovească în față.

— Ai reflexe bune, comentă Ryder.

— Da.

Aruncă mingea afară. Finch, nebun de bucurie, alergă după ea.

— Și te pricepi la aruncat.

— Ar trebui să te uiți încotro azvârli chestia aia dezgustătoare.

— Ar fi zburat pe geam dacă nu i-ai fi stat în cale, o muștră el scoțând o bandană din buzunar și întinzându-i-o.

Hope o privi scurt și scormoni prin poșetă după o sticlă de gel antibacterian.

— Nu, mulțumesc.

— Draga mea, hai să-mi vezi barul! Avery, în pantaloni scurți, bocanci solizi și cu părul legat într-o eșarfă de un verde strident, arăta mai curând

ca excursiuniștii aceia care hoinăreau prin Munții Apalași decât ca o proprietăreasă de restaurant. Își croi drum printre mormanele de aparate electrice și vrafurile de scânduri pentru a o prinde pe Hope de mână și a o trage înăuntru. Astea-s panourile care vor fi montate pe soclu. Nu-i așa că sunt extraordinare?

Hope nu se prea pricepea la tâmplărie, dar i se păru că lemnul nefinisat avea potențial, că în el se întrezăreau detaliile lucrării finale.

— Toate astea? Se pare c-o să fie mai mare decât credeam.

— Curaj! se alintă Avery. Deja m-am hotărât cum vreau să fie blatul. O să vopsim câteva panouri azi, ca să văd cum arată.

— Nu vorbi la plural, o corectă Owen.

— Dar eu...

— Eu intru la tine în bucătărie?

— Nu, dar...

— De ce?

Avery își dădu ochii peste cap.

— Fiindcă ești prea tipicar și minuțios, vrei să ai totul aliniat ca la armată și nu-ți plac experimentele.

— Iar tu nu ești ca mine, ceea ce te face un bucătar bun. Faptul că sunt tipicar și minuțios îmi permite să fiu un tâmplar bun. Apoi făcu un gest neașteptat din partea unei persoane tipicare și minuțioase: își umezi degetul mare în gură și îl frecă pe lemnul nevopsit. E bine, zise, observând nuanța bogată, de profunzime. Du-te și gătește ceva.

Când ea îi rânji, el râse și o prinse în brațe, o sărută cu foc și o ciupi de fund.

Beckett își făcu și el apariția, ducând niște cutii mari de tablă.

— Ți-am zis că știu unde sunt. Bună, Hope.

— Dacă le-ai fi lăsat unde le pusesem, n-ar fi trebuit să le cauți, începu Owen.

— Stăteau în drum și le-am găsit imediat.

— Nu stau în drum dacă sunt în zona unde ținem vopselele și lacurile.

— Fetelor...

Hope se întoarse către Ryder când acesta începu să vorbească.

— Nu tu. Vorbesc cu ei. Deschideți afurisitele alea de cutii, le zise fraților săi. Aș vrea să terminăm cu panourile anul ăsta.

— Lasă-mă să vopsesc și eu doar un pic, se rugă Avery, scoțând la iveală cel mai frumos zâmbet din dotare. Doar un colțișor pe unul din panouri. Așa am să pot spune că mi-am adus și eu contribuția. Relaxează-te, Owen.

— Da, aprobă Beckett. Relaxează-te, Owen.

Începură din nou să se contrazică.

— Mereu e așa? îl întrebă Hope pe Ryder.

— Cum? se interesă el trăgând o dușcă dintr-o sticlă de Gatorade.

Înainte ca tânăra femeie să poată răspunde, Finch se întoarce cu mingea. De-abia reuși să se ferească de patrupedul zglobiu, care avea de gând să i-o planteze, așa udă și murdară, pe picior. Ryder o aruncă pe fereastră, iar câinele, înnebunit de fericire, o rupse la fugă după ea.

— Fotbal de liceu, zise, când Hope se încruntă la el.

— Nu te gândești că s-ar putea răni?

— Până acum nu s-a întâmplat. Dă-ne o mână de ajutor și scoate-o de aici pe bucătăreasa-șefă. Totul durează de trei ori mai mult când sunt femei prin preajmă.

— Vai, serios?

— Doar dacă nu cumva își alege uneltele și știe să le și folosească. Dacă vrei să-ți faci fantoma să vorbească înainte de căderea nopții, ia-o de aici.

— Dacă ai cunoaște-o pe Avery, ai știi că nu va pleca înainte de a vopsi un colțisor. După ce face asta, o iau.

— Bine.

Luă un pistol pentru clei și arătă cu degetul un morman de lemne care păreau să formeze un soi de tejghea cu rafturi dedesubt.

— Ce-o să fie asta?

— Un dulap pentru chelnerițe. Dacă tot stai acolo, dă-mi menghina aia.

Ea se uită pe masa de alături, pe care erau împrăștiate șuruburi, unelte, cârpe și tuburi de lipici, și văzu o menghină. Apoi simți ceva chiar deasupra capului.

— Mă adulmecii?

— Miroși frumos. Și dacă ți-ai dat silința să miroși frumos, trebuia să te aștepți să fii adulmecată. Ochii li se întâlniră deasupra menghinei. De ce nu treci pe la mine după ce terminăm aici?

— Am oaspeți.

— O ai pe Carolee.

O cuprinse ispita de a accepta, dar scutură din cap.

— Marți seară. Se îndepărtă, înainte de a se putea răzgândi. Avery, hai să ne dăm din calea lor.

— Ți-ai vopsit colțisorul, duduia, adăugă Ryder, Valea! Fetele n-au ce căuta aici.

— Băieții sunt răi.

Avery își înșurubă degetul pe burta lui Ryder și ieși.

Când ajunseră afară, unde puștii și cățeii alergau de nebuni prin curte, își agăță mâna de brațul lui Hope.

— Semnale de sex fierbinte.

— Oprește-te.

— Recunosc semnalele de sex fierbinte când le văd. Știi că el stă la câteva minute de aici.

— Am...

— ... oaspeți. Și ce dacă? Sexul pe fugă e subestimat.

— Încă o dată îți spun, ai un fix.

— Sunt logodită cu iubitul meu. Se presupune că mă gândesc la sex.

— Ar trebui să te gândești la rochia de mireasă și la restaurante.

— Și la sex. Râzând, Avery își scoase bandana și își trecu degetele prin păr. Nu vreau să-mi aleg rochia de-acum. M-am uitat prin reviste și pe internet ca să-mi fac o idee, ca să găsesc un stil care mi se potrivește. E ca și cu blatul de la bar.

— Avery! Exasperată de lipsa de romantism a prietenei sale, Hope suspină. Rochia ta de mireasă nu-i ca blatul de la bar.

— Dar amândouă trebuie să se potrivească, să arate extraordinar și să mă entuziasmeze.

— Bine, rochia ta de mireasă e ca blatul de la bar.

Avery intră în casă pe ușa de la bucătărie, unde Clare stătea la masă și curăța morcovi. Justine toca țelină, iar mopsul se ghemuise la picioarele ei. Pe aragaz fierbea ceva.

— Avery, tatăl tău vine încoace.

— Minunat. Vreau să-i fac cunoștință cu cățelușii.

Se aplecă pentru a-l scărpinga și alinta pe Tyrone, care tocmai se ascunsese sub scaunul lui Clare.

— Ne-am apucat să gătim ceva, anunță Justine. Ry tot spune că n-a mai mâncat de mult salată de cartofi, așa că m-am gândit că am trei fete prin preajmă și că ar trebui s-o scoatem noi la capăt cumva.

— Mi-ar plăcea să ajut, zise Hope, dar chiar trebuie să mă întorc într-o oră.

— Am sunat-o pe Carolee. Se descurcă singură până te întorci tu.

— Chiar ar trebui să plec, las-o pe ea să vină, să stea cu familia.

— Ea e bine, insistă Justine. Avery, vrei să faci sosul ăla picant pentru puiul ăsta? Vedem, o să pregătim ceva mai puțin iute pentru Harry și Liam, că lui Murphy nu trebuie să-i purtăm de grijă. Copilul ăsta ar mânca ardeii iuți ca pe bomboane, dacă l-am lăsa.

— Îi plac mai mult decât bomboanele, aprobă Clare. Calmează-te, îi zise lui Hope. Așa vom avea mai mult timp să vorbim despre Lizzy.

Adevărat, se gândi Hope. Dar dacă ar fi știut că avea mai mult timp liber, ar fi acceptat invitația lui Ryder. Acum cine se gândea la sex?

— Mi-ar plăcea puțină bucătăreală, spuse, zâmbindu-i lui Justine. Cum pot să fiu de folos?

Justine tocmai îi întinsese cuțitul de curățat cartofi.

Ryder intră în casă însoțit de frații lui, de un cârd de copii și de o mulțime de căței. Îndată se instalează haosul. Tăvăleala, alergătura, luptele, cererile de mâncare și băuturi. Justine, după cum era de așteptat, fie îi ignora, fie se punea la mintea lor. Tot după cum era de așteptat, Avery intră și ea în joc. Clare trată nebunia băieților cu o privire sfredelitoare – pe

care numai mamele o puteau avea –, iar Beckett își puse la îndemână câteva pahare pentru a le ostoi setea.

Nimic din acel vacarm nu părea să-l surprindă, cu excepția prezenței lui Hope. Primise toată gașca în brațele ei, ascultând cu amestecul potrivit de uimire și groază relatarea copiilor cu privire la cele întâmplate în ultimul ceas.

Femeile se apucaseră să bea vin, dar calmul ei nu putea fi pus pe seama acestui aspect. După cum își putea da el seama, Hope lua lucrurile așa cum erau.

— Putem să luăm o gustare? se cuibări Liam lângă Justine. Murim de foame.

— Mâncăm imediat ce vă spălați pe mâini și ajunge Willy B.

— Asta poate dura un secol.

— Cred că va dura mult mai puțin. De fapt, chiar acum îi aud camioneta.

O auziră și căței, care se repeziră afară pe ușă – mai puțin Tyrone, care ziceai că era lipit de Justine.

— Haideti, spălați-vă pe mâini. Mâncăm afară, pe terasă.

Ryder deschise frigiderul, în căutarea unei beri, și zări bolul cu salată de cartofi. Zâmbi.

— Ia mâna de-acolo! îl certă Justine, știind ce avea de gând. Spală-te pe mâini.

Iată cum, în seara aceea de vară timpurie, Hope mănă pui la grătar cu salată de cartofi, lipită de Ryder, în timp ce căței hoinăreau triști prin curte, în speranța că vor căpăta ceva de la masă.

Cu excepția lui Tyrone. În ciuda protestelor lui Justine, stătea în poala lui Willy B., uitându-se în sus cu o privire plină de dragoste.

— Îi place asta.

Justine își arcui sprâncenele.

— Cât mai ai de gând să răsfeți câinele ăla?

— Dar nu-l răsfeț. E băiat bun – nu ești tu băiat bun? Nici măcar nu cerșește.

Tyrone își puse labele pe pieptul masiv al lui Willy B. și mormăi de plăcere în timp ce-i lungea barba, apoi își odihni bărbia pe umărul lui.

— Gata, scutură din cap Avery. Tată, ăsta-i câinele tău.

Willy B. îi întoarse mopsului privirea plină de dragoste și îl mângâie pe spate.

— E primul cățel al nepoților mei.

— Nu, e cățelul tău. Și ai să-l iei.

— Avery, n-am să-ți iau cățelul!

— Câinele ăsta e al tău. Recunosc dragostea la prima vedere și asta e ceea ce văd acum. Pe mine mă place și poate că până la urmă m-ar iubi, însă de tine este îndrăgostit. Gata, nu mai discutăm!

— Are dreptate, aprobă Owen. Sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Cățelușul se cuibări în brațele protectorului său.

— Nu m-aș simți bine să-l iau... Tyrone își întoarse capul și se uită la Willy B. cu ochii lui negri, bulbucăți. Ești sigură?

— Treci pe la mine în drum spre casă, îți dau lucrurile lui. Tocmai te-ai făcut cu un cadou în plus de Ziua Tatălui.

— Cel mai grozav cadou cu puțință. Dar dacă te răzgândești...

— Tată! Avery se întinse și îl scărpină pe Tyrone cu afecțiune. Dragostea-i dragoste.

Da, așa era, se gândi Hope. Și multă dragoste plutea în aer în acea seară de vară.

După ce strânseseră masa, îi îndemnară pe copii la joacă, oferindu-le jucăriile depozitate de Justine într-o încăpere goală. Acum ea o considera camera băieților.

Rămaseră afară, iar Hope le povesti în detaliu aventurile zilei de vineri.

— Înainte de a vorbi despre ce ar putea însemna asta și așa mai departe, voiam să te întreb, Justine, cum sugerezi să procedăm. Vrei să le spun oamenilor despre Lizzy, sau nu?

— Cred că niște reguli generale ar fi prea restrictive. Situația trebuie personalizată de la caz la caz. Tu hotărăști, în funcție de oaspete, ce să spui, cât să spui. În definitiv, e prima dată când Lizzy deranjează pe cineva. Și se pare c-a făcut-o intenționat. Nu i-a plăcut să fii tratată cu aroganță.

— S-ar fi putut purta mai frumos, comentă Willy B. gâdilându-l pe Tyrone sub bărbie.

Mopsul mârâi înfundat, satisfăcut nevoie mare.

— Manierele elegante nu sunt o condiție obligatorie pentru oaspeții noștri. Sunt bine-venite când există, dar am avut de-a face și cu oameni mai dificili de-atât.

— Nu era vorba de Ry, sublinie Beckett. Rânjetul fratelui său îl făcu să zâmbească.

— Cred că Lizzy arată îngăduință față de anumite persoane, continuă Hope. Am rugat-o să-și extindă amabilitatea.

— Ai vorbit din nou cu ea? se interesă Owen.

— Nu chiar. Îi mai adresez cuvântul din când în când, dar nu-mi răspunde niciodată. Cu excepția serii de vineri.

— Este foarte trist, șopti Clare. Ce-a zis despre felul în care dispare.

— Cu toate astea, rareori pare tristă. E plină de speranță, îi spuse Beckett lui Hope. Așa era și înainte să vii tu. Nu înțeleg de ce l-a pomenit pe Ryder. Cu el a avut mai puțin de-a face decât cu mine și cu Owen.

— De unde să știu eu? se întrebă Ryder.

— Nu-mi aduc aminte ca tu s-o fi menționat înainte ca ea să vă joace, ție și lui Hope, festa aia din apartamentul de la ultimul etaj.

— Am petrecut cu toții mult timp în locul acela, fie împreună, fie

separat. M-am înșeles bine cu ea. Nu ne-am călcat pe bătăături.

— Ai văzut-o vreodată? vru Owen să știe.

— Nu trebuie s-o vezi ca să fii conștient că-i acolo. Nu i-a plăcut de Chris – îl mai ții minte? Tâmplarul pe care l-am angajat imediat ce am început lucrarea.

— Nimănui nu i-a plăcut de Chris după ce am aflat că fura materiale pentru alte șantiere, preciză Owen.

— Și se dădea la nevasta lui Denny. Cât de prost trebuie să fii ca să te dai la nevasta unui polițist, mai ales când respectivul polițist e prieten cu patronii tăi, iar femeia nu e interesată?

— Până să ne prindem noi ce hram purta, prima care nu l-a plăcut a fost Lizzy. Obișnuia să-i ascundă uneltele, coșul cu masa de prânz, mănușile, uite-așa. Întâi am crezut că era doar neatent, apoi am găsit o parte dintre lucrurile lui în pivnița veche, pe unde el nu călcase. Toate stivuite frumos, în ordine și mirosind a caprifoi.

— În cazul ăsta, Lizzy s-a priceput la oameni mai bine ca noi, hotărî Owen.

— Așa se pare. A mai speriat ea echipa din când în când, dar numai în glumă. Și...

— Aha, se încruntă Beckett fluturând din deget. Ne-ai ascuns niște lucruri.

— Nu păreau importante. Dar acum, că intrăm în amănunte... Atunci n-a fost prima dată când m-a ținut captiv în apartamentul de la ultimul etaj. S-a mai întâmplat o dată, imediat ce a venit Hope și mama a angajat-o. Chiar atunci.

— De unde se vede că mă pricep la oameni, interveni Justine.

— Păi, bine, da. Oricum, probabil că eram cam iritat de ideea de a angaja pe cineva atât de repede, fără să discuți mai înainte.

— Ai fost necioplit. Necioplit și încăpățânat.

— Explicarea unei păreri nu e încăpățânare. Necioplit, da. Îmi pare rău. Pesemne că încă mai eram puțin furios. M-am dus să mai lucrez ceva. Ușa s-a trântit în urma mea și n-a vrut să se mai deschidă. Încă nu montasem încuietorile, dar afurisita aia de ușă se blocase.

— Ți-a dat o lecție, zise Avery.

— Mă lași să povestesc? Îi puteam simți parfumul și asta m-a enervat și mai tare. Ferestrele nu se clinteau, ușa nu se clintea. Să fiu al naibii de nu mă pedepsise. Apoi râse încetișor. Trebuie să arăți respect față de asta. Apoi ți-a scris numele pe geam, în mijlocul unei inimioare.

— Numele meu? Hope clipi surprinsă.

— Da, în inimioară. M-am prins. Îi plăceai, voia să te aibă în preajmă și era mai bine pentru mine să mă supun. M-a enervat și mai tare, dar e greu să te cerți cu o fantomă.

— Și ai rezolvat asta purtându-te cu nasul pe sus.

Ryder ridică din umeri.

— Ea n-a comentat.

— Hm.

— Poate că ar trebui să încerci să vorbești cu ea, Ryder, sugerează Clare. De vreme ce te-a pomenit în mod special. Și din moment ce tu și Hope aveți o relație mai apropiată.

— Nu-i nevoie să vorbești codificat, îi zise Justine. Dar ai dreptate.

— N-am mare lucru de spus nici măcar oamenilor în viață.

— N-ar strica să încerci, insistă Hope. Ea are o legătură cu voi trei, li se adresează ea fraților Montgomery. Eu și Avery am vorbit despre asta. În opinia noastră, deoarece i-ați readus la viață sălașul, s-a creat o legătură între voi și ea. Faptul că voi și mama voastră ați iubit locul ăsta suficient încât să-l refaceți, să-l înfrumusețați, să-i redați căldura, a ajutat-o enorm. Ea nu știe să fie altundeva, așa a zis. Prin urmare, pentru ea contează ca locul în care stă să fie iubit și îngrijit. Însă tu, Ryder, ai lucrat cel mai mult la renovarea propriu-zisă. Poate că ție îți va spune ceea ce nu ne poate spune nouă, celorlalți.

— Bine, bine. Am să întreb moarta.

— Cu respect, îl avertiză mama lui.

— Între timp, continuă Hope, am primit vești de la verișoara mea și de la școală. Verișoara mi-a promis că-mi trimite ce poate. Ea nu crede nici în ruptul capului în povestea cu fantoma. Răspunsul ei a fost unul foarte amuzat și de-a dreptul condescendent, dar e entuziasmată de cercetarea ei și se bucură că subiectul stârnește interesul. Bibliotecara urmărește și ea un fir și crede că, din cauza legăturii cu familia noastră și a sprijinului acordat de aceasta școlii, va ajunge să descopere ceva. Există niște scrisori, pe care speră să mi le poată scana săptămâna viitoare.

— Ai făcut progrese, constată Owen. Stai mai bine ca mine.

— Dacă amândouă reușesc să găsească ceva și o să obțin un morman de hârtii, jumătate dintre ele ți le dau ție.

— De-abia aștept.

Voci tinere și furioase se făcură auzite prin ușa deschisă a terasei.

— Nu putea să dureze o veșnicie, zise Clare și se ridică pentru a împiedica o luptă.

— Mă ocup eu. Beckett o puse să se așeze la loc.

— Lasă-l, o îndemnă Justine. Nici răsfățul femeilor însărcinate nu durează o veșnicie. Plus că am înghețată cu care să-i mituiesc. Mai vrea cineva?

Mai multe mâini se ridicară în jurul mesei.

— Mulțumesc, spuse Hope, dar chiar trebuie să mă întorc. Carolee a dus greul destul. Mulțumesc pentru cină și pentru tot. A fost minunat.

— Trebuie să repetăm figura, promise Justine. Și mi-ar plăcea să văd și eu scrisorile alea când primești copiile.

— Îți dau de veste imediat ce le primesc. Noapte bună.

Preț de câteva secunde, Ryder bătu darabana cu degetul pe coapsă, apoi se ridică.

— Mă întorc imediat.

În timp ce el se îndrepta spre ușă, Owen se maimuțări imitând sărutări zgomotoase. Fratele său îi arătă degetul mijlociu și-și continuă drumul.

— Băieții mei, suspină Justine. Sunt al naibii de stilați.

Ryder o prinse din urmă pe Hope înainte ca ea să se urce în mașină.

— Așteaptă o clipă. Când ea se întoarse să-l privească liniștită, cu părul în vânt, o întrebă: La ce oră te eliberezi marți?

— Ar trebui să fiu gata la cinci. Poate chiar patru și jumătate.

— Asta-i bine, dacă pot folosi unul din dușurile tale.

— E hanul tău.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci, da, poți folosi unul dintre dușuri. Care-ți place.

— Bine.

Ryder nu mai spuse nimic, dar rămase nemișcat, amețind-o cu privirea lui insistentă. Hope își înclină capul.

— Ei bine, n-ai de gând să mă săruți de rămas-bun?

— Dacă tot ai adus vorba... O lăasă fără suflare și încă plină de dorință, zăpăcită și tremurând. „Un final perfect“, se gândi ea, „pentru o seară de vară neașteptată.“ Asta ar trebui să-ți fie de ajuns.

Tânăra femeie râse, scutură din cap și se urcă în mașină.

— Să sperăm că o să-ți fie de ajuns ție. Noapte bună.

— Mda.

O urmări dând cu spatele și întorcând vehiculul. Apoi ea îl salută din mers și porni spre capătul aleii. El rămase pe loc, cu Dumbass hoinărind de colo-colo, pentru ca apoi să se așeze la picioarele lui și să privească în gol, asemenea stăpânului său.

— Dumnezeu, ce-i cu fata asta? Ce naiba e atât de deosebit la ea?

Puțin neliniștit la gândul c-ar fi putut găsi răspunsul la întrebare, își conduse câinele înapoi către casă.

capitolul 11

Totul durase mai mult decât s-ar fi așteptat, dar asta nu era nimic nou. Renovările aveau propriul lor ritm, iar când lucrai simultan pe două șantiere importante, programările se duceau naibii. Dacă nu erai Owen, bineînțeles.

Pe unul din șantiere acoperișul era gata de a fi învelit cu țiglă, iar în celălalt se pregăteau să finiseze pereții. Ryder aruncă o privire în urmă,

dincolo de macaraula uriașă, către viitorul centru de fitness. Noua linie a acoperișului schimbase totul, forma, destinația spațiului și echilibrul lui. Își închipui că până și un ochi de novice ar fi putut vedea potențialul clădirii.

Apoi își scoase asta din minte. Nu voia să se gândească la țigle și tapet. Voia să se gândească la felul în care urma s-o ducă pe Hope Beaumont în pat.

De fapt, nu voia să se gândească la asta. Voia s-o facă pur și simplu.

Intră în holul principal și, în liniște, aruncă o privire prin jur. Totul era în ordine, ca de obicei. Pentru o clipă, își închipui că era el însuși un oaspete care venea acolo pentru prima dată. Da, hotărî, i-ar fi plăcut să stea acolo.

Când se îndreptă spre bucătărie, ea ieși din birou, venindu-i în întâmpinare. Și aici totul era în ordine, de la rochița scurtă de vară și pantofii atrăgători cu tocuri înalte, până la legănarea părului ei des și strălucitor.

Hope se trase ușor înapoi când câinele lui dădu din coadă repezindu-se către ea.

— Unde merg eu, merge și Dumbass, o informă.

— Aha. Bine. Îl mângâie, absentă. Am încercat să te sun pe mobil.

— Am uitat să-l încarc. Iar faptul că nu sunase de o mie de ori ca să-l întrerupă din lucru nu-l deranja deloc. Dacă voiai să aduc ceva, pot să mă duc acum, repede, se oferi el.

— Nu, nu e vorba despre asta. Eu...

Însă Ryder o prinse și o trase aproape de el. Dacă avea de gând să se vânture pe acolo arătând cum arăta, trebuia să priceapă că bărbatul cu care fusese de acord să facă dragoste ar fi putut să vrea o mostră.

„La naiba cu mostra“, decise el în două secunde. Trebuiau să meargă direct sus. Dacă ea avea chef de conversație, puteau să vorbească mai târziu. Mult mai târziu.

— Hai să mergem sus. Alege o cameră. Ia cheia.

— Ryder, așteaptă!

— Mă duc să fac duș înainte. Își aminti cu întârziere că era plin de sudoarea și praful unei zile întregi de muncă. Ba poți face duș împreună cu mine.

— O, Doamne! Respiră adânc și ridică o mână în timp ce se retrăgea. Sună al naibii de bine. Excepțional. Dar am oaspeți.

Ce limbă vorbea?

— Ce ai?

— Oaspeți. Sus, la „W&B“. În trecere. Au apărut la ușă acum câteva ore. Am încercat să te sun, dar...

— Nu așteptai pe nimeni.

— Știu. Am lămurit asta, dar au venit la ușă și voiau o cameră. Nu pot refuza clienții când am camere libere. Doar n-ai vrea să gonesc oaspeții,

nu?

El o fixă cu privirea. Rochia scurtă de vară, picioarele interminabile, ochii căprui care îi opreau răsufarea.

— Asta-i o întrebare serioasă?

— Ryder, e slujba mea. Crede-mă, am vrut să spun „nu“, dar nu pot face asta.

— Ești al naibii de responsabilă.

— Da, sunt. Asta e unul din motivele pentru care m-a angajat mama ta. E un cuplu care vrea o nuntă discretă, fără știrea familiei. Măine se duc la primărie ca să se căsătorească și au condus ore întregi.

— Și de ce nu s-au dus la un motel? îi duc eu la un motel. Plătesc și camera.

— Ryder! Râsul ei izbucni dintr-odată, marcat de o ușoară frustrare. El a dorit să-i ofere ceva special, de vreme ce nu-i poate da o nuntă adevărată. Ne-a găsit pe iPad la una din opriri, dar n-a sunat înainte, fiindcă voia să-i facă o surpriză. Au rezervat camera pentru două nopți, ca să poată avea un soi de noapte a nunții, fiindcă amândoi trebuie să se întoarcă la serviciu și să dea ochii cu familiile lor.

— Și de ce ți-au spus ție toate astea?

— Ai rămâne surprins să afli ce-i povestesc oamenii hangitei. În plus, sunt tineri, emoționați, îndrăgostiți și probabil se temeau că-mă să-i refuz în lipsa poveștii romantice din fundal. Chiar dacă n-ar fi fost slujba mea, n-aș fi avut inima să-i refuz. Tatăl ei nu-l place pe el.

— Nici eu nu-l plac.

— Ba da, îl placi. Sau l-ai plăcea. Îmi pare tare rău, dar...

— Ce-i asta? o întrerupse el, întorcându-se către ușă. A țipat cineva?

— O fac din nou. Ryder o privi încruntat, iar ea ridică din umeri: Chiar voiau o cameră.

— Asta-i... tare. Cu capul înclinat, mai ascultă o clipă. Am făcut izolație dublă la podele și tavane. Ai mereu parte de spectacol sonor?

— Nu. Nu. Slavă Domnului! E o anomalie. Probabil e din cauza frecvenței.

— De câte ori au făcut-o de când au venit?

— Nu la frecvența asta mă refeream, începu ea, apoi îl văzu rânjind. Deși, ca să vezi, și asta se potrivește. Mă refeream la ceva asemănător frecvenței radio. Plus că au geamurile deschise.

— Da? Se duse spre ușă și ieși afară. Ascultă strigătele, gemetele și scâncetele, în timp ce Hope îl scruta cu brațele încrucișate.

— Potolește-te! De-abia își stăpâni râsul. E nepoliticos. E indiscret. Vino înăuntru.

— Nu eu fac sex cu geamurile deschise. Merit un pic de satisfacție indirectă.

— Nu, nu meriți. De fapt... Reuși să-l aducă înapoi, apoi se repezi la

ghișeu și porni ipod-ul.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu mai tragi tu cu urechea.

— Ca și cum tu n-ai ascultat!

— Doar până mi-am dat seama despre ce e vorba. Și poate puțin după aceea. Îmi pare tare rău, Ryder, dar trebuie...

— Ne descurcăm cu ei.

— Poftim?

— Sunt ocupați. Arată cu degetul înspre tavan. Sunt foarte ocupați cu ceea ce fac, așa că nu-și fac griji în privința ta.

— Nu pot. Nu-i doar ciudat și neprofesional, dar trebuie să le stau la dispoziție. Până la urmă, o să coboare și o să vrea să mănânce.

— Au ars multe calorii.

— Îmi închipui. Trebuie să fiu aici când coboară.

— Pot să pun pariu c-ai fost la cercetași, decretă el fixând-o cu ochii mijiiți.

— Ai pierde. N-am avut timp de cercetași. Ascultă, am o groază de mâncare. Avery a gătit minunat și nu trebuie decât s-o încălzesc. Măcar să-ți ofer ceva de băut și de potolit foamea.

Nu voia în ruptul capului să plece acasă ca să-și încropească de-ale gurii.

— Trebuie să fac un duș.

Ea îi zâmbi.

— Alege o cameră. Oricare, în afară de „W&B”.

— O s-o iau pe asta de aici, de jos. E cel mai departe de... oaspeți.

— Bună alegere. Mă duc să-ți aduc cheia.

— Am haine de schimb în mașină.

Îeși înainte ca ea să-i ceară să-și ia și câinele.

— Rămâi pe loc, îi porunci lui Dumbass, apoi se duse în birou după cheie.

Sperând că patrupedul era ascultător, se duse în camera numită „Marguerite & Percy“, descuie ușa, aprinse luminile și aruncă în jur o privire profesionistă.

Când el se întoarse ducând un mic rucsac, Hope îi întinse cheia.

— Știi cum funcționează toate?

— Toate, mai puțin tu, dar o să-mi dau eu seama.

— Nu-i atât de complicat.

Rămaseră în ușă pentru o clipă.

— Știi, ai putea să le lași un mesaj. Le dai numărul de telefon de la Vesta și o navetă de bere.

— Da, astea-s serviciile cu care ne mândrim la hanul din Boonsboro. Îi atinse brațul și murmură: Mâine sunt liberă. Aș putea pleca pe la nouă, poate zece. Și aș putea veni la tine.

— Asta ar fi în regulă. Eu nu primesc oaspeți aflați în trecere.

— Atunci consideră c-am făcut rezervare.

Se dădu înapoi pentru a putea închide ușa. Ryder suportase situația mai bine decât s-ar fi așteptat. Și, ca s-o spună de-a dreptul, mai bine decât o suportase ea însăși în prima fază.

Se întoarse în bucătărie și scoase mâncarea pregătită de Avery. O puse la încălzit la foc mic, pentru a o mânca oricând ar fi dorit el. Apoi deschise o sticlă de vin și o lăsă să respire.

Merita un pahar de vin.

„Mâine“, își făgădui. Avea să se concentreze asupra vieții ei personale și să se ducă la Ryder. Oricum, probabil că așa era mai bine. Nu exista posibilitatea de a fi întrerupți, de a apărea probleme și nicio fantomă care s-ar fi putut hotărî să se joace cu ei.

Doar ei doi. Se uită înspre Dumbass, care moțăia pe jos. În fine, ei trei.

Scoase două pahare din dulap; era pe cale să toarne vin într-unul din ele, când auzi pași pe scări.

„Normal“, se gândi, apoi puse paharul jos din nou.

Zburlit și cu o mină obosită, Chip Barrow era îmbrăcat în blugi și în tricoul imprimat cu Foo Fighters pe care îl avusese și la venire. Doar că acum îl purta pe dinafara pantalonilor. Hope se îndoia că el băgase de seamă asta.

Îi aruncă un zâmbet adormit, îmbătat de sex, pe care ea îl invidie profund.

— Bună. Își drese glasul: Scuze că te deranjez.

— Nu-i niciun deranj. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Mie și lui Marlie ne e cam foame. Dacă am putea comanda ceva, ca să...

— Nimic mai simplu. Deși aveau un meniu de la Vesta și în cameră, Hope deschise sertarul și scoase unul. Sunt chiar peste drum, dar livrează și aici.

— Serios? Splendid. Pizza e bună, nu-i așa?

— E foarte bună. Hotărâți-vă, și dau comanda.

— Știu ce-i place lui Marlie. Când zise asta, se lumină la față. Putem lua una mare, cu pepperoni și măslinae negre. Și niște desert din acesta. Răsfăț cu ciocolată. Sună grozav.

— Așa și este.

— Super. Pot să le aducă în cameră? Să bată la ușă?

— Nicio problemă. Ați vrea și o sticlă de vin din partea casei?

— Ar fi excepțional.

— Roșu sau alb?

— Hm. De ce nu alegi tu? A, și am vrea și două sticle de cola.

— Imediat. Hope scoase o tavă și o frapieră în care puse două sticle de cola. Adăugă vinul pe care-l deschisese pentru ea și cele două pahare.

— Ce tare! Marlie e înnebunită după cameră. Am promizat și șemineul. S-a cam încălzit, așa că am deschis geamurile, dar, știi, e romantic așa, cu focul aprins...

— Sunt sigură. Am să... O, Ryder! El este Chip.

— Bună, zise tânărul.

— Ce mai faci?

— Excelent.

— Vrei să-ți duc asta sus? se oferi Hope.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc. Comanzi tu pizza și restul?

— Imediat. Vine cam în douăzeci de minute.

— Super. Marlie o să aprecieze vinul. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Chip luă tava, iar Hope strânse din buze pentru a-și înăbuși râsul. Excelent, șopti ea.

— Cât are, doisprezece ani?

— Amândoi au douăzeci și unu. Ea și-a serbat ziua de naștere săptămâna trecută. Păreau atât de tineri, încât le-am cerut actele. Scoase încă o sticlă de vin. Deschide vinul ăsta cât fac comanda. Dacă preferi bere, ia din frigider.

— E bine așa.

O mică schimbare de ritm, se gândi. Îi plăcea femeia. Turnă câte un pahar pentru fiecare și gustă dintr-al lui. În clipa următoare decise că nu-i displăcea deloc schimbarea de ritm.

După ce dădu comanda, Hope se îndreptă către aragaz.

— Ce-ai gătit?

— Ce-am încălzit, căci nu-mi pot asuma meritul de-a fi gătit eu. Medalion de vită, cartofi copti, morcovi gratinați cu fasole păstăi. Și câteva scoici ca aperitiv.

— Sună bine.

— Ia și încearcă, zise ea oferindu-i un platou cu aperitive.

— E bun, decise Ryder după ce gustă. Duduia Avery se pricepe.

— Păi cum altfel? A lucrat într-o pizzerie când eram în colegiu. Știam întotdeauna când făcea ea plăcinta. Era mult mai bună.

— Așa s-a apucat de Vesta și a pus afacerea pe roate.

— Țasta-i stilul ei.

Hotărând că putea purcede să-și înfăptuiască planurile pentru seara respectivă, Hope adăugă o farfurie cu măslina și se așeză pe un scaun. Aperitivele și conversația acolo, cina în sufragerie. Faza a treia trebuia să aștepte până mâine.

Câinele se cuibări sub scaun.

— Ai fost foarte surprins când Avery și Owen s-au îndrăgostit?

— Nu neapărat. El a simțit ceva special pentru ea încă de când eram mici.

— Și Beckett la fel pentru Clare, încă din liceu, și a ținut vie flacăra

iubirii toți acești ani.

— A știut mereu că ea era cu Clint. Și, nu s-a amestecat. A suferit în taină, adăugă Ryder. În taină, mai puțin pentru cei care locuiau cu el. Scria cântecele triste de amor pe care le-a tot behăit în camera lui până ce eu și Owen l-am amenințat cu bătaia.

— Serios? râse ea, încercând să-și imagineze situația. Ce drăguț! Să compui cântecele, vreau să zic, nu bătaia. Erați prieteni cu Clint?

— Da, dar nu prea apropiați. Am jucat fotbal împreună, ne-am îmbătat cu toții de câteva ori. El se gândea mai mult la Clare, după cum și ea se gândea numai la el, de-asta încerca să intre-n gașcă.

— Erau amândoi foarte tineri. Asemenea lui Chip și Marlie.

— Cine?

— „Westley & Buttercup“ – tinerii aproape căsătoriți. N-am cunoscut-o pe Clare decât atunci când s-a mutat înapoi în Boonsboro, după ce a murit Clint.

— Vremuri grele pentru ea. Părea...

— Hai, spune-mi, îl îndemnă ea văzând că avea chef de povești.

— ... fragilă, cred. Ca și când ar fi putut fi zdrobită dintr-o privire. Cei doi copii erau mici, al treilea pe drum. Dar nu era fragilă. Nu în profunzime. Clare e mai puternică decât multe persoane pe care le cunosc.

Ei i se păru că acesta fusese cel mai lung discurs referitor la o persoană pe care îl auzise din gura lui. Mai mult, îi simțise limpede admirația profundă și afecțiunea față de Clare.

— Sunt norocoasă că le am pe ea și pe Avery. În lipsa lor, probabil că acum aș fi la Chicago și nu aici. Acolo am crezut că am să ajung după povestea cu Jonathan. Aici e mai bine.

— Nu-mi pot închipui ce-ai găsit la el.

Hope sorbi din vin și-l privi atent.

— Vrei să știi?

— Dacă tot suntem la subiectul ăsta...

— Bine. Nu vreau să mă compar cu Clint – slujba lui, sacrificiul lui – dar, ca și el, aveam un proiect de viață. E moștenire de familie. Sora mea a vrut să fie veterinar de când avea opt ani, iar fratele meu a vrut mereu să se facă avocat. Eu iubeam hotelurile, drama, misterele, oamenii, statornicia, aglomerația. Toate astea la un loc. Deci proiectul meu de viață era conducerea unui hotel. Hotelul potrivit, în locul potrivit. Asta era Wickham. Jonathan făcea parte din Wickham și era la fel de elegant – după cum credeam eu – și de rafinat.

— Cam ăsta ar fi genul tău.

— Eleganța și rafinamentul au atracția lor. Și era încântător, crede-mă. Se pricepea la artă, la muzică, la vin, la modă. Am învățat multe. Iar el s-a ținut după mine și am găsit asta flatant și captivant. Ai lui m-au primit în mijlocul lor, iar asta era amețitor. Proiectul meu de viață s-a extins. Urma

să conduc Wickham, să mă mărit cu Jonathan. Urma să fim una dintre perechile de vază ale oraşului. Mă vedeam strălucind în primirea oaspeţilor, în conducerea hotelului şi având, în cele din urmă, doi copii pe care i-am fi adorat amândoi şi aşa mai departe. Ştiu precis cât de superficial sună asta.

— Nu ştiu. E un proiect.

— Credeam că-l iubesc, aşa că asta-i o explicaţie. Dar nu-l iubeam. Conştientizarea acestui lucru fusese deopotrivă reconfortantă şi dureroasă, îşi aminti Hope, după care urmă: Nu mi-a frânt inima, dar mai bine ar fi făcut-o. Mi-a frânt spiritul, şi asta-i înjositor. Mi-a terfelit mândria, iar din asta e greu să-ţi revii. Însă nu mi-a frânt inima, aşa că, într-o anumită privinţă înţeleg acum că şi eu m-am folosit de el.

— Aiurea!

Păreră lui rapidă şi concisă o luă prin surprindere.

— Serios?

— Serios. El s-a ținut după tine, după felul tău de a fi. Familia lui a intrat în joc. Tu ai avut motive să crezi că lucrurile se desfăşoară conform planului. Şi ai crezut că-l iubeşti. Poate c-ai fost naivă, dar nu te-ai folosit de el.

Ea rămase pe gânduri.

— Ideea că m-am folosit de el îmi place mai mult decât aia că sunt naivă.

— Oricum s-a terminat.

— Da, aşa e. Acum e rândul tău. Ai doi fraţi care de la vârste fragede au ținut aprinsă flacăra iubirii. Ai dus şi tu vreo făclie?

— Eu? Ideea îl amuza. Nu. Las asta pe seama lui Owen şi a lui Beck.

— Nu ți-a frânt nimeni inima ori spiritul?

— Cameron Diaz, însă habar n-are că exist. E greu de suportat.

— Am aceeaşi problemă cu Bradley Cooper, răsă ea. Ce-i cu oamenii ăştia?

— Aici ai dreptate. Noi arătăm la fel de bine ca ei.

— Categorie. În plus, probabil că tu arăţi mai natural cu centura de scule la brâu decât Bradley. Centurile de scule sunt extrem de atrăgătoare, îl lămuri ea. Sunt ca acelea în care-şi ținneau pistolul şerifii din Vestul Sălbatic. Când un bărbat o poartă cu un aer firesc, femeia ştie că el se descurcă.

— Asta-i cam mult pentru o centură de scule.

Hope îndreptă degetul spre el.

— Ți plac pantofii mei.

— Picioroangele?

— Da, picioroangele. Aduci vorba des despre ele, aşa că trag concluzia că le-ai observat. Şi ai observat cum îmi pun în evidenţă gambele. Puse picior peste picior în aşa fel încât să i se vadă glezna. Am picioare

frumose. Poate nu la fel de lungi ca ale lui Cameron Diaz, dar...

— Ai dreptate.

O apucă de picior și îl răsuci spre el. Când mâna lui începu să alunece în sus, ea se răsuci înapoi și se ridică în picioare.

— Ar trebui să mergem la masă. M-am gândit să stăm în sufragerie.

Ryder se întinse pe lângă ea și opri aragazul, apoi o obligă să se așeze. De data asta, nu numai gura lui era implicată în acțiune, ci și mâinile, iuți, nerăbdătoare, aproape sălbatice. Dorința, niciodată superficială când el era prin preajmă, o tulbura și îi înmuia genunchii.

Partea ei rațională se gândi la impresia pe care și-ar fi făcut-o un client dacă ar fi dat peste ei. Însă partea aceea pur și simplu nu era suficient de puternică încât să reducă la tăcere chemarea primitivă a senzualității.

— Stai aici, îi porunci Ryder câinelui, care oftă și se lungi la loc.

Hope încă încerca să-și revină, când el o apucă de mână și o trase afară din încăpere.

— Ryder...

— Au vin, pizza și sex. Ar fi o minune să iasă din cameră înainte de zorii zilei. Se opri o clipă lângă biroul ei. Nu voia să meargă în „M&P”, unde erau două paturi de o persoană. Nu aici. O să avem nevoie de un pat mai mare.

— Nu pot pur și simplu...

— Punem pariu?

Și nu în apartamentul ei. Al naibii să fie dacă o ducea la etajul al treilea. Luă în fugă cheia de la „T&O” și o trase după el, pe scări.

— Dar dacă au nevoie de ceva?

— Au tot ce le trebuie. Este vremea să ne ocupăm și de noi.

Pe palierul primului etaj o împinse în perete și o sărută până ce ultimul dram de protest i se păru nu doar imposibil, ci chiar absurd. Dacă nu-l avea, atunci, pe loc, urma să explodeze. Și atunci nimeni n-ar mai fi beneficiat de serviciile hangitei.

— Grăbește-te, reuși să spună. Lipsită de suflare, și nu numai din cauza alergăturii pe scări, se agăță de el când ajunseră la etajul al doilea. Mâinile ei grăbite se plimbară de pe coapse pe spatele lui, iar picioarele i se împleticiră în drumul spre ușă. Repede, repede, repede! Își propti dinții în umărul lui cât el se lupta cu cheia.

Mâna lui tremură. Dacă ar fi putut gândi, chinul i s-ar fi părut insuportabil. Nu simțea decât dorință, și iar dorință. Când nimeri cheia în broască, o împinse pe Hope în cameră; abia dacă avu prezența de spirit să încuie ușa în urma lor înainte de a se prăbuși pe pat, în culcușul capitonat.

— Scoate-ți picioaroangele, îi ceru.

Tânăra femeie scoase un hohot de râs și-l trase spre ea. Râsul se prefăcu într-un suspin recunoscător când el îi trase rochia subțire mai jos de talie.

Gura lui, mâinile, greutatea, parfumul lui. Tot ce-și dorea, tot ceea ce

avea nevoie cu atâtă disperare. Voia să o pătrundă cu putere, să se năpustească înăuntrul ei. Voia asta mai mult decât își dorea să respire.

— Da. Da! Își întoarse fața către gâtul lui. Orice, peste tot, peste tot!

În cele din urmă, valul de plăcere o inundă rostogolindu-i-se prin vene. Căldura, plăcerea, înțepăturile iuți ale isteriei și nebuniei. Mâinile lui ferme pe trupul ei; gura lui lacomă pe sânii ei. Cucerind, alimentând, devastând. Mai mult, mai mult, mai mult!

Ryder îi simți mâinile pe curea, pipăind, smucind, apoi respirația ei fierbinte pe gât, lângă ureche. Totul se pierdea în ceață: atingerea ei fină ca mătasea, lină ca apa, fierbinte ca lava, vocea ei scoțând un țipăt de eliberare când el îi ridică rochia și o atinse. Mișcare, totul era mișcare, coapsele ei, mâinile ei. Gura ei o întâlni pe a lui, o devoră lacom în ritmul zbaterii soldurilor. Dorința îl sfâșie pe dinăuntru când își aruncă pantalonii de pe el și își închise bărbăția în palma ei.

Hope își încolăci picioarele după mijlocul lui. Pătrunseră împreună într-un soi de nebunie care se dezlănțui într-o plăcere ascuțită, aproape tăioasă.

Se agăță de el în timp ce trupul i se cutremura, în extazul vibrant al freamătului și al excitației. Apoi, neajutorate, mâinile ei se îndepărtară. Epuizat, Ryder se prăbuși peste ea și rămase acolo, așteptând ca mintea și corpul să i se conecteze la loc.

Îl lăsase fără cuvinte, constată. Și asta era o premieră. Pricepu, cu greu, că încă purta bocancii, iar blugii lui erau undeva pe la genunchi, în timp ce ea avea rochia strânsă ghem în jurul taliei.

Nu era exact ceea ce plănuise el. Și era departe, foarte departe de ceea ce se aștepta de la ea.

În cele din urmă, Hope scoase un sunet între suspin și geamăt.

— Doamne. Doamne. Slavă Domnului!

— Te rogi, sau îmi mulțumești mie?

— Ambele. Ryder reuși să se rostogolească de deasupra ei și rămaseră întinși acolo unde erau, pe jumătate îmbrăcați, amețiți și satisfăcuți. M-am grăbit, zise ea.

— Mie-mi spui?

Hope suspină din nou și închise ochii.

— Am stat fără sex mai mult de un an.

— Un an? Dumnezeuule, am noroc că am scăpat cu viață.

— Chiar ai avut, crede-mă, râse ea. Nu pot să cred că am cheltuit atâția bani pe lenjerie nouă. Niciunul din noi n-a apreciat-o.

Nu, se gândi el, ea nu era deloc așa cum se așteptase să fie. În toate privințele, era mult mai bună.

— Aveai lenjerie?

— Vezi? Încă o mai am. Doar că nu mai e la locul ei.

Rămânând pe spate, se întinse și își plimbă mâna pe sutienul tivit cu dantelă amestecat cu rochia în jurul taliei.

— Poți să-l pui la loc. Am să-l apreciez când am să ți-l scot, mai târziu. Data viitoare o s-o facem complet dezbrăcați.

— Aprob ideea. Ai un corp foarte frumos, dar, așa, pe fugă...

Întoarse capul și îi studie osatura puternică, profilul ferm. După o clipă, el se răsuci spre ea și rămaseră așa, față în față, privindu-se în ochi.

„E nemaipomenit de frumoasă“, se gândi. „Ar trebui să fie împotriva legii să arăți așa. Poate face un bărbat să o ia razna.“

— Pesemne arătăm ridicol, șopti ea.

— Nu te uita.

— Nu mă uit dacă nu te uiți nici tu. Ți-e foame?

— Asta-i o întrebare-capcană, având în vedere situația.

Ea zâmbi în timp ce-și punea sutienul.

— Hai să mergem jos să mâncăm și să ne purtăm ca doi adulți civilizați.

— E prea târziu pentru partea a doua.

— Niciodată nu-i prea târziu pentru a fi civilizat.

— Începi să-ți faci griji pentru copiii din „W&B“.

— Avery ne-a gătit o masă grozavă și ar trebui s-o mâncăm. În plus, dacă e nevoie de mine, voi fi prin preajmă. Putem lua vinul încoace, dacă a mai rămas. Apoi vei putea să-mi admiri lenjeria cea nouă.

— Sună bine. Se ridică pentru a-și pune boxerii, apoi blugii. Și poate data viitoare voi apuca să-mi scot bocancii înainte să sari pe mine.

Hope se strecură înapoi în rochie, zâmbind.

— Nu promit asta.

capitolul 12

Ryder nu putea defini relația cu Hope. Nu erau chiar iubiți. Nu erau chiar prieteni. Nu aveau ceea ce mătușa lui Carolee numea „o chestie“. Dar indiferent din ce punct privea situația, îi plăcea.

Poate că avea câteva aspecte ciudate, de pildă faptul că el își parca mașina în spate la Vesta ori lângă clubul de fitness și nu în fața hanului. Un observator atent și-ar fi dat seama ce se întâmpla, dar, ca să fie sincer, nu-i păsa cine știe ce.

Și poate că felul în care intra în clădire, pe scările exterioare, ce urcau din curte la etajul al treilea, adăuga o notă de mister.

În unele seri auzea voci de jos; atunci urca discret împreună cu Dumbass ca s-o aștepte până ce venea la culcare.

Și pesemne treburile de la han începuseră să-l intereseze mai mult decât ar fi fost de așteptat, dar în definitiv cu asta se ocupa.

Oricum, activitatea de acolo mergea ca unsă. Fapt deloc surprinzător, de vreme ce Hope, în multe privințe, era o variantă feminină a lui Owen.

Își trimitea e-mailuri ei înseși de pe telefon în timpul tururilor de verificare, ulterior transformând notițele în liste pe computerul de la birou. Baterii noi pentru telecomanda din „N&N“, mai multe flori în „W&B“, gustări proaspete în fiecare cameră ori meniuri și becuri pe cine știe unde. Așa mai economisea energie, își zise Ryder, căci urca și cobora scările de nenumărate ori pe zi – ba ca să completeze rezerva de cafea din bibliotecă, ba ca să ducă sus vin, sucuri și apă din depozitul de la subsol.

Toată viața ei era organizată după liste, se amuză el. Și, la fel ca în cazul fratelui său, după bilețele.

Găsea bilețele peste tot în apartamentul ei atunci când avea clienți. „Ai bere în frigider“, ca și când n-ar fi putut să deschidă singur ușa frigiderului ca să vadă asta. „Dacă ți-e foame, pastele care au rămas sunt la încălzit“, lipit, așijderea, pe cuptor.

Dincolo de orice însă, îi plăcea să vadă că-i păsa de el.

Și-ar fi închipuit-o severă, o împătimită a agendei, a listelor și a bilețelului. Dar era flexibilă, chiar foarte, atunci când situația o cerea, intervenind pe ici, pe colo, lăsând de la ea, ajustând din mers, găsind soluții sau renunțând.

S-ar fi așteptat ca Hope să stabilească anumite reguli sau să aibă unele pretenții cu privire la relația lor. Dimpotrivă, atât situația, cât și persoana lui păreau s-o satisfacă din plin, se gândi, în timp ce instala o fereastră la club.

Tocmai atunci, ea ieși din han. Îi ajuta pe angajații firmei de curățătorie să ia o încărcătură de lenjerii și prosoape.

Arăta splendid, elegantă și profesionistă. O văzuse și ciufulită – chiar de el însuși – însă chiar și așa reușea să tulbure un bărbat.

Se întoarse când cineva apăru pe ușa din hol. Ryder știa că are casa plină, pentru weekendul de 4 Iulie. N-o putea auzi, dar o putea vedea râzând și stând de vorbă cu cele trei femei care ieșiseră.

— Ai probleme cu fereastra?

— Poftim? întrebă, aruncându-i surprins o privire lui Beckett.

— A, da. Frumoasă priveliște. Clare zicea că are 16 clienți peste weekend.

— E sărbătoare, zise Ryder reluându-și munca.

— Da, băieții de-abia așteaptă să meargă mâine în parc. Ne ducem devreme, ca să poată să mănânce și să alerge înainte de focurile de artificii. O să păstrăm loc pentru toată lumea. Păcat că Hope nu poate veni.

— O să privească artificii de pe terasa de la ultimul etaj al hanului.

Însă asta îl deranja. Nu-și putea aminti când sărbătorise ultima dată 4 Iulie fără o iubită lângă el. Nu că n-ar fi putut invita pe altcineva, teoretic vorbind.

— N-ai nimic de făcut? îl întrebă Beckett.

— Am terminat. Astea-s ultimele ferestre. Muncitorii care lucrează pe

acoperiș pun țigla, și arată bine. Owen ne-a trimis un mesaj de la MacT. Barele de oțel sunt pe drum. Se pare că le vom instala azi.

— Săptămâna viitoare o să fie o mulțime de muncitori acolo.

Când termină de montat fereastra, Ryder se îndepărtă de ea.

— Stai pe capul mamei să alegă modelul pentru grilajul de aici.

— De ce să stau pe capul ei?

— Fiindcă eu m-am gândit primul. Se uită la ceas. Mai era puțin până la ora prânzului, așa că-și putea lua pauză, dar nu voia să plece dacă barele erau pe drum. Și ai putea să te duci să cumperi mâncare.

— Aș putea?

— Am prea multe de făcut ca să plec și vreau să ne uităm împreună la niște detalii din planuri.

Beckett scrâșni din dinți.

— Adică vrei să facem schimbări.

— Nu te sclifosi, drăguță. Doar câteva clarificări. Dacă ajungem la structură, vreau neapărat să lămuresc problema iluminatului.

— Rezolvăm asta imediat. Comand ceva de mâncare. Tu ce vrei?

— Mâncare.

Unul dintre muncitori îl strigă, iar Ryder îl lăsă pe Beckett să rezolve singur problema.

Folosiră un colț lăturalnic, care urma să fie locul benzilor de alergare, pentru a desfășura planurile. Ryder voia mereu schimbări, iar Beckett știa asta, după cum și Ryder știa că Beckett nu aproba nimic care contravenea esteticii ori proiectului de arhitectură.

— Îi fac mamei o listă, încep Beckett. Câte lămpi, de care fel, pentru ce zone. Ea știe cum vrea să arate.

— N-o lăsa să comande nimic până nu verifici puterea instalată.

— Nu-i prima dată când am de-a face cu asta, Ry. Își scoase din buzunar telefonul care vibra. Owen este în curte cu mâncarea.

— Ce caută acolo?

— Vrei să mănânci, așa că hai să vedem.

Chiar îi era foame, iar așa ar fi fost pe aproape în caz că veneau barele. Și cum avea planurile întipărite în minte, n-avea nevoie de hârtii ca să-l cicălească pe Beckett pe tema asta.

— Cu privire la podelele de bambus, încep el când se puseră în mișcare.

— Mama e hotărâtă să fie bambus. Și eu la fel. Așa că nu încerca să ne schimbi părerea.

— Ar fi mai rapid și mai ieftin să punem peste tot podele ca acelea de antrenament din sala de gimnastică.

— Ar arăta prozaic și lipsit de imaginație. Bambusul oferă o notă specială pentru sala de curs, treptele interioare și holuri.

— Treptele o să fie un coșmar pentru mine dacă vom folosi lemn.

— Asta e, îi zise Beckett. Și poți să faci pariu că așa va spune și mama, chiar dacă pentru tine e un coșmar.

Ajunseră în curte, unde Owen se așezase sub o umbrelă veselă cu trei sufertașe și un morman de hârtii.

— Hope m-a prins când eram în trecere și a zis să mâncăm aici. E drăguț.

— Ce mi-ai luat? Ryder ridică capacul unui sufertaș și dădu din cap aprobator la vederea sendvișurilor și a cartofilor prăjiți. Asta da.

— M-am uitat peste mostrele de vopsea pentru exteriorul clubului. Nu e deloc ușor să faci cărămizile alea să arate a altceva decât a cărămizi.

— Nu începe! îl avertiză Beckett luându-și un sendviș. În niciun caz n-o să dăm o vopsea oarecare și o să încheiem subiectul. O să fie urât.

— Deja e mai puțin urât, sublinie Ryder. Dar aici sunt de acord cu tine.

— Cine-a zis că eu nu sunt? Owen își întinse picioarele și își masă ceafa obosită. Eu zic c-o putem face, dar ar trebui să angajăm un subcontractor care știe cum. Nouă ne-ar lua prea mult timp, iar riscul de a da greș este prea mare.

Înainte ca Ryder să poată comenta, Hope ieși afară ducând o tavă pe care se aflau o carafă, pahare și o farfurie cu prăjituri.

— Ceai cu gheață, anunță ea. Și mai am în afară de asta. La naiba, nici n-a început bine luna iulie și ne-a și năpădit arșița. Au anunțat că până duminică va fi și mai cald de-atât.

— Mulțumim, nu trebuia să te deranjezi, îi spuse Owen. Avery zicea că ești foarte aglomerată în weekendul ăsta.

— Doamne, așa el Clienții sunt plecați acum cu diverse treburi, așa că am o clipă liberă. Se interesează cu toții de clubul de fitness și de noul restaurant. Vor să știe când se deschid.

— Și va trebui să aibă răbdare, mormăi Ryder.

— Le-am spus să urmărească pagina de Facebook și site-ul nostru. Să-mi spuneți dacă mai vreți ceva.

Ryder golise jumătate din paharul de ceai când Hope se întoarse înăuntru.

— Vin imediat, zise, repezindu-se după ea.

— Oare nu știe că-i prins în capcană? se miră Owen.

— Ry? La naiba, nu.

— Era o întrebare retorică. MacT o să fie gata la mijlocul lui august, adăugă Owen cu gura plină. Lucrările merg bine și știu cum face Ry cu termenele limită, dar n-o să fie o problemă. Cred că tot atât îi va lua și lui să-și dea seama că n-are cale de scăpare.

Hope se îndrepta către biroul ei când auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Se duse spre bucătărie și zâmbi la vederea lui Ryder.

— I-am zis lui Owen că puteți mânca înăuntru, unde-i răcoare. Dacă vrei, pot să...

El o prinde de mână, împiedicându-i orice tentativă de a fugi, iar sărutul fu la fel de fierbinte ca arșița de iulie.

— Țineam morțiș să fac asta, îi mărturisii. Acum n-o să mai fiu așa distras.

— Ciudat, la mine funcționează exact invers.

— Păi, cum toată lumea e plecată, am putea să...

— Nu. Râse și-l dădu deoparte. Este tentant, dar nu. Sunt prea ocupată.

— Carolee...

— E la dentist.

Tresărirea lui fu sinceră.

— Nu știam de asta.

— S-a dus de dimineață fiindcă am bătut-o eu la cap. Avea de gând să ia calmante și s-o ducă așa până luni. Laurie de la librărie o să treacă pe aici mai târziu, să preia din treburile ei.

— Ai nevoie de ajutor până atunci? Mă pot lipsi de Beck.

— Nu, mă descurc.

Acum își făcuse o idee despre felul în care arăta o zi de-ale ei. Iar un weekend cu șaisprezece clienți însemna o aglomerație de nedescris.

— Cred că nu ți-ar prinde rău un concediu, un weekend prelungit, ceva.

— O să-mi iau câteva zile libere în septembrie. O să lenevesc atunci.

— Trece-ți asta în agendă. Mama va fi de acord.

— No să uit. Hope dădu din mâini când telefonul începu să sune. Avem succes!

— Trece-ți zilele libere în agendă, repetă el, după care o lăsă să lucreze. Ajuns afară, se așeză la loc pe scaun și își luă sendvișul. Carolee e la dentist, iar noi scoatem untul din hangiță.

— Îi poți spune pe nume, sublinie Owen. Doar te culci cu ea.

— La dentist? se cutremură Beckett, întocmai ca fratele lui. Are nevoie de ajutor? Hope?

— Nu știu. Nu-i treaba mea. Dar când n-are pe nimeni, face o mulțime de pregătiri pentru când va avea ori prostii din alea de marketing. Nu stă o clipă locului. Are nevoie de o vacanță.

— Și tu nu ești deloc interesat personal de acest subiect? sugeră Owen.

— Nu sexul este problema. Dacă ea se epuizează, dăm de belea.

— Aici ai dreptate. Plus că niciunul din noi nu vrea s-o vadă leșinând de oboseală. Așa că...

Owen se opri când Hope ieși rapid pe ușă, anunțând:

— Am primit documentele! Mi-a răspuns verișoara mea. Am o mulțime de hârtii. Nu știu când am să m-apuc de ele, dar...

— Trimite-mi-le mie, îi spuse Owen. Mă apuc să mă uit prin ele.

— Grozav! Am să-mi fac și eu timp să le răsfoiesc. Se pare că face progrese. Involuntar, își odihni mâna pe umărul lui Ryder în timp ce vorbea. Îmi doresc din tot sufletul să găsim ceva.

— De ce nu stai jos o clipă? Înainte să poată răspunde, Ryder o trase în poala lui. Când Hope încercă să se îndepărteze, el le zâmbi fraților săi și o strânse și mai tare, comentând: Ține enorm la reputația ei.

— Reputația mea e neatinsă. Problema este că ești transpirat.

— E cald. Ia niște cartofi.

— De-abia am mâncat un iaurt, așa că...

— Atunci cu siguranță ai nevoie de niște cartofi prăjiți.

Știa sigur că nu avea să-i dea drumul până ce nu gusta un cartof, așa că luă unul din sufertașul lui.

— Gata. Acum...

— Ia o gură de ceai. Ryder luă paharul și i-l întinse.

— Bine, bine. Bău, după care puse paharul la loc.

— Ry zicea c-ai avea nevoie de ajutor, începu Owen.

Ea se îndreptă dintr-odată.

— S-a plâns cineva?

— Nu, dar...

— M-am plâns eu? Nu, își răspunse singură. Știi ce pot și ce nu pot face. Ține minte asta, îi zise lui Ryder, împungându-l cu cotul și ridicându-se în picioare. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Owen, ai o gură mare și spurcată.

— Tocmai ai zis că ea...

— Gură-spartă. Hai c-au venit barele. Își luă sendvișul cu el și se îndepărtă.

— Clar, e prins în capcană, remarcă Beckett.

— Păi el a zis că e epuizată!

— Da, fiindcă el e ăla prins în capcană.

Îi trimise flori. Credea cu tărie că dacă o femeie era supărată, indiferent din ce cauză, bărbatul trebuia să-i trimită flori. În cele mai multe cazuri, gestul mai liniștea spiritele. Apoi uită de asta, luat de valul lucrărilor, până ce ajunse să încuie șantierul peste noapte. O văzu pe Hope îndreptându-se către el.

— Florile sunt minunate. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Am doar o clipă, ceea ce nu înseamnă că sunt epuizată, ci doar că am de lucru.

— Bine. „Fir-ar să fie, Owen“, se gândi el.

— Nu vreau să le spui alor tăi că nu mă pot descurca în slujba asta.

— N-am făcut așa ceva!

— Dacă mai am nevoie de ajutor, am să discut cu Justine.

— Am înțeles.

Spera că situația se lămurise, dar, după cum era de așteptat, ea – ca majoritatea femeilor – insistă asupra subiectului.

— Ryder, apreciez grija pe care mi-o porți. Câteodată am parte de mult stres și tensiune. Sunt convinsă că la fel stau lucrurile și cu munca ta.

— Nu te pot contrazice.

— Probabil și ție ți-ar prinde bine un concediu, un weekend prelungit, ceva.

El râse la auzul propriilor cuvinte repetate de Hope.

— Da, probabil. Chestia e că începând de mâine am două zile libere.

— Și cât timp din zilele astea îl vei petrece în atelier ori lucrând la planul de atac pentru săptămâna viitoare ori stând de vorbă cu mama ta despre evoluția șantierului?

Aici îl prinsese.

— O parte considerabilă.

Dumbass, care se vântura pe la picioarele lor, își puse nasul pe mâna ei.

— Crede că sunt supărată pe tine. Nu sunt.

— E bine de știut.

Ea făcu un pas înainte și îl sărută pe obraz.

— Poate treci pe la mine după focul de artificii.

— Aș putea face asta.

— Atunci, pe mâine.

— Hei! o strigă, în timp ce se îndepărta. Vrei să mergem la film? Nu în seara asta, adăugă, văzând privirea ei contrariată. Săptămâna viitoare, în seara ta liberă.

— Păi... am putea încerca. Sigur. Mi-ar face plăcere.

— În regulă.

Ea zâmbi, dar privirea contrariată rămase neclintită.

— Iei bilet și pentru câine?

— Aș lua, dar nu-l lasă înăuntru.

— N-ai un DVD player?

— Ba da.

— Și un cuptor cu microunde?

— Altfel cum aș găti?

— Atunci ce-ar fi să vin eu la tine? Putem vedea un film toți trei.

Acum era rândul lui să fie uimit.

— Bine. Dacă asta dorești.

— Miercuri seară?

— Bine. Ți pot oferi cina?

— Nu, dacă gătești la microunde.

— Pot să pun ceva pe grătar.

— Atunci vreau. Vin pe la șase, să te ajut. Acum trebuie să mă întorc.

Laurie e singură.

— Pa. Ryder își îndesă mâinile în buzunar și o privi îndepărtându-se. De fiecare dată când mă bucur c-am prins-o, nici vorbă de așa ceva, mormăi el în direcția lui Dumbass.

În seara următoare, la apusul soarelui, Ryder îi cedă lui Murphy jumătate din a doua porție de mâncare.

— Ești un sac fără fund.

— E bună. Și nu mai au înghețată.

— Asta ar trebui să fie ilegal.

— Putem să-i trimitem la închisoare. Zâmbind, cu degetele lipicioase, Murphy se cocoță în poala lui Ryder. Mama zice că putem merge la cofetărie dacă mai e deschis la ora asta. Vrei să vii?

Era o noapte fierbinte de iulie. Înghețata n-ar fi fost o idee proastă.

— Poate.

— Mama zice că Hope nu poate să vină fiindcă are de lucru. Devorându-și sendvișul, Murphy lingea sosul care îi curgea pe mână. Hope e iubita ta?

— Nu.

Era? Dumnezeu!

— Cum nu? E tare drăguță și aproape întotdeauna are prăjituri.

Că tot venise vorba, Ryder se gândi că această combinație era la fel de logică precum înghețata într-o noapte fierbinte de iulie.

— Ai dreptate.

— Iubita mea e drăguță. O cheamă India.

Doamne, copilul ăsta îl omora.

— Ce fel de nume e India?

— E numele ei. Are ochi albaștri și-i place Captain America. Trase capul lui Ryder aproape și îi șopti: Am sărutat-o, pe gură. A fost bine. Și tu ai sărutat-o pe Hope pe gură, așa că-i iubita ta.

— Am să te sărut și pe tine pe gură imediat, dacă așa te fac să taci.

Murphy râse în hohote, smulgându-i un zâmbet.

— O să înceapă curând, nu? Nu?

— Imediat ce se lasă întunericul.

— Durează o veșnicie să se întunece, mai puțin atunci când nu vrei să se întunece.

— Ești înțelept, tinere Jedi.

— Am să mă joc cu sabia mea cu laser.

Se răsuci și se dădu jos, luă sabia cu laser de jucărie pe care i-o cumpărase Beckett și o flutură prin aer. Frații lui lansară de îndată atacul.

— Așa erai și tu, îi spuse Justine.

— Care din ei?

— Toți trei la un loc. De ce nu te duci la han? Poți vedea artificii de acolo.

Ryder se întinse în șezlong.

— Respect tradiția familiei Montgomery.

— Îți dau o dispensă.

El își puse mâna pe mâna ei.

— E-n regulă. E ocupată.

— Liam! Dacă nu te potolești, îți iau chestia aia.

Justine o privi pe Clare peste umăr și oftă.

— Și așa eram eu. Timpul trece, Ryder. Justine își așază cealaltă mână peste a lui Willy B., care stătea lângă ea, cu Tyrone în poală. Trebuie să profiți de ceea ce e bun atunci când ai ocazia.

— Nu-mi spune c-ai mai cumpărat ceva.

— Știi ce vreau să zic. Începe, murmură ea, când o dără de lumină brăzdă cerul.

— Nimic nu se compară cu începutul a ceva important

De la terasa hanului, Hope privea cerul explodând. În jurul ei, oaspeții aplaudau și ovaționau. Pregătise cocktailuri la comandă și savura ea însăși unul în timp ce admira spectacolul de lumină și culoare.

Se gândi la Ryder, care acum era în parc cu familia lui. Flori, își aminti. Ce surpriză! Îi plăceau surprizele, dar îi plăcea să le cunoască și semnificația. În cazul ăsta, era vorba de o scuză, conchise ea. Deși nu era necesară.

Apoi, povestea cu filmul. De unde venise? Din senin, din câte-și putea da seama.

Ce prostie, își zise. Un film era doar un film. Dar era prima dată când el sugerase să meargă undeva – asta era o întâlnire? – de când începuseră să facă dragoste.

Acum își dădeau întâlnire? Asta era altceva decât a se culca împreună. Întâlnirea avea o structură și un set de reguli imposibil de eludat.

Oare trebuia să înceapă să se gândească la asta, la reguli și la structură? Și de ce complica niște lucruri extrem de simple? Se înțelegeau bine în pat și, ca bonus, se înțelegeau bine și în afara dormitorului. Și amândoi erau persoane raționale și directe, cu vieți extrem de active.

„Bucură-te de clipa asta“, își impuse. „Bucură-te de artificii.“

O mână o cuprinse pe a ei, așa că se întoarse. Nimeni n-o atinsese; ochii tuturor erau ațintiți la cer.

— Bine, Lizzy, șopti. Să ne bucurăm împreună.

Când se auzi ecoul ultimei bubuituri, se duse jos să pregătească un nou rând de băuturi. Era reconfortant să știe că oaspeții ei își petreceau vacanța în mod plăcut și că vorbeau chiar acum despre spectacol și despre ambianța generală. De asemenea, o încânta să știe că Lizzy îi căuta compania.

Pregăti chipsuri și sos iute și așază pe farfurie brișele mici împodobite cu steagul Americii pe care le cumpărase de la brutărie. Lăsă câteva și pe tejghea pentru cei care coborau, iar restul le puse într-o tavă pentru cei care ar fi vrut o gustare în acea noapte fierbinte de vară.

Duse tava sus. Îi trecu prin minte că și Ryder ar fi putut să vrea câteva.

Se strecură iar jos, ca să pună brișe pe o altă farfurie. Acum avea și bere în frigiderul ei din cameră.

Și ce însemna asta? Că era deseori în compania unui bărbat care prefera berea vinului, își zise urcând treptele încă o dată. Se opri însă brusc văzându-l pe Ryder, care cobora de la etajul al treilea.

— Nu știam că ești aici.

— L-am dus pe Dumbass la tine. Copiii au scos untul din el. Tu ai făcut astea?

— Nu, brutarul.

Înșfăcă două. Pe prima o mâncă dintr-o înghițitură.

— Sunt bune.

— Da. Le duceam sus, în caz că veneai și voiai și tu.

— Ai fost inspirată. Vreau. O mâncă pe a doua, apoi îi întinse un fel de baghetă de plastic cu o stea în vârful. Ți-am luat un cadou.

— Tu... Ce e?

— Ce pare a fi? E o baghetă fermecată. Jucăriile astea luminoase sunt de vânzare în parc. Băieții au primit săbii cu laser și pistoale cu raze. Asta-i mai de fete.

— De fete.

— E nostimă.

Apăsă vreo două butoane și o făcu să cânte și să lumineze. Hope o luă râzând și o flutură prin aer.

— Ai dreptate. E nostimă. Mulțumesc.

— Ai văzut spectacolul?

— Da, a fost grozav. Am servit chipsuri cu salsa și cocktailuri margarita pe terasă.

— Încă nu-i 5 Mai, ca să facem sărbătoare în stil mexican¹.

— Oaspeții au întotdeauna dreptate. Iar cocktailurile margarita sunt excelente. Vrei să vii să-ți fac și ție unul?

— Chiar nu. Am văzut destulă lume pe ziua de azi. Era plin de oameni în parc.

— Uite, ia brișele. Urc în cameră imediat ce mă eliberez.

— Nu pot să le mănânc pe toate?

— Nu.

— Păcat.

— Berea e în frigider, îl informă ea, după care se întoarse la oaspeții ei.

Era mai târziu decât speraseră, dar își făcură propriul foc de artificii. După o odihnă prea scurtă, Hope se dădu jos din pat pentru a o ajuta pe

1 *Cinco de Mayo* - sărbătoare a americanilor de origine mexicană comemorând Bătălia de la Puebla din 1862, când trupele mexicane au obținut o victorie surprinzătoare împotriva francezilor. (n.red.)

Carolee la pregătirea micului dejun. Până ce-și făcu o clipă liberă pentru a se întoarce sus, el și câinele lui erau deja plecați.

„Vezi? Simplu. Direct“, își zise. Luă de pe jos bagheta aceea caraghioasă și o aprinse. În acel moment simți cum inima i se înmoaie puțin – puțin mai mult, observă, decât cu florile. O puse la loc și se apucă de dereticat prin han.

Când strângea sacii de lenjerie în oficiu, pregătindu-i pentru oamenii de la curățătorie, Avery își vârî capul pe ușă.

— Ia o pauză.

— Cândva știam ce înseamnă asta. Ce cauți în oraș?

— Te iau pe tine de aici. Hai să vezi localul cel nou. N-ai mai trecut pe acolo de mai mult de-o săptămână.

— Am vrut, dar...

— Știu. Acum au plecat cu toții. Ia o pauză.

— Trebuie să facem curățenie în toate camerele și să comandăm provizii. Avem câțiva oaspeți mai târziu.

— Asta mai poate să aștepte. Haide, Clare vine și ea. Avea de văzut ceva la librărie. Ți poți lua o pauză de douăzeci de minute.

— Ai dreptate. Și mi-ar prinde bine. Stai să-i spun lui Carolee.

— I-am spus eu deja. Avery o prinse de mână și zâmbi: Dă-mi voie să mă dau și eu mare.

— Am văzut firma. E grozavă. Atrăgătoare și nostimă.

— O să fim atrăgători și nostimi și o să avem mâncare bună, promise Avery trăgând-o după ea.

— Owen spune că deschidem la mijlocul lui august. Sunt atât de entuziasmată! Dar după cum merg lucrurile, cred că va fi mai devreme. Vreau să spun că ei vor termina mai devreme, iar eu voi avea mai mult timp să aranjez lucrurile și să le aduc la perfecțiune.

— Ai fi avut șaisprezece clienți sâmbătă seară, îți spun eu. O să-ți trimit o mulțime de pofticioși.

— Ți-aș fi recunoscătoare. Când traversară strada, Avery își scoase cheile. Pregătește-te să fii uluită.

— Sunt pregătită.

Avery deschise larg ușa. Vechea pardoseală închisă la culoare dispăruse. Fusese înlocuită cu parchet din lemn de esență tare, protejat cu folii și cartoane, dar Hope văzu suficient cât să fie uluită. Alama ștanțată strălucea din tavan, iar pereții erau îndreptați și amorsați, gata să primească vopseaua.

— Avery, o să arate mai bine decât mi-am închipuit!

— Și încă n-ai văzut nimic. Au pus faianța în băi.

Continua să o tragă pe Hope după ea ca să vadă faianța și pereții din bucătărie, prin deschiderea tocmai terminată din lateralul barului.

— O, au renovat peretele lateral. E nemaipomenit!

— Nu-i așa? Avery își plimbă degetele pe lemnul fin. Asta a fost cea mai grozavă surpriză. Uită-te la peretele meu de cărămidă. E taman cum trebuie să fie! O să-l vopsească, apoi pun luminile, instalațiile din băi, din bucătărie. După care aduc barul. Cred c-o să mă apuce plânsul când o să văd barul instalat.

— O să-ți aduc batiste.

— Ei, uite-o pe Clare! Fii atentă la platformă. Copiii au dat o mână de ajutor la construcția ei. Îmi dau lacrimile chiar acum. Scumpo, zise când o văzu pe viitoarea mămică apropiindu-se, te simți bine? Ești cam palidă.

— Este iulie, îi aminti Clare în timp ce sorbea cu înghițituri mici din sticla de apă. Și sunt însărcinată cu gemeni.

— Am un scaun mai confortabil în bucătărie. Rămâi pe loc.

— Sunt bine, începuse Clare, dar Avery deja dispăruse. M-aș putea așeza...

— N-ar trebui să ieși pe căldurile astea.

— Nu stau mult afară. Gravidă sau nu, trebuie să trăiesc. Beckett are grijă de băieți, de căței și de furtunul magic din grădină.

— Ai dat lovitura.

— Știu asta. Nu comentă când Avery se întoarce cu scaunul, ci se afundă în el. Mulțumesc. Avery, locul ăsta arată splendid. Totul capătă contur așa cum ți-ai închipuit.

— Chiar mai bine de-atât. Am un ventilator pe aici, stai să-l aduc.

— Oprește-te, mi-e bine! E mult mai răcoare aici decât afară. Am avut ceva grețuri. Mi-a trecut.

— Te conduc la mașină când pleci, și dacă nu-ți revii complet, te duc până acasă.

— Bine, acum calmează-te. Mai e mult din vara asta. Și nu-i spune nimic lui Beckett. Vorbesc serios. Clare ridică un deget. El n-a mai trecut prin asta, spre deosebire de mine. Aș ști dacă e ceva în neregulă. E doar o sarcină normală într-o vară fierbinte.

— Înmulțit cu doi, adăugă Hope.

— Mie-mi spui? M-am făcut uriașă, deși mai am câteva luni. Și dau din picioare, anunță ea, punându-și mâinile pe burtă. Aș jura că deja se iau la trântă.

— Vreau să pun mâna, strigară Avery și Hope la unison.

— Oho, se bat zdravăn, constată Hope.

— Sunt teribil de vioi, nu-i așa? Deci, facem prima petrecere pentru copilași pe la mijlocul lui august, îi spuse Clare lui Avery.

— Așa se pare. Am să fac o petrecere pentru prietenii apropiați și pentru familie, mai probabil pe la începutul lui septembrie, când vor fi toate aranjate la locul lor. Ai răbdare.

— Ryder mi-a trimis flori, interveni Hope din senin.

— Poftim? Avery clipi uimită.

— Nu, îmi cer scuze. Surprinsă de ea însăși, Hope își atinse tâmpla cu degetele. De unde mi-a venit ideea asta? E doar în închipuirea mea.

— E vreo problemă să primești flori de la iubitul tău? se miră Clare.

— Nu. Îmi place să primesc flori. A fost drăguț. De obicei, nu-i prea drăguț.

— Este, în ciuda aparențelor, o corectă Avery.

— În mare parte, a fost o cerere de scuze. Pentru faptul că și-a băgat nasul în programul meu de lucru.

— Vai! Bărbații au obiceiul să procedeze așa când programul de lucru le afectează viața sexuală.

— Nu. Hope scutură din cap și râse ușor. Nu era vorba despre asta, chiar nu-i așa. Cred că mă revanșez mulțumitor, fiindcă am o prestație în pat destul de bună chiar și la sfârșitul unei zile teribil de obositoare. Mă rog, mi-a trimis flori. Nici măcar nu ne-am certat, nu cu adevărat.

— El are o chestie cu florile pentru femei, o informă Avery. Și nu zic asta în sens negativ. Mamei lui îi plac florile, așa că i se pare o soluție la îndemână.

— Atunci e simplu. Dar... mai sunt și alte lucruri. Mai vreau și alte păreri.

— Eu am o părere. Avery are și ea una.

— Întotdeauna.

— Bine. Când i-am mulțumit pentru flori, a propus să mergem la film.

— Doamne sfinte! Clătinându-se, Avery își duse mâna în dreptul inimii. Asta-i îngrozitor. Ce urmează? O să propună să ieșiți împreună la cină? Poate chiar la teatru. Fugi! Dispari chiar acum.

— Taci din gură. N-a mai propus până acum să ieșim nicăieri, nu în felul ăsta. Rămânem acasă. Comandăm de mâncare ori încropesc eu ceva — uneori el vine doar după cină. Târziu, când am oaspeți. Și facem sex. Ce înseamnă asta, să mergem la film? Și florile? Și mi-a cumpărat o baghetă magică.

— Ce? se miră Clare.

— O chestie dintr-alea care se vând prin parc la spectacolul de artificii. E o baghetă luminoasă, care cântă și are o stea în capăt.

— Valeu! fu răspunsul lui Avery.

— Da. E drăgălașă. De ce mi-ar cumpăra o baghetă magică?

— Fiindcă e drăgălașă, sugerează Clare. Iar tu n-ai putut veni cu noi. E drăguț.

— Iar cuvântul ăsta. Nu știu ce înseamnă, presupunând că înseamnă ceva. Nu suntem iubiți.

— Ba da, sunteți, o contrazise Clare cu un zâmbet izvorât din simpatie și amuzament. N-ai primit înștiințarea? Ești combinată cu Ryder.

— Nu-i adevărat. Adică, da, suntem, desigur, fiindcă facem sex. Dar...

— Oamenii care fac sex împreună sunt o altă categorie, preciză Avery

începând să bată darabana pe masă. E vorba de aventuri de-o noapte, și nu e cazul aici. Nu vă încadrați nici la rubrica „prietenie reciproc avantajoasă“, fiindcă nu erați cine știe ce prieteni înainte de a culege roadele. „Plată contra serviciu“ iese din discuție. Mai rămâne categoria „două persoane care se plac, care țin una la alta și fac sex“, iar asta înseamnă că aveți o relație. Obișnuiește-te cu ideea.

— Încerc. Mai întâi trebuie să conștientizez realitatea. Nu vreau să mă implic având anumite așteptări. Am mai făcut asta.

— N-ar trebui să-l compari cu Jonathan, o sfătui Clare.

— Nu-l compar. Deloc. Este vorba despre mine. Trebuie să-mi asum responsabilitatea parțială în privința celor petrecute cu Jonathan. Eu mi-am construit așteptări și...

— Oprește-te aici. Avery ridică o mână. Jonathan ți-a zis că te iubește?

— Da.

— Ți-a vorbit despre viitor, despre perspectivă?

— Da.

— Este o jigodie mincinoasă și manipulative. Ryder nu-i așa. Dacă-ți va spune vreodată că te iubește, poți să fii sigură că așa e. Ți-am zis că știu câteva femei cu care a ieșit. E superficial, nu se implică – sau nu s-a implicat până acum –, dar nu minte, nu înșală și nu umblă cu fofărlica. Părerea mea? Ține la tine. E cumsecade și, da, drăguț. Este și irascibil și foarte direct. Are mai multe măști. Începe să i le dai jos dacă vrei să înțelegi.

— Sunt de acord cu ea. Și, adăugă Clare, ți-a adus o jucărie stupidă fiindcă s-a gândit la tine. Te-a invitat în oraș pentru că vrea să-și petreacă timpul cu tine și să-ți ofere și ție puțin timp departe de slujbă. Dacă tu nu te gândești la el ori dacă nu vrei să fii cu el în afară de clipele în care faceți sex, explică-i asta.

— Ai dreptate. N-aș face nimănui ce mi-a făcut Jonathan mie. Mă gândesc la el. Doar că nu sunt sigură ce înseamnă asta. Poate că-mi fac griji cu privire la ceea ce ar putea însemna. Nu știu. Am crezut că totul o să fie simplu.

— Niciodată nu e simplu. Avery își strecură brațul în jurul taliei lui Hope. Nici nu trebuie să fie. Te duci la film?

— De fapt, am propus să luăm cina și să vedem un film la el acasă. Poate că n-ar fi trebuit să fac asta.

— Potolește-te cu presupunerile, o muștră Clare ridicându-se în picioare. Bucură-te de relația voastră. Lasă lucrurile să meargă de la sine.

— Nu mă pricep la asta.

— Încearcă. S-ar putea să te pricepi mai bine decât îți imaginezi.

— Dacă nu mă pricep, am să dau vina pe tine. Trebuie să mă întorc. Avery, îmi place la nebunie localul.

— Și mie. Hai, Clare, te conduc la mașină, apoi vedem de acolo.

Afară, drumurile lor se despărțiră. Clare o prinse de mână pe Avery în timp ce traversau Main Street.

— Se îndrăgostește de el.

— O, da. Noi știm că nu-i poți rezista prea mult unui Montgomery.

— I-a adus o baghetă fermecată, Avery. Cred că și el se îndrăgostește de ea.

— O să fie distractiv.

capitolul 13

După o zi lungă, istovitor de fierbinte și plină de evenimente – o vizită alături de un inspector pe care îi trecuse prin cap să-l sugrume, un muncitor de bază din echipă care trebuise dus la camera de gardă pentru douăsprezece copii și o încurcătură în livrarea materialelor –, Ryder își spuse c-ar fi preferat o bere și o pizza la comandă cu care să se delecteze într-o ținută lejeră, la el acasă.

Dar înțelegerea era înțelegere, așa că făcu un duș pe fugă și se bărbieri.

Își aminti să facă patul, o chestie care rareori îl preocupa. Apoi, aruncându-și privirea prin jur și blestemând într-un fel care-l făcu pe Dumbass să se cuibărească în propriul culcuș, Ryder trase așternuturile pe jos. Măcar atâta lucru putea face un bărbat dacă avea de gând să tăvălească o femeie în patul lui: să schimbe lenjeria cu una curată.

Știa regulile. Și ele includeau așternuturi curate, prosoape noi în baie și o chiuvetă impecabilă. Femeile erau tipicare, iar una ca Hope – după cum văzuse cu ochii lui – era mai tipică ca altele.

Mulțumit de starea dormitorului, se duse jos și culese câteva lucruri din mers. Nu era un tip neglijent, își zise. Și o avea pe Betts, menajera, care venea o dată la două săptămâni. Dar între muncă și timpul petrecut cu Hope, casa nu arăta prea bine.

Trecu prin bucătărie și aruncă maldărul adunat în debara, urmând să se ocupe de el mai târziu. Văzu că în bucătărie nu era nimic în neregulă. O păstra în ordine ca, în cazul în care mama lui ar fi trecut pe acolo – și chiar trecea –, să n-aibă nimic de comentat. De fapt, nici nu trebuia să comenteze, expresia de pe chipul ei era suficient de elocventa dacă găsea mormane de vase murdare ori gunoaie prin preajmă.

Scoase sticla de cabernet pe care o cumpăraseră, apoi un pahar. Bombănind din nou, mai scoase unul. Nu prea îl interesa vinul, bea cu ea doar ca să socializeze. Cunoștea afurisitele de reguli.

În linii mari, casa era curată. Avea vin și pahare civilizate. Avea câteva bucățele de friptură. El nu prea gătea. Mai punea ceva pe grătar ori își încălzea o barchetă la microunde. Așa că urma să pună friptura pe grătar,

cartofii în cuptorul cu microunde și să arunce într-un bol amestecul de salată pe care-l cumpărase.

Dacă nu-i plăcea, n-avea decât să se ducă acasă la altul pentru cină.

De ce se purta ca și când ar fi fost emoționat? Nu era emoționat. Era ridicol. Mai primise femeii acolo. De obicei, după ce ieșiseră undeva împreună, dar mai făcuse combinația asta de friptură cu cartofi și pentru altele.

Și le plăcuse. A avea să-i placă și ei.

Deșertă punga de salată într-un bol, curăță câțiva cartofi, deschise vinul. Îi dădu drumul câinelui afară, apoi înăuntru din nou.

Fu ușurat să audă bătaia în ușa din față. Se pricepea mai bine să facă lucruri decât să se gândească la ele.

Hope arăta fantastic. De fiecare dată când o vedea rămânea fără cuvinte.

— Te-ai tuns.

— Da. Își ridică mâna la coafura scurtă, cu breton jucăuș. Am avut puțin timp liber și mă înnebunea tunsoarea de dinainte. Ce părere ai?

— Îți stă bine.

Arăta bine. Îi scotea în evidență ochii aceia misterioși, care se asortau cu vocea guturală. Era îmbrăcată într-o rochie din acelea care-l făcea să sperie că vara nu avea să se termine niciodată. Îi expunea umerii și gambele, ba și mare parte din spate.

— Poftim. Nici nu băgase de seamă că avea niște flori în mână. Se încrunță către ele. Nu ți-a adus nimeni flori vreodată? se miră ea.

— Păi, nu.

— Lasă-mă să fiu eu prima. Și am luat asta de la brutărie. Ai încercat vreodată prăjiturilele lor?

— Nu. Cum sunt?

— Orgasmice.

— Credeam că de asta ne ocupăm noi doi.

— De ce să ne oprim aici? Crede-mă, merită să guști. Am să pun florile în apă. Ai o vază pe aici?

— Aaa, nu prea cred.

— Găsesc eu ceva. Și nu te-am uitat nici pe tine, îi zise lui Dumbass, care se freca de picioarele ei. Își deschise poșeta și scoase din ea un os uriaș.

— Ce-ai făcut, ai răpus un mastodont?

Râzând, ea struni câinele, convingându-l să se așeze.

— A fost ditamai bătaia, dar am câștigat.

Dumbass prinse osul între dinți și se duse în salon, unde se prăbuși lângă el și începu să-l roadă.

— Deci? zâmbi Hope.

— Am niște vin în bucătărie.

— Să știi că exact de asta am nevoie după lupta cu mastodontul.

Aruncă o privire discretă în jur și se întoarce cu el în bucătărie. Mai fusese o dată la el acasă, dar nu văzuse mare lucru în afara dormitorului.

Îi plăcea enorm modul în care era decorată locuința, în culori calde, cu mult lemn. Știa că o construise împreună cu frații lui, așa cum construiseră și casele lui Owen și Beckett.

Își promise că, dacă era să-și cumpere o casă, avea să aleagă un proiect executat de Compania Montgomery.

O atrăgea în mod special bucătăria, organizată eficient, din linii drepte – lemnul întunecat, rafturile deschise, dulapurile cu uși din sticlă.

— E-n regulă să caut ceva ca să pun florile?

— Sigur. Cred că am un urcior sau așa ceva. Ryder turnă vinul în timp ce ea căuta.

— Am auzit că inspectorul ți-a dat de furcă la MacT.

— Ne-a căutat nod în papură, atâta tot. Dar o să rezolvăm asta.

— Am văzut locul zilele trecute. O să arate extraordinar. Hope găsi un urcior transparent și-l umplu cu apă.

— Sper că o să ne facă cinste când se va deschide restaurantul.

— N-am nicio îndoială, zise ea în timp ce aranja florile. Îmi place casa ta. Te reprezintă. Pe tine și pe frații tăi. Și pe mama ta, pun pariu, în privința grădinii. Toată familia Montgomery și-a adus contribuția.

— Toată lumea pune mâna la treabă.

— E frumos. Ai mei nu sunt prea pricepuți. La chestiunile practice, vreau să spun. Mama e creativă și artistă, iar cu tata poți vorbi despre orice carte scrisă sau orice film făcut vreodată, dar niciunul din ei nu poate mânui nimic mai complicat decât o șurubelniță.

— Oamenii de felul ăsta ne dau nouă de lucru.

— Au meșterii lor în memoria telefonului. Eu, una, prefer să fac micile reparații de una singură. Îi surprinse zâmbetul ironic și-și miji ochii. Mă pricep și chiar fac reparații mărunte. Crezi că vă chem pe tine sau pe frații tăi de fiecare dată când e nevoie de un ciocan ori de o șurubelniță? Am sculele mele.

— Sunt alea drăgălașe, cu mânere înflorate?

— Nu, râse ea. Își luă vinul și gustă, constatând impresionată că era marca ei obișnuită. Ce pot să fac?

— Cu privire la ce?

— Cu privire la cină. Cum pot să te ajut?

— Nu-i mare lucru de făcut. Putem merge afară și am să pornesc grătarul.

O conduse printr-o sufragerie pe care el o folosea ca birou. Spiritul organizat al lui Hope se cutremură. Hârtii nepuse în dosare, papetărie împrăștiată, o mulțime de liste în dezordine.

— Nu începe, exclamă el când îi văzu privirea.

— Unii se ocupă de scule, alții de birouri. Pot să afirm cu mândrie că

mă descurs binisor cu primele și sunt un geniu în privința celorlalte. Te-aș putea ajuta cu asta.

— Eu...

— Știi unde să găsești totul, încheie ea. Așa spun toți. Ieși afară, pe terasa spațioasă, și trase aer în piept. Mama lui, fără îndoială, se ocupase de fermecătoarea grădină rustică și de florile pline de culoare. Grădina, presărată cu arbori, se termina la baza dealului. E minunat. Mi-ar plăcea să-mi beau cafeaua aici dimineața.

— Dimineața nu prea e timp pentru asta. Deschise un grătar uriaș, strălucitor, care ei i se păru impresionant. N-aș fi zis că o casă în pădure este pe gustul tău, remarcă el.

— Nu știu, poate că n-am avut niciodată ocazia să aflu. M-am mutat din suburbii în oraș, din oraș în orașel. Mi-au plăcut toate astea. Cred că mi-ar plăcea și casa din pădure. În ce direcție stă Clare? Și încotro e Avery?

După ce porni grătarul, Ryder se îndreptă către ea, îi luă mâna și arătă spre o direcție anume.

— Avery. Apoi îi arcui din nou mâna: Clare. După care o întoarse și îi îndreptă mâna în partea opusă. Mama.

— E bine că e aproape. Dar nu prea aproape.

— Când cad frunzele pot vedea luminile casei. Deci e destul de aproape.

Hope privi surâzător peste umăr și se trezi îmbrățișată. Gura lui, fierbinte și flămândă, puse stăpânire pe a ei. Era o surpriză, căci până atunci se arătase foarte protocolar. O surpriză minunată, se gândi, căci dorința lui o excita la culme.

Ryder îi luă vinul și-l puse deoparte.

— O să mâncăm după aceea. Luând-o de mână, o trase înapoi spre casă.

Ea se luptă să țină pasul cu el.

— Bine. Când ajunseră în capul scării, o sprijini din nou de zid, delectându-se cu buzele și trupul ei. Lasă-mă măcar să...

Găsi micul fermoar care începea la jumătatea spatelui ei și îl deschise. Ea de-abia avu timp să scâncească înainte de a se trezi complet goală, cu excepția chiloților, pantofilor cu toc și cerceilor lungi.

— Doamne! La naiba!

Își fâgăduise că-și va ține mâinile departe de ea până după cină și chiar după film, sau măcar până va fi început filmul. Dar felul în care arăta, mirosea, vorbea... Era prea de tot. Chiar prea de tot.

Își umplu palmele cu sânii ei și îi devastă gura.

Iar Hope capitulă, la fel de plină de dorință ca și el, la fel de disperată. Îi ridică tricoul peste cap și-l azvârli cât colo, își înfipse unghiile în spatele lui și îi opri respirația.

Când el o ridică, se topi în brațele lui precum o lumânare fierbinte și parfumată. Se simțea ușoară ca un fulg. Și, ca pe un fulg, el o purtă pe scări. Nu mai fusese niciodată dusă așa, cu atât mai puțin cu rochia făcută

ghem în jurul ei. Era minunat.

Îl sărută pe gât, pe față, se desfătă cu gura lui pe când se îndreptau către ușa dormitorului.

— Nu-mi pot lua mâinile de pe tine.

— Nu le lua, zise ea, strângându-se în jurul lui când se prăbușiră în pat. Nu-ți lua mâinile de pe mine.

Ryder dorea carnea aceea mătăsoasă, trupul ei cu linii fine și curbe prelungi. Și gustul ei care-i umplea gura în timp ce-i explora corpul. Ea se arcui și strigă.

Știa că fusese prea brutal, așa că încercă s-o ia mai domol. Încercă să-și aducă aminte de delicatețea ei și de asprimea palmelor lui. Își puse din nou gura pe gura ei, de astă dată mai blând, mai profund, mai stăruitor. Motorul trupului ei începu să se tureze.

Ceva se răsuci înăuntrul ei, ca o centrifugă tot mai rapidă, apoi alta, și alta, lăsând-o amețită și slăbită.

Îi strigă numele în timp ce buzele lui alunecau încet, ca un fulg, pe fața ei. Era ca un drog care-i intra în sânge. Îl mângâie ușor, ca în vis, ca și când ar fi fost o atingere de mătase. Savurând înainte de a devora, seducând înainte de a lua cu asalt, se mișcă împreună în lumina liniștitoare.

Când ea îi cuprinse fața în palme, când privirile li se întâlneau, bucuria se uni cu dorința.

Ryder îi zări buzele arcuindu-se și se grăbi să le sărute. Îi simți degetele jucându-i-se în păr; când Hope se ridică înspre el, când se deschise să-l primească, o pătrunse în căldura ei de catifea.

Ea respiră sacadat, iarăși și iarăși. Ochii lui îi susținură privirea în vreme ce se ridicau și cădeau împreună. Ochi adânci, tulburători, care deveneau întunecoși și lipsiți de vedere în timp ce o pătrundea până la capăt.

Trupul ei se încordă asemenea unui arc și se cutremură până ce ajunse să se liniștească.

El își cuibări fața în adâncitura gâtului ei și o cuprinse în brațe.

Încă visând, Hope își plimbă buzele peste părul lui. Când el se întoarse, ea se lipi de el, lăsându-l s-o strângă mai tare. Amețit, nu-și dăduse seama că afecțiunea se amestecase cu pasiunea, din partea amândurora.

— Cred c-ar trebui să pun friptura pe grătar.

— Mi-e foame. Însă am nevoie de rochie.

— Arăți bine fără ea, dar este o rochie drăguță. Ți-o aduc, dacă vrei.

— Și poșeta?

— De ce?

— Am nevoie să fac mici „reparații“.

Se încruntă la ea.

— De ce? repetă el. Arăți bine.

— Îmi ia cinci minute să arăt și mai bine.

Așa cum arăta putea pune stăpânire pe inima oricărui bărbat, dar el

ridică din umeri și se duse jos. Rochia îi păstra parfumul, se gândi, adulmecând-o în timp ce căuta poșeta prin bucătărie.

Dumbass, cu osul între dinți, îi aruncă o privire care voia să spună: „Știu ce-ați făcut“.

— Ești gelos.

Luă rochia și poșeta și le duse sus, unde Hope stătea ghemuită în pat. Când zâmbi, îi veni să se arunce din nou pe ea.

— Mulțumesc. Vin jos imediat să-ți dau o mână de ajutor.

— Bine, dar nu-i mare lucru de făcut. Ryder o părăsi înainte să-i vină ideea unei noi partide de amor, iar ea își respectă promisiunea și fu gata în cinci minute. Nu văd nicio diferență, cu excepția rochiei.

— Perfect. Nici nu trebuie să vezi.

— Cum îți place friptura?

— În sânge.

— Asta-i simplu. Aruncă în cuptorul cu microunde câțiva cartofi uriași, apăsă butoanele, apoi scoase salata din frigider.

— Vrei să fac eu sosul?

— Am o sticlă de sos italian și alta cu sos de brânză cu mușcegai.

Hope își vârî nasul în frigider și făcu inventarul.

— Aș putea încropi ceva mai bun de-atât, dacă ai ulei de măsline.

— Da. Acolo sus, arată el către un dulap.

Ea deschise dulapul, mai găsi câteva ingrediente care îi puteau fi de folos și le scoase afară.

— Ai un bol mai mic și un tel?

— Am un bol.

— Atunci un bol și o furculiță?

Se puse pe treabă gospodărește, pierzându-și orice asemănare cu femeia care-i sucise mințile mai devreme. O lăsă singură și se duse să pună fripturile pe grătar. Când se întoarse, ea terminase salata.

— Nu ți-am găsit setul de linguri pentru salată.

— N-am. Folosesc furculițele.

— Bine atunci. Făcu un clește din cele două furculițe pe care le folosiseră în bol.

— Mă gândeam să mâncăm pe terasă.

— Excelent.

Duse afară salata și se întoarse după farfurii și tacâmuri. Până ce el scoase fripturile de pe grătar, ea aranjase masa – inclusiv cu flori – și pregătise vinul. Reușise să găsească untul, smântâna, sarea, piperul. Și pusese cartofii pe farfurii.

Trebuia să recunoască, masa arăta mai elegantă decât în cazul în care ar fi lăsat aranjarea pe seama lui.

— Care era talentul tău la concursul de frumusețe? Făceai trucuri magice?

Hope se mulțumi să surâdă când el îi puse friptura în farfurie.

— Arată grozav. Îl servi cu salată, apoi se servi și ea și ridică paharul pentru a ciocni. Pentru serile lungi de vară. Preferatele mele.

— Și ale mele. Care era talentul tău? repetă. Face parte din înțelegerea noastră, corect? Pun pariu că făceai giumbușlucuri cu torțe aprinse.

— Te înșeli.

Ryder sorbi din vin și ridică furculița.

— Dă-te bătută, prințeso! Am să-l pun pe Owen să afle. Se pricepe mai bine decât mine să caute ceva pe internet.

— Am cântat.

— Cânti?

— N-am câștigat la secțiunea aptitudini, spuse ea ridicând din umeri.

— Nu cânti.

— Ba cânt, îl contrazise ea vehementă. Cânt și la pian și dansez step. Dar am vrut să mă concentrez asupra unui singur element. Zâmbi visătoare: Iar fata care dansa step în timp ce făcea jonglerie cu torțe aprinse a câștigat concursul de aptitudini.

— Asta ai inventat-o.

— Poți să cauți pe internet.

— Cum ai câștigat, dacă ai pierdut concursul de aptitudini?

— I-am făcut praf la restul. Inclusiv la interviu.

— Pun pariu că i-ai făcut praf la prezentarea în costum de baie.

Ea zâmbi din nou și îi aruncă privirea aceea languroasă, sufocantă.

— Ai putea zice și așa. Oricum, a fost cu mult timp în urmă.

— Pun pariu că încă mai ai coroana.

— Mama o are. Mai important a fost c-am primit bursa. Asta era scopul. Nu agream ideea de a-i îndatora pe părinții mei și nici pe mine. Aveau deja doi copii la colegiu și la școală. Faptul că am câștigat a fost o recompensă meritată. Concursurile astea de frumusețe sunt cumplite. În tot cazul, am luat premiul și am mers mai departe cu școala.

— Cântă ceva.

— Nu. Scutură din cap, tulburată și amuzată. Mănânc. Apropo, friptura e grozavă. Hei! Apucă de farfurie, dar el fusese mai rapid și i-o luă din față.

— Cântă dacă vrei să mănânci.

— Ești caraghios.

— Vreau să te aud, să mă conving.

— Bine, bine.

Se gândi puțin, apoi îi oferii câteva acorduri din piesa *Rolling in the Deep* a lui Adele, pe care o ascultase în mașină, în drum spre el. Avea o voce guturală, sexy, plină. Ryder se întrebă de ce era surprins de asta.

— Cânti. Continuă.

— Mi-e foame.

— N-am pian, recunosc el punându-i farfuria la loc în față. Dar e clar că după masă o să dansezi step.

Ea își miji ochii când Ryder îi aruncă patru pedului o bucată de friptură.

— Mama ta te-a educat mai bine de-atât.

— Ea nu-i de față acum. Ce mai știi să faci?

Hope scutură iar din cap.

— Nu. E rândul tău. La ce te pricepi, în afara celor pe care le știu deja?

— Arunc bine mingea.

— Te-am văzut aruncând pentru câinele mamei tale.

— Asta nu-i nimic. Eu am lansat mingea decisivă în finala din ultimul an de liceu – am câștigat campionatul. Asta se întâmplase tot cu multă vreme în urmă, se gândi el, dar conta. A fost o aruncare de 58 de metri.

— Presupun că e impresionant.

— Scumpo, după câte știu, cea mai lungă aruncare în campionatul liceelor e de 64 de metri.

— Atunci sunt realmente impresionată. Ai ținut-o tot așa și la colegiu?

— Bursa mi-a prins bine. Și noi eram trei frați. Colegiul nu era de mine, dar am încercat.

— Te-ai gândit vreodată să joci la profesioniști?

— Nu. Nu fusese destul de pasionat pentru asta, își aminti. Ideea nu-l atrăsese. A fost un joc. Mi-a plăcut. Dar mi-am dorit ceea ce am acum.

— E bine când lucrurile merg în direcția pe care ți-ai dorit-o. Amândoi suntem norocoși în privința asta.

— Până acum.

Lumina se îndulcea înspre amurg. Terminaseră de mâncat, iar acum zăboveau la un pahar de vin. Hope se ridică pentru a strânge masa când primii licurici sclipiră în umbrele verzui.

— Le strâng eu de dimineață, îi zise.

— Le rezolv acum. N-am stare dacă vasele nu sunt în ordine.

— Poate că ai nevoie de terapie.

— Când lucrurile sunt la locul lor, universul se află în echilibru. După ce rezolv asta, poți să mă duci la film. Ce vedem?

— Găsim noi ceva. Deocamdată prefera s-o contemple. Vrei floricele? îi propuse.

— Iar e chestie de echilibru, zise ea în timp ce pune vasele în mașina de spălat. Film. Floricele. Una fără alta nu merge.

— Cu unt și sare?

Începu prin a refuza, apoi capitulă.

— La naiba, de ce nu? E seara mea liberă. Și în curând voi avea un club de fitness în vecinătate.

— Ai un costumaș din ăla minuscul de antrenament? Ea îi aruncă o privire prelungă pe sub bretonul lung și țepos.

— Am. Dar deschiderea va fi o scuză bună ca să-mi cumpăr unul nou.

În clipa de față, nu-l vede nimeni în afară de mine, când mai fac exerciții prin casă.

Ryder puse punga de floricele în cuptorul cu microunde și se uită la ea.

— O să vrei un bol pentru floricele, nu-i așa?

— Desigur. Și o farfurie pentru briose.

— Alte vase de spălat.

— E un proces, Ryder. Poate c-ar trebui s-o sun pe Carolee înainte să ne apucăm de film și floricele.

— Știe unde ești?

— Normal.

— Știe telefonul în caz că are nevoie de ceva. Te rog, uită de asta.

— Uitasem până acum. Dar mi-am amintit.

— Ești o comoară pentru han, zâmbi el.

— Mulțumesc. N-ai fi zis asta până acum.

— Nu te cunoșteam.

Sprâncenele i se arcuiră pe sub breton.

— Ce credeai, că-s fată de la oraș, cu haine de firmă și idei sofisticate?

El vru să spună ceva, dar se răzgândi. Așa ai crezut! Îl înghionti. Snobule!

— Aș fi zis că tu ești snoabă.

— Te-ai fi înșelat.

— Se întâmplă. Ryder își trecu mâna prin părul ei. Îmi place tunsoarea.

E mai scurtă ca a mea.

— Ai nevoie de frizer.

— N-am avut timp.

— Pot să te tund eu.

— Nu, nici vorbă! râse el.

— Mă pricep la asta.

Ryder scoase floricele și le răsturnă într-un bol.

— Hai să ne uităm la film.

— Am chiar și ce-mi trebuie pentru tuns.

— Nu. Mai vrei vin? Mai am o sticlă.

— Trebuie să conduc, deci nu. Am să beau apă.

— Ia prăjiturelele alea cu ciocolată. Televizorul cel mare e jos.

Ea îl urmă și se opri uimită în pragul camerei de zi.

— Minunat!

— Mie îmi place.

Se temuse că avea să vadă sălașul dezorganizat al unui burlac, dar încăperea nu arăta deloc astfel. Ușile din sticlă se deschideau în exterior, dând iluzia unui spațiu mai larg. Folosise din nou cu măiestrie culorile, culori puternice, nu pale, nu calde, completate de lemn lăcuit, închis la culoare, și de multă piele.

Se plimbă încântată și studie nișa în care ținea greutățile pentru aparatul de forță, un purificator de apă mai vechi, mănușile și sacul de box.

Aruncă o privire și în baia mică, decorată în alb și negru, în stil *art déco*.

Avea și o mulțime de jocuri – se părea că fraților Montgomery le plăceau foarte mult. Un automat cu bile, un Xbox, chiar și unele din jocurile acelea cu ecran tactil din care avea și Avery la Vesta.

Dar cele mai impresionante erau barul – sculptat, compact –, frigiderul retro și rafturile de sticlă decorate cu sticle vechi.

— Asta-i o reproducere, sau originalul? întrebă ea.

— E original. Îmi plac vechiturile. Deschise bătrânul frigider și îi dădu o sticlă de apă. E ca o aducere în prezent a anilor '50. E foarte tare.

Hope admiră masa de poker veche și automatul de bile la fel de vechi.

— Cred că dai niște petreceri grozave.

— Asta-i domeniul lui Owen, nu al meu.

— Rectific, atunci: ai putea da niște petreceri grozave. Mîntea ei înclinată spre organizarea de evenimente deja plănuia teme, meniuri și decorațiuni. Iar asta este, fără îndoială, cel mai mare televizor pe care l-am văzut vreodată.

— Eu l-am ales mare. Dulapul ăla e pentru DVD-uri. Poți să alegi un film pe care vrei să-l vedem.

— Pot să aleg? Asta-i foarte frumos din partea ta.

— N-am niciun film pe care nu l-aș vedea, așa că poți alege.

Râzând, se îndreptă către el și îl cuprinse de mijloc.

— Nu trebuia să spui asta. Chiar credeam că e frumos din partea ta.

— Asta-s eu.

— Și-mi place cum ești.

— Și mie. A, și cum se cheamă chestia aia care vine înainte de film?

— Publicitate?

— Nu, chestia aia de modă veche, de dinaintea începerii filmului.

— Preludiu?

— Da, asta-i. E momentul pentru preludiu.

Printre hohote de răs, se rostogoliră pe canapeaua lui din piele neagră.

capitolul 14

Când femeia cu care ești cuplat lucrează mult, la ore ciudate, începi și tu să te adaptezi situației. Pe Ryder nu-l deranja, întrucât îi lăsa mai multe opțiuni posibile pentru propriul timp liber. Muncă, apoi meciurile de la televizor și zăbovitul înaintea unei beri. Lua cina pe la mama lui ori pe la vreunul din frați.

Sau, ca acum, se putea bucura de o seară la stadion împreună cu frații și nepoții.

Nimic nu era mai important, după mintea lui Ryder, decât liga mică de baseball. Sigur, un drum până la stadionul Camden, să-i vadă jucând pe cei de la Orioles în catedrala plină de culoare a baseballului, era de neegalat. Dar liga mică oferea intimitatea, dramatismul și simplitatea care defineau jocul. Și când din combinație făceau parte trei băieți era cu adevărat nemaipomenit.

Stătea acolo, ronțând un hotdog, savurând o bere rece – fiindcă el și Owen îl votaseră pe Beckett ca șofer – și distrându-se din plin. Gașca se hârjonea, aclama și îi huiduia pe jucători (inclusiv pe cei din propria echipă). Le venise rândul celor de la Hagerstown Suns, care erau în urmă ca punctaj. Arșița de miez de iulie care pârjolise după-amiaza se mai potolise, iar acum adia vântul, în timp ce soarele se îndrepta spre apus.

Ryder se uită la locul aruncătorului pentru prima lovitură și privi apoi către Harry, care era concentrat asupra acțiunii, cu coatele sprijinite pe genunchi, corpul înclinat înainte, cu o încordare pe care numai un fan adevărat ar fi putut-o înțelege.

— Adulmeci situația, șmechere?

Harry zâmbi la lovitura următoare.

— Sâmbătă am să fiu aruncător, așa m-a anunțat antrenorul.

— Am auzit.

Voia să-și facă timp să asiste, să-l vadă pe băiat dând ce-i mai bun din el.

— Îmi exersezi aruncarea cu boltă. Beckett mi-a arătat cum să fac.

— El se pricepe destul de bine.

Ryder se așeză la loc, ca să privească următoarea aruncare. La trosnitura bătei se repezi din instinct, îl trase pe Liam și-l prinse de mâna în care avea mănușa. Se înclină și simți, la fel ca și băiatul, atingerea mingii pe pielea tăbăcită.

— Am prins-o! Bucuros de nu-și mai încăpea în piele, Liam se uită la mingea din mănușă. Am prins mingea!

— Super! Beckett le zâmbi larg lui Liam și fratelui său. Foarte tare!

— Ați jucat bine! Dă-mi să văd mingea! zise Owen. Șase bărbați examinează mingea de baseball asemenea unor mineri care studiază un filon de aur.

— Vreau să prind și eu una, anunță Murphy pregătindu-și mănușa. Mă poți ajuta?

— Trebuie să o arunce încoace. Adineaori a fost o lansare pe cinste. Ryder știa că avuseseră noroc. Cască ochii și pregătește mănușa!

— Ry! Mi-am zis eu că ești tu.

Frumoasa blondă avea un păr lung superb și o siluetă de invidiat subliniată de pantalonii scurți și de tricoul foarte strâmt. Se lipi de el și, punându-și brațele pe după gâtul lui, îl sărută sonor, foarte binedispusă.

— Jen. Ce mai faci?

— Foarte bine. Am auzit vești despre realizările tale din Boonsboro. M-am tot ținut să vin într-acolo, să văd cu ochii mei. Salutare, Owen, Beck. Voi de unde ați apărut? zise ea, zâmbindu-le băieților.

— Sunt copiii lui Beck și ai lui Clare, o lămuri Ryder. Harry, Liam, Murphy.

— Salutare, atunci! Am auzit că te-ai însurat cu Clare. Ce mai face ea?

— E bine. Mă bucur să te văd, Jen, zise Beckett.

— Mami are doi frațiori în burtică, anunță Murphy.

— Doi? Serios? O, felicitări! Și am auzit că tu și Avery v-ați logodit, nu-i așa, Owen?

— Da, e adevărat.

— Trebuie neapărat să trec pe la ea, să mănânc o pizza. Și o să fiu unul dintre primii clienți ai noului local, când îl deschide. Am auzit o mulțime de lucruri. Deci doi dintre băieții Montgomery nu mai sunt liberi, continuă ea, în timp ce Harry se fâțâia în jurul ei. Acum ești marfă de calitate înțâi, Ry, exclamă ea cu un hohot de râs șăgalnic. Am venit cu niște prieteni. Ce-ar fi să mă conduci acasă după meci? Mai stăm de vorbă.

— Sunt cam... Își deschise brațele pentru a cuprinde întreg grupul.

— Da, clar. Sună-mă. O să vin zilele astea la Boonsboro, poți să-mi faci cinste cu o pizza la Vesta. Owen, spune-i lui Avery că trec pe la ea s-o văd.

— Bine.

— Acum trebuie s-o întind. Îl îmbrățișă din nou pe Ryder și-i șopti la ureche: Sună-mă.

După ce ea plecă, frații își îndreptară privirea spre Ryder.

— Potoliți-vă, bombăni el. După o scurtă luptă interioară, se decisă să mormăie: Mă întorc imediat.

— Ia-mi o bere, îi strigă Owen.

— Pot să mănânc chipsuri? întrebă Murphy. Pot?

Ryder flutură din mână și își continuă drumul.

O prinse din urmă pe Jen tocmai când jocul de pe teren începuse.

— Trebuie să fac o concesie, îi spuse. Îți fac cinste c-o bere.

— Sună bine. Se întâmplă atât de multe cu voi. Mor de curiozitate să văd hanul. Am văzut articolul din ziar de astă-iarnă și arată grozav. Beckett are gemeni, Owen se însoară cu Avery!

Sporovăi așa tot drumul. Pe el nu-l deranja, fiindcă flecăreala o făcea fericită și nu-i păsa că Ryder nu-i răspundea. Ori că nu asculta prea atent.

Se cunoșteau din liceu și, la un moment dat, fuseseră împreună. Doar la un moment dat, fiindcă ea se măritase. Apoi divorțase. Rămăseseră prieteni – în relații amicale – și nu-i lega nimic mai mult decât câteva partide ocazionale de sex atunci când era posibil.

Era foarte limpede că lucrurile așa funcționaseră până în clipa aceea.

Îi luă o bere, apoi una pentru el și alta lui Owen, chipsuri pentru copil, după care se așezară la una din mesele înalte, gândindu-se cum să abordeze

problema.

— Aseară aproape că mă hotărâsem să nu vin. Aveam o mulțime de lucruri de făcut. Mă bucur totuși că le-am lăsat pe Cherie și Angie să mă convingă. O știi pe Cherie.

— Da. „Probabil că o știu“, își zise.

— A divorțat cam acum un an. Îi e foarte greu.

— Îmi pare rău să aud asta.

— E iubita unuia dintre jucătorii de azi. Mijlocașul, așa că am venit să-i ținem companie la meci.

— Drăguț.

— Ascultă, ce faci în weekend? Aș putea trece pe la tine. Îmi poți arăta hanul. Îi zâmbi larg, iar ochii îi străluciră. Am putea rezerva o cameră.

— Mă văd cu cineva.

Nici nu știa că avea cuvintele pregătite înainte de a le rosti.

— Păi, ce-i nou în asta? Mereu... Vai! Ochii ei strălucitori se deschiseră larg. Vrei să spui că e ceva serios? Oho! Ai băut apă după frații tăi?

— Eu nu... noi nu... Doar mă văd cu cineva.

— Bravo ei. Și ție. Deci cine este ea? Spune-mi absolut tot. O cunosc?

— Nu. Nu cred. E hangița.

— Serios? Acum chiar că trebuie să ajung acolo să văd locul.

— Fii serioasă, Jen!

— Fii serios, Ryder! îi replică ea. De când ne cunoaștem noi doi? Nu ți-aș face niciodată probleme.

— Nu. Respiră ușurat. Nu mi-ai face.

— Și mă bucur pentru tine. Îmi pare puțin rău pentru mine, recunosc ea, dar mă bucur pentru tine. Nu prea am avut noroc la bărbați în ultima vreme.

— Atunci bărbații după care te uiți sunt niște fraieri.

— Se mai întâmplă. Dar tot trec pe acolo, să vorbesc cu Avery și să arunc o privire.

— Mi-ar face plăcere.

— Ar trebui să mă întorc, înainte ca fetele să pornească în căutarea mea. Mulțumesc pentru bere.

— Cu plăcere.

— Cum o cheamă?

— Hope.

— Un nume drăguț. Ea cum e?

— E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Din nou, nu știa că avea pregătite cuvintele astea.

— Aha. Jen se înclină și îl sărută pe obraz. Succes, dragule.

— Da, și ție.

Toate astea fuseseră destul de ciudate, se gândi Ryder în timp ce-și aduna lucrurile. Se pregăti să se întoarcă, dar se opri, cu berea și punga cu

chipsuri balansându-se în mână, pentru a vedea faza de pe teren a celor de la Sun. La final își croi drum înapoi.

— Ai văzut? îl întrebă Harry.

— Da, frumoasă lovitură. Ryder puse tăvița cu chipsuri în poala lui Murphy și îi întinse berea lui Owen.

— Deci? zise acesta.

— Deci, ce?

— Deci, ce i-ai spus lui Jen?

— Că mă văd cu cineva. Dumnezeu, Owen, doar știi că nu încurc femeile în felul ăsta.

— Nu încurcă femeile în felul ăsta, îl imită Murphy serios. Dumnezeu, Owen.

Când Ryder începu să râdă, Beckett îi făcu cu ochiul. Iar cei de la Sun dădură lovitura finală.

Ryder chiar avea de gând să se ducă acasă și să rămână acolo, să tragă de fiare vreo oră – având în vedere hotdogii, chipsurile și berea – și poate să se odihnească puțin alături de câinele lui, uitându-se la încă un meci la televizor.

La un sfert de oră după ce Beckett îl lăsase în fața porții, ieși din casă împreună cu câinele. Plictisit, se urcă în camionetă și se îndreptă spre Boonsboro.

Voia să clarifice problema aceea, se gândi. Cu cărțile pe masă. Nu-i plăceau problemele bizare. Nu-i plăceau problemele de niciun fel, așa că avea de gând să discute despre asta și să pună lucrurile la punct.

Observă cele două mașini din parcare la Hope și deduse că avea clienți. Nu era mare lucru, hotărî. Avea s-o aștepte sus să stea de vorbă. Numai bine, avea un răgaz suficient pentru a-și pregăti discursul.

Luminile exterioare prefăceau grădina într-o splendidă reverie accentuată de parfumul trandafirilor agățători de pe zid. Beckett își dorise asta, își aminti el. Peretele, florile, tufa de trandafiri. Spațiul creat era atât de atrăgător, încât se întrebă de ce oaspeții nu apelau mai des la el.

Urcă rapid pe scara exterioară până la etajul al treilea și intră în apartament însoțit de Dumbass. Liniștea se instalase confortabil peste han, așa că presupuse că oaspeții se duseseră în salon și vedeau vreun film ori jucau Scrabble.

Simțindu-se ca acasă, luă o sticlă de coca-cola din frigider și se întrebă cum să-și piardă vremea până la venirea ei. Pesemne că ar fi trebuit să-i spună că venise, dar n-avea niciun chef să coboare doar ca să urce din nou. Se gândea să-i trimită un mesaj după ce se va fi întins pe pat să se uite la meci.

Intră în dormitor și iată că ea era acolo, șezând în pat turcește, în pijama, cu căștile ipodului în urechi și cu ochii ațintiți la monitorul laptopului.

Inima i se opri în loc. Era umilitor felul în care Hope îi făcea asta fără să se străduiască măcar. Fără măcar să-și dea seama.

Câinele, încântat, păși în dreapta și își puse labele din față pe saltea.

Ea țipă ca și când cineva îi înfipsese un cuțit în stomac.

— Hei, hei! Ryder se apropie încet, iar ea se ridică brusc în genunchi și-și duse mâna la inimă.

— M-ai speriat îngrozitor. Își trecu degetele prin păr și se așeză la loc. Nu te așteptam în seara asta.

— Mda, păi... Am crezut că ești jos cu ceilalți. Altfel aș fi bătut la ușă.

— Ambele perechi de oaspeți s-au retras destul de devreme. Își frecă pieptul din nou, apoi râse. Doamne, coabitez cu o fantomă. N-aș fi zis că m-aș putea speria atât de ușor. Te-am speriat și eu pe tine? îl întrebă ea pe câțel, scărpinându-l pe cap. Profitam de timpul liber, mă uitam peste hârtiile și scrisorile privitoare la Lizzy.

— Și ai găsit ceva?

— Nu sunt sigură. Dar am ajuns să o cunosc ceva mai bine. Acum știu că tatăl ei era mână de fier și că mama ei se ducea la culcare cu dureri de cap, ceea ce mi se pare mai curând o modalitate de a eluda conflictul. Tatăl era bogat și avea o poziție socială bună, influență politică și...

— Nu mă culc cu nimeni altcineva. Deocamdată, adăugă el peste câteva secunde.

Hope îl fixă cu privirea preț de o clipă.

— Asta e... bine de știut.

— Dacă te gândești să te mai vezi și cu altcineva ori să te culci cu altcineva, aș vrea să știu asta.

— Corect. Nu e cazul. Deocamdată.

— Bine. Ryder se uită peste umărul ei și văzu că Dumbass deja se instalase în pătuțul pe care i-l cumpăraseră Hope, cu labele peste hamburgerul de jucărie. Putem să te lăsăm singură, dacă vrei să lucrezi.

— Cred că aș prefera să rămâi și să-mi povestești de unde ți-a venit ideea asta.

— Nu este nicio idee. Doar că vreau cu orice preț să evităm problemele.

— Înțeleg.

„Ce se întâmplă cu unele femei?“ se întrebă el. Erau unele, ca mama lui, care puteau folosi tăcerea la fel de eficient ca un polițist experimentat care scotea untul dintr-un martor necooperant.

— M-am întâlnit cu o prietenă la meci. Asta-i tot.

— A, da? Își păstră tonul obișnuit, extrem de agreabil. Și cum a fost meciul?

— Bun. Cei de la Suns au scos-o la capăt, cu patru la doi. Liam a prins mingea.

— Da? Ea zâmbi și bătu din palme. Cred că e într-al nouălea cer.

— Da, o să-l țină ceva entuziasmul ăsta.

— E grozav că băieții au ieșit în oraș cu voi toți.

Fixându-l cu privirea, lăasă tăcerea să se aștearnă.

— O cunosc din liceu. Cum Hope nu zise nimic, Ryder urmă: Uite, la naiba. Câteodată ne mai combinam. Dar n-a fost nimic serios. Dumnezeule, care-i problema ta? întrebă el văzând că nu primea nicio reacție.

— N-am nicio problemă. Așteptam să termini.

— Bine. Ne-am întâlnit din întâmplare, asta-i tot, și ea voia să ne vedem. Să vadă hanul și, știi tu, să ne luăm o cameră.

— Aha. Hope își puse mâinile una peste alta. Asta trebuie să fi fost stânjenitor, din moment ce actualmente te culci cu hangița.

El se încruntă și o fulgeră cu ochii lui verzi.

— „Stânjenitor“ e un cuvânt aiurea. E un cuvânt tipic feminin. A fost ciudat. A trebuit să-i spun că mă văd cu cineva, fiindcă nu voiam să fie ciudat.

— A fost furioasă?

— Nu. Nu așa stau lucrurile. Suntem prieteni.

„Foarte logic“, aprobă Hope în sinea ei.

— E bine, chiar recomandabil, să rămâi prieten cu cineva cu care te-ai culcat. Asta spune ceva despre tine.

— Nu despre asta-i vorba. Ceva din calmul ei, din răspunsurile ei perfect raționale, îl domoli și pe el. E vorba despre sinceritate. Eu nu mă mai culc și cu altcineva, și nici tu. E limpede.

— Categoric.

— Nu sunt ca dobitocul ăla cu care erai încurcată.

— Nici vorbă de așa ceva, încuviință ea. Și, deopotrivă de important pentru mine, nici eu nu sunt aceeași persoană din perioada când eram încurcată cu dobitocul. Nu e minunat că suntem cine suntem, iar asta ne îngăduie să ne purtăm așa cum ne purtăm unul cu altul?

— Cred că da. Răsuflă ușurat, iar frustrarea se mai îndepărtă și ea. Mă disperă, recunosc eu el.

— Cu ce?

— Cu faptul că nu pui întrebări.

— Ba pun o mulțime de întrebări. Altfel n-aș fi știut că ai cicatricea aia de pe fund de când ai căzut la săniuș la opt ani. Ori că ți-ai pierdut virginitatea în căsuța din copac făcută de tatăl tău – din fericire, câțiva ani mai târziu. Ori că...

— În privința viitorului, o întrerupse el. Femeile întrebă asta mereu.

— Mie-mi place cum suntem acum, deci n-am nevoie să știu ce va fi în viitor. Îmi place prezentul. Sunt fericită cu tine și asta mi-e de ajuns.

Ușurat, se așeză pe marginea patului și-și întoarse fața către ea.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Și nu pot să te înțeleg.

Ea își puse mâna pe obrazul lui.

— Să știi că același lucru este valabil și pentru mine. Îmi place că ai venit aici să-mi spui toate lucrurile astea. Că te-a preocupat asta îndeajuns încât să vii să-ți descarci sufletul.

— Unele femei nu sunt de acord ca un bărbat să rămână prieten cu o altă femeie ori să stea de vorbă cu una cu care s-a culcat înainte.

— Nu sunt geloasă de felul meu. Dacă aș fi fost, dacă aș fi fost mai puțin încrezătoare, poate că n-aș fi fost trădată, dar eu nu sunt așa. Dacă nu pot avea încredere în bărbatul meu, atunci locul lui nu este lângă mine. Am avut încredere în Jonathan și am greșit. Am încredere în tine și știu că nu greșesc. Tu nu minți, și asta contează foarte mult pentru mine. Nici eu n-o să te mint.

— Am mai multe prietene.

Râzând, își puse mâinile pe după gâtul lui.

— Pun pariu că ai. Îl sărută ușor, fără grabă. Ai de gând să rămâi?

— Așa aș zice.

— Bine. Stai să închid laptopul.

Ryder începu să treacă mai des pe la ea serile, fie singur, fie cu unul din frații lui, fie cu amândoi. Dacă nu erau clienți la han, lua cina împreună ori ieșeau undeva, apoi rămâneau la el.

Ea nu-și lăsa nimic în casa lui, ceea ce i se părea ciudat. Femeile lăsau mereu lucruri în urma lor. Dar nu și Hope.

Prin urmare, cumpără o sticlă din gelul de duș pe care îl folosea ea. La naiba, îi plăcea cum miroase, nu-i așa? Și cumpără și câteva prosoape noi, de vreme ce ale lui erau cam jerpelite. Nu era ca și când și-ar fi umplut casa de flori și lumânări parfumate.

Hope îi lua bere, iar el se îngrijea să aibă întotdeauna o sticlă din vinul care-i plăcea ei. Nu era mare lucru. Ea nu făcea caz de asta. Nu se plângea nici de câine, lucru care-l bucura. Îi cumpăraseră lui Dumbass un pătuț și o jucărie, ca să se simtă ca acasă când rămâneau la ea.

Ryder se gândea mai mult decât ar fi trebuit – mai mult decât i-ar fi plăcut – la faptul că ea nu făcea ceea ce ar fi presupus el. Cu trecerea timpului însă, ajunsese să se deprindă cu surprizele permanente, iar calmul cu care Hope primea vestea că nu puteau să se vadă uneori, deoarece era reținut la muncă, așa cum era cazul acum, i se părea admirabil.

Aruncă o privire fugară la tejpheaua barului din MacT, satisfăcut de strălucirea lemnului și de simetria luminilor.

— Când termin cu asta, anunță, în timp ce el și frații lui lucrau la finisajul barului, vreau o Pizza Războinică. E rândul lui Beckett să facă cinste.

— N-am cum. Beckett făcu o pauză și își șterse fața de sudoare. Trebuie să mă duc acasă, să o ajut pe Clare. E îngrozitor de obosită la sfârșitul zilei.

— Oricum e rândul lui Ry, zise Owen. Iar eu pot să mănânc. Avery are închis în seara asta, așa că merge.

— Cum să fie rândul meu?

— Pur și simplu i-a venit rândul. Doamne, chestia asta e imensă, însă arată trăsnet.

După ce puseră la locul ei și ultima piesă, făcură un pas înapoi și admirară strălucirea întunecată și prețioasă a mahonului și detaliile panourilor pe care le construiseră și le montaseră. Mai lipseau traversele, blatul și robinetele, dar se putea spune că era o treabă bine făcută.

Owen își plimbă degetele pe muchie.

— După cum merge treaba, locul o să fie gata într-o săptămână, cel mult într-o săptămână și jumătate. Pentru Ryder e convenabil că-i ocupat cu hangița și că-și face de lucru pe-acolo.

— Arată bine, încuviință Beckett. Doar că Ry o ține pe Hope atât de ocupată, că n-am mai avut timp să-l mai căutăm pe Billy așa cum credeam.

— Sunt multe de făcut, îi aminti Owen. O să ne ocupăm și de asta. Băiatul ăsta al lui Lizzy a reușit să se țină departe de documentele oficiale. E ciudat. Dumnezeule, ce fel de tată e ăla care încearcă pur și simplu să îndepărteze din hârtii orice informație despre copilul lui?

— Felul ăla de tată de care fug copiii, zise Ryder. Așa cum a făcut și ea.

— Owen? Ești aici? Am văzut luminile când... Avery își făcu intrarea prin deschiderea dintre restaurant și bar și se opri uluită. O! O! Barul! Ați terminat barul. Mi-ați făcut barul! Nu mi-ați zis.

— Dacă n-ai fi fost atât de curioasă, ți-am fi făcut o surpriză mâine. Blatul se instalează mâine. Băieții sunt programați să vină dimineață.

— E minunat. Pur și simplu minunat. Intră repede și își plimbă mâna suprafața lucioasă. E minunat și la atingere! Se răsuci, îl prinse în brațe pe Owen, făcu câțiva pași de dans, apoi se întoarse către Beckett și Ryder. Mulțumesc! Mulțumesc! Trebuie să văd partea din spate. Alergă iute în jurul barului, scoțând sunete de bucurie. Arată la fel de bine ca și fața. O, ce mi-aș dori ca Hope și Clare să vadă asta! Pot să-i trimit un mesaj lui Hope, să-i spun să treacă pe aici.

— Are oaspeți, încercă Ryder s-o domolească.

— Nu durează decât o clipă. Am nevoie de părerea unei fete. Nu pot să cred că ați făcut toate astea fără ca eu să știu, continuă ea, scoțându-și telefonul.

— N-a fost ușor, recunosc Owen.

— Dar a fost tare frumos din partea voastră. Zice că vine imediat. Uau! Am atât de multe de făcut! Hai să vă fac o poză, tustrei în fața barului.

— Îți fac și eu una cu Owen în față, se oferi Ryder.

— Mai întâi voi trei, că e opera voastră, apoi eu cu Owen. Îi făcură pe plac, iar Owen se așeză în spatele barului, ca și când ar fi servit. Încă una, șopti ea apăsând pe butonul declanșatorului.

— Acum tu, Roșcățico. Ryder o ridică și o așeză pe bar. Nu te lăsa pe spate, că ai să cazi.

— Nu mă las. Se aplecă în față, sprijinindu-și un cot pe umărul lui Owen care venise să se așeze lângă ea. Am să pun astea pe Facebook imediat. Vreau să le vadă toată lumea. Owen!

Își puse mâinile pe după gâtul lui ca s-o ajute să coboare.

— Dumnezeu, dacă aveți nevoie de-o cameră, știu eu câteva libere peste drum.

Ryder se uită înapoi tocmai când Hope se pregătea să bată la ușă.

— Chiar aveam de gând să vin, înainte ca Avery să-mi trimită mesajul, începu ea când intra. Am... Oho, ați terminat barul!

— Nu-i așa că-i minunat? Avery îl mângâie ca și când ar fi fost animalul de casă preferat. Mi l-au făcut iubitul meu împreună cu frații lui.

— Este o operă de artă. Serios. E grozav. Totul e grozav. Îmi plac culorile, Avery, și luminile. Podeaua. Tot. Ai să dai lovitura. Se apropie și rămase pe loc să analizeze partea care dădea înspre restaurant. Și ai primit deja și dulapul pentru veselă. Se potrivește la fix.

— A venit! Nici măcar n-am băgat de seamă. Avery se repezi să se uite.

— Ce mai seară! îi spuse Hope lui Ryder.

— Ești preocupată de altceva, remarcă el.

— Se vede? Sunt preocupată. Am găsit ceva într-una din scrisorile lui Catherine către o verișoară. Era o scrisoare lungă, plină de vești despre familie, comentarii despre război, o carte pe care o citea și pe care o ascundea de tatăl ei. Și printre toate astea, am găsit un pasaj despre Eliza.

— Ceva nou? întrebă Owen.

— Catherine povestește îngrijorată că tatăl lor pune la cale nunta Elizei cu un senator. Iar Eliza era împotrivă. E clar că bătrânul nu accepta să fie contrazis. Mai mult, vorbește despre faptul că Eliza s-a furișat într-o noapte ca să se vadă cu unul din zidarii angajați de tatăl ei să construiască împrejmuirea proprietății.

— Un zidar, repetă Owen. Sub demnitatea ei, nu? Tăticul n-ar fi fost de acord.

— Catherine a încercat să-i atragă atenția asupra posibilelor consecințe, însă Eliza nici n-a vrut să audă. Spunea că-i îndrăgostită.

— Îți mai amintești cum îl chema? I-a menționat numele? întrebă Beckett.

— Nu, cel puțin până acum nu l-am găsit. Dar trebuie să fie Billy. Trebuie să fie. Era îndrăgostită, risca mânia teribilă a tatălui ei. Scrisoarea a fost întocmită în mai 1862, cu câteva luni înainte ca Lizzy să vină aici. Cu câteva luni înainte de bătălia de la Antietam. Dacă am putea găsi niște documente cu privire la cei care au lucrat pe proprietate ori numele zidarilor din zonă...

— Dacă ea a venit aici, înseamnă că el era aici, încuviință Avery. Fie era localnic, fie a luptat în bătălie. E o pistă bună, Hope.

— E cea mai bună de săptămâni întregi. De luni întregi, chiar. Pare

logică, măcar în parte. Tatăl ei era sever și de temut, iar femeile – fiicele – trebuiau să facă ce li se spunea, să se mărite cu cine li se spunea. Ea s-a îndrăgostit de cineva cu care tatăl n-ar fi fost de acord. Așa că a fugit, s-a dus după el. A venit aici să-l aștepte pe Billy. Și a murit așteptând.

— Era cale lungă pe vremea aceea de la New York în Maryland, zise Beckett. Și încă pe timp de război! A riscat mult.

— Era îndrăgostită, rosti Hope simplu. Destul cât să-și părăsească familia, felul de viață și să-și riște siguranța. În ultima vreme a fost foarte tăcută. Mă întreb, oare dacă îi spun ce-am descoperit, va fi dispusă să ne zică mai multe?

— Merită încercat, aprobă Owen.

— Hai să mergem acolo acum. Chiar acum, insistă Avery.

— Am clienți, iar o pereche stă chiar în „E&D“. Nu cred că e momentul cel mai potrivit. Măine. După ce pleacă ei. Am să încerc atunci.

— Vin și eu. La unsprezece și jumătate?

— Da, e bine. Chiar cred că am dat peste ceva. Suntem mai aproape de găsirea lui. Trebuie să mă întorc.

— Te conduc.

— Bine.

— Rămâi aici, îi spuse Ryder câinelui.

— N-ai avut mare lucru de spus, remarcă Hope în timp ce ieșeau.

— Mă gândeam. Bine, poate că ai dreptate și el e zidarul cu care s-a încurcat. Dar fără un nume, ești încă departe de concluzii.

— O să avem și un nume. Nu intenționa să capituleze atât de repede. Mai am scrisori și hârtii prin care trebuie să trec, la fel și Owen. O să-l găsim. Se întoarse către el când ajunseră în fața ușii de la recepție: încearcă să fii optimist.

— Nu-mi stă în fire.

— De parcă n-aș ști.

— Ai luat cina?

— Nu încă. Am avut puțin timp, așa că am început să mă uit peste scrisori.

— Pot să-ți aduc ceva, dacă vrei. Doar oaspeții știu că și tu mănânci.

— Bine, mulțumesc. O salată ar fi grozavă. O salată Palace.

— Atât?

— E uriașă. Îl sărută ușor. Mulțumesc. Și barul chiar arată minunat.

— O să arate și mai bine când o să pună robinetul și o să-mi toarne o bere. Îți aduc așa-zisa cină într-o oră.

— Sunt aici. A, și dacă te interesează, la micul dejun am melci cu miere și nucă de la brutărie.

— Am să fiu acolo.

capitolul 15

Hope își luă rămas-bun de la ultimul dintre oaspeți. O furtună de noapte adusese ploaia mult așteptată și lăsase în urmă un înveliș de umezeală și căldură. Rămase afară pentru o clipă, privind dincolo de terenul liber, prin mulțimea de camionete. Avea nevoie să găsească douăzeci de minute ca să se ducă acolo, pentru a actualiza pe internet fotografiile de la clubul de fitness. Dar în dimineața asta avea alte priorități.

Intră înapoi în hol, unde o găsi pe Carolee lustruind blatul de granit.

— Avem nevoie de provizii, îi spuse aceasta. Știu că le-ai trecut pe lista ta, dar mă gândeam să mă duc eu chiar acum. Poate că ea s-ar simți mai bine cu mai puțină lume în jur.

— Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Încearcă să vezi. Iau lista și fac aprovizionarea. Justine ajunge mai târziu, așa că ne poți povesti amândurora. Hope, ce crezi că se va întâmpla când îl vei găsi pe Billy?

— Nu știu. Dacă ea... va dispărea, o să-mi lipsească.

— Te înțeleg perfect. Îmi place că pot vorbi cu voce tare fără să mă simt ca o nebună. Îmi place că e prin preajmă. Știi ce vreau să spun.

— Sigur.

— Nu stau mult. Carolee își luă poșeta și puse înăuntru lista de cumpărături. Of, unde mi-e capul? Dimineață, când ai început să-mi povestești despre scrisoare, am uitat să-ți spun noutățile. Justine a angajat directorul și secretara pentru club.

— A găsit pe cineva? Asta-i o veste bună. Este cineva din zonă?

— Din zonă și cu multă experiență și, conform lui Justine, cu multă energie.

— Se pare că are exact calitățile potrivite unui director de club de fitness.

— Justine se pricepe, zise Carolee îmbrățișând-o, știe să găsească persoana perfectă pentru slujba asta. Ne vedem în câteva ore.

Rămasă singură, Hope respiră adânc. După cum se hotărâse de dimineață, o luă pe scări. Trebuia să înceapă din locul potrivit.

Când ajunse la doi pași de biroul ei auzi telefonul sunând. Lăsă robotul să răspundă, apoi ridică receptorul.

— Bună dimineața. Hanul Boonsboro.

După douăzeci de minute, când se pregătea iarăși să urce, Avery dădu buzna pe ușă.

— Am fost prinsă. Ai reușit să vorbești cu ea?

— Nu, și eu am fost prinsă. O știi pe Myra Grimm?

— Poate. Îl știu pe Brent Grimm. Lucrează la Thompson's și e client de-al casei la Vesta. Cred că Myra e sora lui mai mare. De ce mă întrebi?

— Vrea să rezerve halan pentru o petrecere de nuntă. Știu c-a divorțat de Mickey Shoebaker acum șaisprezece ani, și-a luat înapoi numele de fată, locuiește la câțiva kilometri distanță de oraș și lucrează la pompele funebre.

— Din fericire, n-am avut nevoie de serviciile ei.

— L-a întâlnit pe viitorul soț la înmormântarea nevestei lui.

— Ha! N-ai zice că pompele funebre ar fi salon de întâlniri amoroase.

— Dragostea are căile ei, zise Hope râzând. Oricum, el a cerut-o de nevastă, după cum mi-a zis Myra, și vor să se căsătorească aici luna viitoare.

— Se mișcă repede.

— Niciunul din ei nu întinerește, ca s-o citez. Va fi o nuntă restrânsă, cu douăzeci-treizeci de invitați. Se va desfășura pe parcursul după-amiezii. Voi primi detalii mai târziu.

— O mică nuntă de-a doua, spuse Avery. Aș putea pregăti niște mâncare simplă, iar patiseria Icing poate face tortul.

— I-am sugerat asta. O să discute cu logodnicul ei, dar, după câte mi-a zis, el va fi de acord cu orice alege ea.

— Ce convenabil.

— Părea într-al nouălea cer. Bine, ar fi cazul să ne apucăm de treabă, nu?

Privi spre scări, dar se întoarse când Clare intră pe ușile dinspre hol.

— Am ținut să fiu de față, dacă nu-i o problemă. Lizzy m-a ajutat, și presupun că prezența noastră ar putea fi utilă.

— Bună idee. Hai să mergem sus. „E&D“ e camera ei preferată, deci vom face o încercare acolo.

— Este ciudat, nu-i așa? observă Avery din spatele lui Clare. Dar nu ciudat într-un fel înspăimântător. E ca și când ne pregătim să vorbim cu o prietenă. Una pe care n-o cunoaștem foarte bine, dar la care totuși ținem.

— În fiecare zi mai aflu câte ceva. A dus o viață atât de plină de interdicții! Nu doar din cauza vremurilor, a moravurilor epocii, ci și pentru că tatăl ei era atât de strict, atât de sever. Știți că n-am găsit nici măcar o singură scrisoare de la Eliza printre lucrurile surorii ei? Ar fi trebuit să fie. Pe vremea aia, oamenii își scriau tot timpul.

— Era e-mailul secolului al XIX-lea, comentă Avery.

— Surorile și-ar fi scris una alteia, încuviințată Clare. Dar dacă tatăl era atât de aspru, poate că el a distrus scrisorile de la Lizzy.

— Se poate să fie așa. Sunt destule aluzii în scrisorile pe care le-am citit, continuă Hope. Catherine se temea de el. E cu adevărat îngrozitor să te temi de propriul tată. Și mi se pare că ea a înființat școala, după ce s-a măritat și a ieșit de sub tutela tatălui, în semn de protest față de felul în care au fost tratate ea și sora ei. Lui Catherine îi plăcea mult să citească și, în timpul războiului, își descoperise pasiunea pentru medicină. Își dorea să

învețe, dar asta era în afara discuției.

— Așa că a înființat o școală în care să poată învăța alte fete. Lui Clare i se umeziră ochii. Pentru ca acestea să-și urmeze visul.

— Și Lizzy? adăugă Hope. Tot ce-și dorea era să se îndrăgostească, să se mărite, să-și întemeieze un cămin și să aibă o familie. Tot ceea ce aștepta tatăl ei de la ea, cu excepția primului pas, fiindcă dragostea nu făcea parte din planurile pe care le avea pentru fiica lui. Introduse cheia în încuietoare și deschise ușa. Am avut oaspeți aici. Încă nu s-a făcut curățenie.

— Cred că nu avem o problemă cu un pat în dezordine. Așază-te, Clare, porunci Avery.

— Sunt bine.

— Femeile însărcinate n-ar trebuie să rateze niciodată ocazia de a sta jos.

— Ai dreptate. Clare se așeză pe scaunul îmbrăcat în catifea roșie. Crezi că ea stă aici când ai clienți, ca aseară?

— Depinde. Uneori o simt în apartamentul meu. Sau în bibliotecă, atunci când mă duc să reînnoiesc provizia de whisky sau de cafea.

— Stă cu tine, o completă Avery. Spune-ne despre scrisoare.

— V-am spus.

— Mai spune-ne o dată; așa poate îi spui și ei.

— Sunt sute de scrisori. Verișoara mea și arhivista școlii au depus eforturi extraordinare să-i depisteze corespondența. Cele mai multe îi sunt adresate lui Catherine. Sunt scrisori de la prieteni, de la rude, de la bona pe care a avut-o când era copil, de la profesorul ei de muzică și așa mai departe.

— E fascinant! Avery dădu din cap, stând pe marginea patului.

— Sunt scrisori de la James Darby, bărbatul cu care s-a măritat, și câteva răspunsuri de-ale ei. Astea sunt preferatele mele, până acum. În ele poți vedea cum au evoluat sentimentele lor reciproc, afecțiunea, umorul, respectul. Cred că el s-a îndrăgostit primul, iar faptul că o iubea și o înțelegea a ajutat-o să se descopere pe sine.

— Norocoasa, zise Clare. S-a măritat cu un bărbat pe care îl iubea și care o iubea la rândul lui.

— Cred că au dus-o bine împreună, spuse Hope. El nu doar a finanțat mare parte din construcția școlii, dar a ajuns să-i împărtășească planurile. Se trăgea dintr-o familie bună, solidă din punct de vedere financiar și social, așa că tatăl ei l-a acceptat destul de ușor. Important e însă că se iubeau, iar Catherine s-a putut bucura de viață din plin alături de bărbatul de care era îndrăgostită. N-a fost o căsătorie bazată pe teamă, pe datorie ori pe obligații. Când simți parfumul de caprifoi, Hope se duse lângă Avery și se aplecă ușor. Dragostea i-a deschis viața, continuă ea. O iubea pe sora ei, dar era tânără, se temea și încă nu știa ce însemna să fii îndrăgostit. Din

câte îmi dau seama, ți-a păstrat cu sfîntenie secretul. Nu cred că te-ar fi trădat. I-a scris verișoarei ei, Sarah Ellen. Erau apropiate ca vîrstă și i s-a confesat, i-a spus ce gîndea, care erau bucuriile și grijile ei. Se temea pentru soarta care te aștepta dacă tatăl tău ar fi aflat că vrei să fugi ca să-l cauți pe Billy. El era zidar, lucra pe moșia tatălui tău. E corect? Trebuie să-mi spui dacă e corect, ca să caut mai departe.

Lizzy apărui în fața ușii care dădea spre terasă.

— El a sculptat inițialele noastre într-o piatră. Mi le-a arătat. Inițialele noastre într-o inimioară gravată. A pus piatra în zid, ca să rămână acolo pe vecie, fără să știe nimeni în afară de noi.

— Cum îl chema? întrebă Hope.

— El e Billy. Billy al meu. Călăream și m-am dus mai departe decât aveam voie, tocmai până la izvor. El era acolo, pescuia în după-amiază aceea de duminică. N-avea ce căuta acolo, iar eu nici atât. O după-amiază veselă de martie, în care firul izvorului se zbătea să iasă prin gheața care se topea. Lizzy închise ochii, ca și când își amintea. Puteam adulmeca primăvara care își făcea ioc după iarnă, chiar dacă încă mai erau pâlcuri de zăpadă. Cerul iernatic era cenușiu, iar vîntul bătea aspru.

Zâmbi, deschizînd ochii. Dar el era acolo și nu mai era frig. N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată, nici el mie. Dar era ca și când ne cunoșteam dintotdeauna. O privire, un cuvînt, și inimile ni s-au deschis. Era ca în romanele pe care mi le citea Cathy, iar eu rîdeam când auzeam de dragostea la prima vedere.

Hope voi să vorbească, să o întrerupă. Numele lui, doar atât voia să știe. Dar nu fu în stare să intervină.

— Ne întîlneam de câte ori puteam să plec de-acasă. A fost minunat în acel martie răcoros, care se prefăcea într-o primăvară plină de flori și apoi în vară fierbinte.

Întinse o mînă către Hope. Tu știi. Voi toate știți ce înseamnă să fii atât de îndrăgostită. El făcea o muncă manuală, ca și cei dragi vouă, doar că nu cu lemnul, ci cu piatra. Fie și numai atât era destul pentru a-l face nevrednic în ochii tatălui meu. Amîndoi știam asta.

— Tatăl tău a aflat? întrebă Hope.

— Nu bănuia că l-aș fi putut sfida în asemenea chip. El îmi alesese un soț, pe care eu l-am respins așa cum nu mai respinsesem nimic niciodată. La început s-a purtat ca și când nu mă pronunțasem. Pur și simplu continua cu planurile de căsătorie. Eu îmi mențineam refuzul, însă, în realitate, n-aveam de ales. Iar războiul... Se întoarse către Clare: Știi ce se întîmplă cu aceia care pleacă la război și cu aceia care rămân în urmă, cu speranțele și temerile lor. El mi-a zis că trebuia să lupte, trebuia să plece, fiindcă era un om de onoare. L-am implorat, dar era de neclintit. Urma să plecăm împreună, să ne căsătorim și să rămân cu familia lui pînă se întorcea de pe front.

— Unde era familia lui? o zori Avery.

— Aici? Degetele lui Lizzy se plimbau pe gulerul înalt al rochiei în timp ce se uita în jur. Pe-aproape? Asta nu văd. Chipul lui e limpede, vocea lui e clară, atingerea lui la fel. Are mâini puternice. Pline de forță. Ca Ryder.

— Da, șopti Hope. Mâini puternice, pline de forță. Ai fugit cu Billy?

— N-am putut. Chiar în noaptea aceea, tatăl meu a semnat contractul de căsătorie. Ar fi trebuit să tac din gură, dar am urlat la el, m-am înfuriat. M-am gândit că Billy pleacă la război și mi-am ieșit din fire. I-am spus că nu mă voi căsători decât din dragoste. N-avea decât să mă bată, să mă încuie în casă, să mă gonească, și tot n-aș fi făcut ce-mi cerea. Așa că m-a încuiat în camera mea. Și m-a bătut.

Ca și cum această amintire era încă mult prea vie, Lizzy își atinse obrazul.

— Mama m-a dus în odaia ei, dar el m-a lovit din nou și m-a târât în camera mea, unde iar m-a încuiat. Nu puteam să ies, nu puteam să plec. Trei zile și trei nopți, tata m-a ținut încuiată în camera mea, doar cu pâine și apă. Am făcut ceea ce trebuia să fac din capul locului. I-am spus că mă voi supune. I-am cerut iertare.

Am mințit și am tot mințit și am așteptat ocazia potrivită. Am părăsit casa aceea și pe sora mea, la care ținam atât de mult, în miez de noapte, cu o bocceluță. Am luat trenul către Philadelphia. Eram atât de speriată, atât de entuziasmată. Mă duceam la Billy. Am mers cu diligența. Era atât de cald! Era o vară fierbinte. Eram bolnavă. I-am scris... mamei lui. Așa cred, nu-mi mai amintesc bine. I-am scris, apoi am venit aici. El era aici.

— Billy venise aici? o întrebă Hope.

— Urma să ajungă. Aproape că auzeam bubuiturile tunului, dar eram atât de bolnavă... Trebuia să vină. Promisese. Iar eu așteptam.

— Eliza, am nevoie de numele lui. Numele lui complet din acte. Hope se ridică în picioare. Îl chema William și mai cum?

— Nu. Îi ziceam Billy, dar numele lui era Joseph William. Urma să ridice o casă pentru noi, cu mâinile lui. Ryder al tău o să-ți facă o casă?

— El are una deja. Eliza...

— Și un câine. Și noi urma să avem câini. Eu mi-am lăsat în urmă cățeei, casa, familia. Însă urma să avem căței și o casă și să ne întemeiem un cămin. Credeam că sunt însărcinată.

— O, Doamne! șopti Avery.

— Cred că... femeile știu asta. Nu-i așa? o întrebă pe Clare.

— Presupun că da.

— Nu i-am spus niciodată. De-abia îmi dădusem seama când am venit aici. Apoi au venit căldurile și boala. Și nu mai știu. E prea mult de-atunci. Ridică o mână care devenise aproape transparentă. Nu mai știu nimic.

— O, nu... începu Hope, dar Lizzy dispăru asemenea mâinii ei.

— Însărcinată, singură, bolnavă, în vreme ce bărbatul pe care-l iubea plecase pe front. Avery se ridică și se sprijini de scaunul lui Clare, punându-și obrazul pe mâna prietenei sale.

— În cazul meu n-a fost la fel. N-am fost niciodată singură. Aveam familia mea, care mă iubea. Dar înțeleg perfect cât de speriată trebuie să fi fost și, Doamne, cât de hotărâtă. Să lase tot și să plece doar cu o bocceluță, să vină într-un loc ciudat și să-și dea seama că este și gravidă.

— Apoi să zacă la pat, bolnavă și pe moarte, ascultând bubuiturile de tun. El a luptat la Antietam, zise Hope. Sunt sigură de asta. Era aproape și era soldat.

— Și familia lui era tot aproape, îi aminti Avery. Nu trebuie să căutăm un William, ci un Joseph William. Poate Williams? I s-ar fi spus Billy?

— Nu știu, dar acum, că avem un nume și un prenume probabil, o să ne ajute.

— Cu cât vorbea mai mult ori cu cât se străduia să vorbească, cu atât era mai puțin prezentă. Era din ce mai invizibilă pe măsură ce ni se destăinuia.

Hope o aprobă pe Clare.

— S-a mai întâmplat și înainte. Trebuie să aibă ceva de-a face cu energia. Cine naiba știe? Aș putea să mă apuc să studiez activitățile paranormale, casele bântuite și așa mai departe, dar asta m-ar ține în loc cu depistarea lui Billy. Asta e prioritatea.

— Am să-i spun lui Owen și o să se intereseze și el. Dar ea a vorbit cu noi. Avery o prinse de încheietură pe Clare când ea se ridică și întinse cealaltă mână spre Hope. A vorbit cu noi toate. N-a avut cui să-i spună toată povestea, în tot timpul ăsta. Tot ce voia era să fie cu Billy, să-și întemeieze un cămin, să aibă un amărât de câine. Mi-aș dori să ne apară și tatăl ei. Nu știu dacă poți lovi o fantomă, dar mi-ar plăcea să încerc.

— Deocamdată, ăsta e căminul ei, suspină Hope. Iar noi suntem familia ei.

— Beckett a scos-o la lumină. Chiar cred asta, îi șopti Avery lui Clare. A atras-o ceva la el. Poate că îi amintește de Billy. Poate că toți îi amintesc de el, și Owen, și Ryder. Ea are încredere în ei, ține la ei. Există o legătură aici; poate că e ceva mai mult decât faptul că au renovat locul ăsta.

— Mda, se încruntă Hope. Ai dreptate. Este ceva... Se opri când auzi ușa deschizându-se jos. A venit echipa de curățenie.

— Trebuie să mă întorc la magazin, zise Clare ridicându-se. Ar trebui să consemnăm toate astea. Pot s-o fac eu. Poate că dacă notăm totul, o să observăm ceva care ne-a scăpat din povestire.

— Am să încep cât de repede pot să-l caut pe Joseph William – sau Williams. Hope le conduse jos.

— Ar trebui să organizăm o întâlnire. Noi șase, plus Justine, dacă vrea.

— Eu sunt liberă mâine-seară. Poți să chemi pe cineva să stea cu copiii?

— Mă descurc. Putem să ne vedem aici? Ar fi cel mai bine.

Se opriră în hol și intrară în vorbă cu echipa de curățenie. Când sună telefonul, Hope își luă rămas-bun de la prietenele ei.

Având în minte planurile pentru organizarea întâlnirii, se aventură în arșița de afară pentru a smulge buruienile. Descoperiseră ceva, era sigură de asta. Entuziasmul avea să o însoțească tot restul drumului.

„Și ce se va întâmpla atunci?“ își zise. „După ce vom da de Billy – vom afla unde a trăit și unde a murit, când și cum – ce va fi însemnat asta pentru Lizzy?“ N-avusese nicio șansă, chiar niciuna. Și tocmai când crezuse că viața ei începe, de fapt se sfârșise. Cu toate astea, spiritul ei rămăsese fidel, plin de afecțiune, cu o doză de umor. Și plin de dragoste, se gândi. Pur și simplu emana iubire.

Ar fi dus-o bine împreună. Cu casa lor din piatră, familia și căteii lor. Chiar dacă era tânără și povestea ei era una tragică, Lizzie știuse ce vrea și se luptase să obțină ceea ce voia.

„Dar tu ce vrei?“ se întrebă Hope. Măinile i se opriră din lucru, fiindcă propria întrebare o surprinsese. Avea ceea ce-și dorea. Nu-i așa?

Avea o slujbă care îi plăcea, prieteni pe care îi prețuia, o familie pe care se putea baza oricând avea nevoie.

Un iubit la care ținea și de care se bucura. Era suficient, după cum îi spusese și lui Ryder. Era mai mult decât suficient. Cu toate astea, era ceva care cârtea în interiorul ei.

„Nu strica totul“, se avertiză. „Nu începe să-ți faci așteptări. Ia lucrurile așa cum sunt, fii fericită acum.“

Se dădu un pas înapoi când o văzu pe Carolee parcând și trecu pe sub arcadă pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Am o mulțime de bagaje, anunță aceasta.

— Sunt aici ca să te ajut.

— Le fel și ea, arată Carolee înspre Justine. A mers în urma mea ultimul kilometru. Ai picat la țanc, strigă ea. Ia o sacoșă și du-o înăuntru.

Justine purta sandale cu barete în culorile curcubeului și ochelari de soare cu rame roz. Își încordă mușchii.

— Sunt forțoașă. Dumnezeule, ai milă de noi cu arșița asta.

— Aș fi zis că furtuna de azi-noapte a mai răcorit atmosfera. Carolee scoase din mașină un sul de hârtie igienică. N-am avut noroc de asta.

— Vântul a rupt o creangă cât Willy B. de mare și a aruncat-o pe aleea mea. A trebuit s-o tai cu drujba.

— Știi să umbli cu drujba?! chicoti Hope.

— Scumpo, știi să umbli cu drujba, cu fierăstrăul circular și cu orice alte unelte îmi dai. Dacă n-am de ales. Ar fi putut s-o facă unul din băieți, dar doar n-aveam să-i chem de la treabă pentru o treabă pe care o puteam face singură.

— Eu pot mânui o motocositoare râse Carolee în timp ce duceau proviziile înăuntru. Însă eu am locuit zeci de ani la oraș, iar Justine în

pădure. Îți aduci aminte cum mama credea că Tommy te duce în străinătate când a cumpărat terenul ăla?

— Mama credea c-o să ajung fată de țară. Tommy o tot tachina zicându-i că-și face distilerie.

— Deci nu l-a prea plăcut? se miră Hope.

— O, îl iubea. Era nebună după el. Doar că nu-i plăcea ideea de a mă duce în sălbăticie, așa cum credea ea că e orice loc mai îndepărtat de cinci kilometri de oraș. Tatăl meu crescuse la o fermă nu departe de aici și de-abia aștepta să se mute în oraș. Erau făcuți unul pentru celălalt.

— Fiecare cu locul lui, zise Carolee.

— Iar locul meu e în sălbăticie. Am noroc că băieții mei sunt de aceeași părere și așa îi am aproape de mine.

— Nu, așază-te, zise Hope când Justine se întoarse să iasă din nou. Mă descurc cu restul. Ia-ți ceva rece de băut, iar eu am să-ți spun ultimele noutăți despre Lizzy după ce terminăm de adus totul înăuntru.

— Așa am să fac, iar sora mea o să pună toate astea la locul lor.

— Mereu ai făcut pe șefa cu mine.

— Ai avut mereu nevoie.

Amuzată, Hope le lăasă să dezbată problema și ieși ca să aducă ultimele provizii din mașina lui Carolee.

În timp ce făcea asta, un BMW sport roșu intră în parcare. Nu recunosc mașina – fiindcă era nouă – dar o recunosc pe femeia de la volan. Își încleștă maxilarul, iar umerii i se încordară. Nu se obosi să afișeze un zâmbet când Sheridan Massey Wickham ieși din mașină, expunându-și picioarele încălțate în sandale Loubotin cu toc cui.

Avea părul coafat atât de bine, în bucle strălucitoare, încât Hope fu convinsă că Sheridan se oprise cinci minute pe drum ca să și-l aranjeze, împreună cu machiajul. Purta o rochie pastelată – Akris, probabil – cercei lungi din platină și o verighetă atât de strălucitoare că te orbea.

„Norocul meu, fix acum când sunt transpirată, port hainele de grădinărit și nu mi-am înprospătat rujul de azi de dimineață. Absolut minunat“, bombăni în gând.

— Sheridan.

Doar atât spuse în chip de salut.

Sheridan își dădu jos ochelarii de soare și îi aruncă în poșeta din piele roz.

— Îți dau un singur avertisment, unul singur. Ține-te departe de Jonathan.

Mânia femeii era evidentă, însă Hope nu-i putea înțelege cauza.

— Nu-l văd nicăieri prin preajmă.

— Acum ai de gând să mă minți în față? Știi c-a fost aici, nu încerca să negi. Știi că a fost cu tine. Știi exact ce pui la cale.

— N-am de gând să te mint în față, nu pun nimic la cale și nici n-am de

ce să te mint. Poți considera că avertismentul tău de prisos a fost primit. Acum trebuie să mă întorc la treabă, așa că îți urez drum bun.

— Ascultă la mine, jigodie! se răsti Sheridan prinzându-i mâna ca într-o menghină. Am aflat că a fost aici, fiindcă s-a oprit să ia benzină. Nu-s proastă.

Da, se gândi Hope, femeile geloase scotoceau prin chitanțe, e-mailuri, umblau prin buzunare. Ce jalnic!

— Ar trebui să stai de vorbă cu el despre asta. Dar eu îți spun că a venit aici o singură dată, la începutul verii, ca să-mi comunice că tatăl lui îmi propunea să mă întorc la Wickham.

— Ești o mincinoasă și o târfă.

— Nu sunt niciuna din astea. Hope își retrase mâna din strânsoare.

— Dacă tatăl lui te voia înapoi, aș fi știut asta. Iar tu ai fi acceptat pe loc.

— E clar că te înșeli în ambele privințe.

Din ce în ce mai furioasă, vocea lui Sheridan se transformă într-un țipăt.

— N-ai să mai poți trage sforile ca înainte. Acum sunt soția lui. Eu sunt soția lui, iar tu ești nimeni.

Hope rezistă tentației de a-și masa mâna. Sheridan își folosise deopotrivă degetele și unghiile când o prinsese.

— N-am tras nicio sfoară.

— Te-ai culcat cu el ca să ajungi șefă și ai încercat să te culci cu el și ca să te ia de nevastă. Și știu că faci asta din nou. Ai impresia că n-am habar cu cine se vede când dispăre spunând că are o întâlnire de afaceri ori o ședință seara târziu?

Hope ar fi putut simți compasiune dacă propriul ei temperament i-ar fi îngăduit-o. În schimb, își folosi tot autocontrolul de care dispunea ca să nu țipe la rândul ei.

— Sheridan, să-ți intre bine în cap, nu mă interesează Jonathan câtuși de puțin. Și dacă tu crezi că l-aș mai primi în pat după ce mi-a făcut, atunci ești nebună.

— Jigodie mincinoasă! Pocnetul palmei lui Sheridan pe fața ei o lăsă fără cuvinte. Lovitura fu destul de puternică încât să o clatine pe picioare. Zi-mi adevărul! Vreau adevărul acum, ori...

— Poate ar fi mai bine s-o lași baltă, zise Ryder trăgând-o pe Sheridan fără menajamente. Și să pleci cât mai departe.

— Ia mâna de pe mine sau chem poliția.

— Chiar te rog. De fapt, aș putea s-o chem chiar eu.

— Ryder...

— Intră în casă, Hope.

— Da, sigur, rupe-o la fugă, mormăi Sheridan fluturând din mână. La fel cum ai făcut când Jonathan ți-a spus că a terminat cu tine.

— Eu nu plec nicăieri, în schimb sunt de părere că tu ar trebui să pleci.

— Am să plec. Mă duc direct la patronul tău. Ai face bine să-ți găsești alt loc în care să te desfășori, fiindcă o să fii terminată când am să-l informez ce pui la cale.

— De ce nu-mi spui chiar acum? sugeră Justine îndreptându-se către ei. Asta-i proprietatea mea. Hope e hangița mea. Așa că spune ce-ai de spus. Altfel am să-l rog pe fiul meu să cheme poliția, ca să te poată da afară de pe proprietatea mea.

— Se folosește de tine, așa cum se folosește de toată lumea. Jonathan mi-a spus cum l-a sunat, l-a implorat să vină aici să stea de vorbă și cum l-a rugat s-o primească înapoi.

— Fetițo, dacă de-acum ai asemenea probleme în căsnicie, ai dat de belea. Iar faptul că te-ai înființat aici ca să te iei de Hope n-o să le rezolve.

— L-am văzut pe Jonathan o singură dată de când am plecat din oraș, începutu Hope. Nu l-am sunat niciodată. Nu m-am culcat cu el. Nu-l vreau, Sheridan. Și în momentul ăsta mă întreb de ce îl vrei chiar și tu.

Cum Sheridan se pregătea de un nou asalt, Ryder se postă între ele.

— Mai pune mâna pe ea o dată și-ți promit că vei regreta.

— Deci asta-i ideea, murmură Sheridan mijind ochii. Te întorci la vechile obiceiuri, Hope? Te culci cu băiatul șefului? Ce josnic!

— Femeie, sunt de față o mulțime de persoane care te-au văzut pălmuind-o pe Hope. Fiecare dintre ei va depune mărturie la tribunal când vei fi acuzată de lovire.

— Eu...

— Taci din gură, Hope. Ryder își reluă ideea, fără a ține seama de întrerupere. Acum ai să te urci în mașină și ai să te cari de-aici. Și n-ai să te mai întorci. Dacă aud că te-ai întors, și într-un orășel vestea umblă repede, am să pun să fii arestată. Pun pariu că familia Wickham arde de nerăbdare să-și vadă numele terfelit prin Washington Post.

— Se folosește de tine. Dar acum Sheridan avea ochii înlăcrimați, iar vocea îi tremura. Se folosește de tine și încearcă să-mi ruineze căsnicia. Tu ești cel care o să regreti când o să te abandoneze pentru o pradă mai mare.

— Sheridan, zise Justine uluitor de blândă. Te faci de râs. Du-te acasă.

— Mă duc. Oricum e imposibil de discutat cu niște tântălăi.

Justine zâmbi larg în timp de Sheridan se urca în mașină.

— Bine faci.

Când BMW-ul accelerează, Justine își puse un braț pe după umărul lui Hope.

— Scumpo, n-o lăsa pe caraghioasa asta demnă de milă să te necăjească.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ryder urmări mașina cu privirea ca să se asigure că-și continua drumul. Când se întoarse, văzu lacrimile din ochii lui Hope.

— Potolește-te cu asta. Gata!

— Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. Hai înăuntru, o zori Justine. Să punem puțină gheață pe obraz. Ți-a tras una zdravănă, așa-i?

— Îmi pare rău, repetă Hope, nefiind în stare să spună altceva. Trebuie să...

Eliberându-se, se grăbi către ieșire, pe lângă Carolee, care era consternată, și se îndreptă direct către apartamentul ei.

— Ryder, du-te după ea.

— Nu. Nu, doamnă.

Justine se zbârli la el, cu ochii aprinși și mâinile în șold:

— Du-te după ea în secunda asta. Ce naiba-i cu tine?

— Plânge. Nu știu ce să fac. Fă tu asta. Du-te tu. Hai, mamă, du-te tu.

— Fir-ar să fie! Justine își înfipse un pumn în pieptul lui. Ce fel de bărbat am crescut de nu este în stare să se ducă după femeia lui când plânge?

— Unul ca mine. Te rog. Am să vorbesc cu ea când se oprește din plâns. Tu știi ce să-i zici, ce să faci.

— Bine atunci, pufni Justine. Măcar du-te și cumpără-i niște afurisite de flori. După ce-i făcu a doua oară gestul de amenințare din deget, se răsuci pe călcâie și intră în casă.

Răsuflând ușurat, Ryder se pipăi în buzunarul de la piept, scoase telefonul și sună la florarul din oraș.

capitolul 16

Justine se gândi să ia cheia de rezervă de la apartamentul hangitei, dar conchise că intimitatea lui Hope fusese deja pusă din greu la încercare. Urcă la etajul al treilea, cu gândul la nebunele care dădeau vina pe alții pentru căsniciile lor ratate și la bărbații mototoli care nu erau în stare să-i vorbească unei femei în lacrimi.

Bătu la ușa, moment în care aceasta se deschise.

Hope sări imediat în picioare de pe canapeaua unde stătea și plângea.

— N-am deschis eu ușa, zise Justine, ridicându-și mâinile pentru a-i arăta că erau goale. Cineva are grijă de tine.

— Am nevoie doar de câteva clipe ca să mă liniștesc.

— Ai nevoie de un umăr pe care să poți plânge și, dacă n-ar fi fost atât de devreme, de-o gură strașnică de whisky. Eu m-aș opri la umăr și la un ceai, pe care am să-l fac într-o clipă.

Se duse direct la ea, o îmbrățișă tandru și o strânse cu putere.

— O, Doamne, Dumnezeuule! reuși Hope să spună, neajutorată în fața sprijinului oferit cu atâta simpatie. A fost îngrozitor!

— Continuând s-o mângâie cu blândețe, Justine o legăna în brațele ei.

— Pe o scară de la unu la zece, unde unu e o tăietură cu hârtie și zece e, să zicem, retezarea mâinii cu o macetă, aş spune că asta a fost cam de nota trei. Dar a fost destul de rău.

— Sunt atât de...

— Nu te scuza iar pentru comportamentul greșit al altcuiva.

Cu toate că vocea ei era fermă și aspră, Justine își plimba o mână calmă în sus și în jos pe spatele lui Hope.

— N-am fost iubita lui Jonathan ca să avansez în carieră. Iar cu Ryder... Te rog să nu crezi asta.

— Hai să ne așezăm puțin și să-ți spun de ce nu e nevoie să-mi dai toate explicațiile astea inutile. Scumpo... Justine strânse din buze când observă dâra roșiatică ce încă brăzda obrazul tinerei femei. Stai să aduc gheața mai întâi.

— E-n regulă. Instinctiv, Hope își ridică o mână și atinse locul lovit, care zvâcnea. Sunt bine.

— Te-a lovit exact în dreptul osului feței. Ai pomeți superbi, dar sunt țintă ușoară. Acum așază-te. Justine intră în bucătărioară și deschise congelatorul. N-ai mazăre congelată. Mereu țineam mazăre congelată când erau băieții mici – chiar și acum mai țin. Dumnezeu știe de câte ori s-au lovit. Găsi niște pungii și le umplu cu gheață. Asta ar trebui să meargă. Apasă asta pe obraz câteva minute, îi porunci, apoi îi dădu pachetul de gheață. De ce n-am fost eu acolo?

— Justine...

— O, este în regulă. Tu și cu neisprăvitul ăla de Jonathan Dickham. Pronunțarea intenționat greșită a numelui îi smulse lui Hope jumătate de zâmbet. Orice femeie are dreptul să greșească o dată, continuă Justine. Am avut și eu parte de un prostovan neisprăvit pe la șaisprezece ani, când eram nebună după Mike Truman. M-a înșelat cu o majoretă cu sânii mari. A divorțat de două ori și se pare că se îndreaptă către al treilea divorț.

Flecărea, o știau amândouă, ca să-i dea lui Hope timp să se adune.

— Ce s-a întâmplat cu majoreta? întrebă aceasta.

— S-a îngurășat. E urât din partea mea să fiu îngâmfată pe tema asta, dar cred că orice femeie are dreptul să fie răutăcioasă câteodată.

Hope nu se putu abține să suspine, în parte de supărare, în parte amuzată.

— O, Justine!

— Scumpo, tu ai acordat încredere și ți-ai dăruit inima cui nu merita și cui nu-i păsa de tine. Se pare că nu-i pasă nici de soția lui, dar asta n-ar trebui să fie problema ta. Nebuna aia – cu pantofi mortali și privire disperată – vrea să te implice ca să poată da vina pe tine pentru adevărul evident că soțul ei e un neisprăvit.

— Știu. Știu, dar e o încurcătură atât de urâtă!

— E a ei, nu a ta. Ai fi putut să-i spui că el a venit aici și ți-a propus să fii amanta lui.

— N-am văzut rostul. Nu m-ar fi crezut.

— Ehe, o parte din ea te-ar fi crezut. O parte din ea deja știe cum stau lucrurile. În timp ce vorbea, Justine se ridică și găsi șervețelele. Când se așează la loc, îi tamponă cu grijă obrazul lui Hope. Și asta o enervează, o face să se simtă prost. Așa că te-a făcut și ea să te simți prost. Pentru asta îmi pare rău. Cât despre Ryder, de ce-aș crede că ești cu el pentru avansare în carieră? Deja conduci hanul, și n-am de gând să mă extind. În plus, Ryder are defectele lui, Dumnezeu știe asta, dar e un bărbat de treabă. E o plăcere să-l privești și îmi imaginez că știe ce și cum să facă, vreau să zic în pat.

— O, Doamne!

— Asta te stânjenește, scumpo, dar dacă tu și Ryder nu v-ați simți bine în pat în acest punct al relației voastre, ar fi complet aiurea. Lăsând asta deoparte, ai și tu integritatea și mândria ta. Dacă n-ai fi avut, ai fi fost de partea neisprăvitului care și-a bătut jos de prostovana asta și te-ai fi folosit de sex ca să obții ceea ce vrei de la el.

— De ce nu mă lasă în pace? Eu i-am lăsat.

— Ai să fii mereu un cui în talpă pentru ei câtă vreme sunt împreună. Eu nu le dau mai mult de un an, maximum doi. Iar tu ai să faci mereu parte din relația lor. Tu l-ai părăsit, zise Justine simplu. El nu va pricepe niciodată asta și nu va înțelege că vina îi aparține lui. Nu cred că vreunul din ei se va mai întoarce să te deranjeze. Dar dacă o fac, vreau să știi. Vreau să-mi spui. Obligatoriu.

— Bine.

— Gata, stai să mă uit. Justine luă punga de gheață și cercetă obrazul lui Hope. Ar trebui să fie suficient.

— E bine, serios. Am fost mai mult șocată. Și m-am blocat. Dacă erai tu, i-ai fi tras una.

— Oho, scumpo, i-aș fi tăbăcit fundul ăla slăbănog. Dar asta sunt eu. Tu nu ești așa. Mă duc să fac ceai.

— Mulțumesc.

— Face parte din ofertă. Merse în bucătărie și puse ceainicul pe foc, scotocind până ce găsi colecția de ceaiuri a lui Hope. Alese iasomia, care era preferata ei. Acum am să-mi cer iertare, zise ea la întoarcere.

— Tu? Hope își șterse câteva lacrimi răzlețe. De ce?

— Pentru fiul meu. El trebuia să vină încoace, pe umărul lui trebuia să plângi, el trebuia să te asculte și să sfătuiască și să-ți facă un ceai.

Zâmbetul apăru ca o ușurare bine-venită.

— I s-ar fi părut o situație detestabilă.

— Și ce? Femeile acceptă ca bărbații să lase colacul de la WC ridicat sau să rateze ținta după prea multe beri. Noi ne descurcăm cu asta. El se dă

înapoi în fața lacrimilor, mereu a făcut așa. Cealaltă doi știu cum să procedeze în asemenea cazuri, dar nu și Ry. Dacă-ți rezezi un deget, știe ce are de făcut. Dar dacă te pui pe plâns, își ia tălpășița.

— Nu mă supăr pentru asta.

— Mie, uneia, îmi plac bărbații care fac față câtorva lacrimi, câtă vreme femeia nu plânge din orice fleac. N-am să te întreb dacă vrei vreun sfat de la mine. Fiindcă tu ai să zici că da, chiar dacă nimeni nu vrea să primească sfaturi. Așa că pur și simplu am să-ți fiu alături. Am să-ți dau ocazia să vezi că te pot asculta. Sentimentele au nevoie să fie exprimate, Hope. Ele nu sunt mereu subînțelese, așa cum le place oamenilor să creadă, spuse Justine turnând apă fierbinte peste plicul de ceai din cană. E un bărbat cumsecade, cum am zis. E deștept. Isteț, muncitor și spune adevărul, fie că-ți place ori nu. Are o față plăcută, care nu e mereu vizibilă, și una morocănoasă, care se vede prea des. Îi aduse cana lui Hope și își înclină capul, privind-o. Și niciodată n-a fost serios în privința vreunei femei din viața lui. Le respectă, se bucură de ele, le apreciază și avut mereu grijă să rămână cu picioarele pe pământ. Cu tine are anumite scăpări, nu știu dacă ai observat.

— Nu, n-am observat. Așa crezi?

— Da. O să-ți trimită flori și o să spere că furtuna a trecut când ajunge el. Se aplecă și o sărută pe Hope pe creștetul capului. Nu-l lăsa să scape. Acum bea-ți ceaiul și odihnește-te puțin.

— Mulțumesc. Mulțumesc, Justine.

— S-au întâmplat multe într-o singură zi. Acum mă duc să văd ce fac băieții mei. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

— Așa am să fac.

Când Justine se îndreptă spre ușă, aceasta se deschise. Ea râse contrariată.

— E greu să te obișnuiești. Ei bine, se pare că Lizzy îți va ține de urât o vreme.

Cât mama lui stătu cu Hope, Ryder încercă să lucreze pentru a-i trece furia. Cu cât muncea mai mult, cu atât mai mult se înfuria.

Subcontractorii făcuseră cerc în jurul lui, zgomotoși și plini de întrebări. Îi stăteau în drum și era sătul de asta. Sătul să știe toate răspunsurile, să ia decizii, sătul să încheie fiecare zi plin de sudoare și mizerie. Următorul nemernic care-i ieșea în cale avea să...

— Hei, Ry, trebuie să...

Se întoarce către Beckett, care nu bănuia nimic.

— Du-te naibii!

— Dacă te mănâncă pielea, mai bine vezi-ți de treabă. Am nevoie...

— Nu-mi pasă ce-ai nevoie. Am zis să te duci naibii. Sunt ocupat.

Câțiva membri ai echipei îi ocoliră pe departe.

— Și ei sunt, așa că nu mai fă atâta caz. Beckett miji ochii, la fel de pățimași ca ai fratelui său. Dacă te dai la mine, mă dau și eu la tine, dar măcar nu abandonez lucrul. Se întoarce, iar glasul lui se transformă într-un strigăt: Pauză de masă! Acum. Toată lumea.

— Eu conduc echipa. Eu le spun când să ia pauză de masă.

— Vrei să ai parte de public? Nicio problemă.

Ryder scrâșni din dinți.

— Pauză. Acum. Dați-i drumul. Orice-ar fi de făcut la MacT, descurcați-vă, îi zise lui Beckett. Eu sunt ocupat până peste cap aici.

— Nu mă interesează câtuși de puțin ce faci tu acum. Potolește-te. Du-te naibii acasă. Varsă-ți nervii în sacul de box sau altundeva.

— Nu-mi dai tu mie ordine.

— Iar tu nu-mi faci mizerii. Dacă ai o problemă cu munca ori te-ai certat cu Hope, calmează-te, Ry. Urlatul la mine în fața celorlalți te face să pari un nemernic.

— Nu mă deranjează asta. La naiba, nu m-am certat cu Hope. Lasă-mă-n pace.

Beckett se duse la lada frigorifică și îi săltă capacul. Scoase o sticlă de apă și i-o aruncă fratelui său.

— Răcorește-te, îi sugeră când Ryder îi arătă pumnul.

Ryder se gândi să dea înapoi, dar se înfierbântă din nou după ce scoase dopul sticlei și luă câteva înghițituri.

— Scârba aia de blondă proastă a venit până aici ca să se dea la Hope. A plesnit-o.

— Ce zici acolo? Cine? Hope a plesnit-o pe o blondă?

— Invers. Ryder își plimbă sticla rece pe ceafă, mirându-se că nu-i ieșeau aburi din piele.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Owen din prag. Doi băieți din echipă au venit la MacT și mi-au zis că a fost o ceartă în parcare și că voi doi o continuați aici.

— Ți se pare c-am continua noi ceva?

— Se pare c-ați avea de gând. Ce naiba se întâmplă?

— Ry tocmai îmi povestea. O blondă a plesnit-o pe Hope.

— Doamne, Dumnezeu! O clientă?

— Nu o clientă. Ryder își dădu seama că trebuia să explice mai bine. Nevasta lui Wickham, scârba aia blondă. Ieșisem ca să vorbesc cu specialistul despre vopseala de exterior și o văd pe Hope stând de vorbă cu blonda asta fițoasă, dincolo de mașina lui Carolee. Situația părea tensionată, dramatică. Ziceai că blonda urlă din toți plămânii. Nu m-am băgat, dar deodată, blonda a plesnit-o pe Hope. Pocnitura a răsunat în aer.

— La naiba, bombăni Beckett.

— Până când am ajuns acolo, se părea că blonda avea de gând să-i mai tragă una. Răcnea din rășputeri că Hope s-a culcat cu neisprăvitul ăla, că

așa și-a obținut postul de director și altele de felul ăsta.

— Se pare că neisprăvitul o merită pe scârba cea blondă, fu de părere Owen.

— Se poate, dar ea era pornită pe Hope, amenința că se duce la șeful ei să-i spună că acum ea se culcă cu Wickham ca să se întoarcă în oraș. Atunci a intervenit mama.

— Mama era acolo? Pentru prima dată, Beckett zâmbi, arătându-și dinții. N-am auzit ambulanța.

— Cred că a venit în timpul scandalului, n-am văzut-o, dar i-a zis blondei să dispară repede. Mai mult de atât, a amenințat-o cu poliția.

— Mama a vrut să cheme poliția? vru să știe Owen.

— Blonda. Iar eu i-am zis că asta trebuie făcut. Oricum, a plecat. A fost o porcărie.

Bău din nou din sticlă. A plecat.

— Bine. Beckett își scoase șapca și-și trecu mâna prin păr. Dur, urât și bine că s-a terminat.

— A făcut-o pe Hope să plângă.

— Fir-ar să fie! Beckett se sprijini de zid. După el, exista un singur mod în care putea fi rezolvată situația. Se pare că trebuie să facem o mică excursie, să stăm puțin de vorbă cu Wickham.

— Și după ce vă scot pe amândoi de la zdup, ce se întâmplă? întrebă Owen. Dacă o să-l rupem în bătaie pe Wickham n-o s-o ajute pe Hope. Nici n-o s-o facă să se simtă mai bine.

— Noi o să ne simțim mai bine, zise Beckett, iar Owen fu silit să încuviințeze.

— N-am de gând să bat pe nimeni, anunță Ryder. Așa cred. Am o idee mai bună. Trebuie să plec. Voi doi descurcați-vă cu restul treburilor pe ziua de azi. Și aveți grijă de câinele meu.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Beckett.

— M-am gândit să nu-l lovesc în față. Am să-l lovesc la portofel și în mândria lui. Am să pun la cale ceva pe înțelesul lui.

— Sună dacă ai nevoie de ajutor, zise Owen în timp ce Ryder își scoase centura de scule.

— N-o să am.

Drumul până la Washington îi dădu timp de gândire. Nu-și permitea să piardă vremea, dar n-avea de ales. Cândva între izbucnirea furiei și stingerea ei, își închipuise unde puteau duce toate astea. Blonda, plină de nervi și obosită, se duce la Wickham să-i spună despre Hope. O târăște din nou în poveste. Avea destule de zis și la coafor, la manichiură, la afurisitul de club. Urma să împrăște cu noroi, așa cum știa ea, numele și reputația lui Hope.

Ei bine, asta n-avea să se întâmple.

Toate mizeriile ar fi putut convingă pe Wickham că Hope ar fi fost mai dispusă să accepte oferta lui, de vreme ce oricum era acuzată de asta. Și-ar fi putut pune în cap să facă încă un drum la Boonsboro, ori s-o sune, să-i scrie un afurisit de e-mail și s-o răscolească iarăși.

Nici asta n-avea să se întâmple.

Ar fi putut să-l prevină pe Wickham, dar asta ar fi însemnat să-i acorde nemernicului prea multă atenție. El și nebuna de nevastă-sa o umiliseră pe Hope, ba încă la ea acasă.

Era cazul să se simtă și ei la fel.

Când intră în oraș, urmă instrucțiunile GPS-ului și blestemă traficul, străzile idioate cu sens unic, sensurile giratorii, incompetența altor șoferi. Ura drumurile în capitală, se ferea de ele ca de ciumă. Clădirile, bulevardele, oamenii și reparațiile semnalizate se amestecau într-un chip căruia nu-i putea da de cap. De-abia aștepta să plece înapoi.

Dar treaba era treabă, își spuse când reuși, în cele din urmă, să parcheze mașina. Căldura și umiditatea îl izbiră când ieși pe trotuar, îl copleșiră în drum spre intrarea imaculată de la Wickham. O eleganță colonială, cu torente de flori, ferestre prin care pătrundea soarele și un portar într-o livrea impunătoare, gri cu roșu, care nici măcar nu clipi când îi deschise ușa ciudatului vizitator îmbrăcat în haine de șantier.

Holul era uriaș, cu podele din marmură cu vinișoare negre și vase imense de flori presărate ici, colo. Lambriurile din lemn închis la culoare, candelabrele de cristal, canapelele din catifea, toate denotau somptuozitate. Recepția strălucitoare era dominată de o femeie care ar fi putut face carieră pe orice podium de prezentare a modei.

— Bun venit la Wickham. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș dori să vorbesc cu proprietarul. Cu domnul Wickham senior.

— Îmi pare rău, domnule, domnul Wickham nu este disponibil. Doriți să vorbiți cu directorul nostru?

— Doar cu Wickham. Spune-i că-l caută Ryder Montgomery. Nu te deranja să-l chemi pe director, zise, ghicindu-i intențiile. Ori paza. Doar cheamă-l pe Wickham. Sunt aici ca să vorbim despre acuzele de atac formulate la adresa nurorii sale.

— Poftim?

— M-ai auzit. Dacă n-are nimic împotriva, mă întorc acasă și dau drumul la reclamație. În caz contrar, o să stea de vorbă cu mine. Ryder ridică din umeri când ea își pierdu stăpânirea de sine suficient cât să rămână cu gura căscată. Aștept.

Se dădu un pas înapoi și aruncă o privire în jur. Barul din hol arăta foarte bine. L-ar fi plăcut să intre în el – nu pentru o bere, căci în scurt timp trebuia să se întoarcă în afurisitul ăla de trafic, ci ca să vadă cum era conceput.

Și-o putea închipui cu ușurință pe Hope acolo, în costumul ei impecabil

și cu pantofii de firmă. S-ar fi potrivit la fix cu marmura și cristalurile, cu strălucirea și eleganța și cu florile acelea atât de mari încât păreau artificiale.

— Domnule Montgomery.

Se întoarce și îl studie pe bărbatul în costum închis la culoare.

— Paza? Nu-i nevoie să mă dai afară. Am să mă văd cu domnul Wickham la tribunal.

— Vă conduc la biroul domnului Wickham. Și vă aștept acolo.

— De acord.

Urcară pe o scară curbată la mezanin, apoi trecură de niște uși de stejar și ajunseră într-un holișor.

Omul de la pază bătu la ușă.

— Intră!

— Domnul Montgomery, domnule.

Bărbatul se îndepărtă și rămase pe loc.

Wickham rămase așezat la biroul lui masiv, sculptat, care i s-ar fi potrivit unui președinte ori regelui unei țări mai mici. Avea un smoc de păr alb, ochi albaștri ca oțelul și o piele fină, bronzată.

— Nu permit nimănui să-mi amenințe familia.

— Nu? Ryder își agăță degetele în buzunarele din față. Nici eu. Lasă-mă să-ți spun cum stau lucrurile și după aceea poți să zici ce vrei și o să încheiem. Familia mea este proprietara hanului Boonsboro. Hope Beaumont e directoarea lui.

— Știu asta.

— E bine, mai facem economie de timp. N-am să trec în revistă ce s-a întâmplat între Hope și fiul dumitale, care a fost rolul dumitale sau al altcuiva în toată povestea asta. Nu eram prin preajmă pe atunci și asta face parte din trecut. Noi vorbim despre prezent.

— Familia mea n-are nimic cu a dumitale, domnule Montgomery. Și iau în serios amenințările la adresa nurorii mele.

— Bravo, așa și trebuie, chiar sunt foarte serioase. Zici că familia dumitale n-are nimic cu a mea? S-ar putea să fie nevoie să revii asupra acestei idei când voi termina de povestit. Acum câteva luni, fiul dumitale a venit la noi la han. I-a spus lui Hope că are o ofertă pentru ea, una babană, ca s-o atragă să se întoarcă. Asta-i treaba dumitale și nu pot să te acuz că ai încercat. Ea e o profesionistă desăvârșită. După care el i-a făcut o ofertă secundară. Să se întoarcă și la el, urmând să fie tratată regește. Avea să-i poarte de grijă, s-o aranjeze bine, să-i asigure o viață de lux.

Obrajii lui Wickham se înroșiră – din cauza furiei, ori de jenă?

— Dacă-ți închipui că poți veni aici...

— Am să închei, domnule Wickham. Ea l-a refuzat. Dacă o cunoști câtuși de puțin, asta nu-i deloc surprinzător. A plecat de aici pentru că el a mințit-o, a înșelat-o, s-a folosit de ea. Și când a aflat că urma să se însoare

cu altcineva, s-a dat deoparte. Dar pentru unii asta nu este suficient.

— Ce-a fost sau ce este între fiul meu și angajata voastră e treaba lor.

— Nu este nimic, iar dumneata știi asta. Ryder își putea da seama că avea dreptate. El și nebuna de nevastă-sa au făcut să fie treaba mea. În dimineața asta, nora dumitale a făcut un drum până la Boonsboro, la hanul nostru. Conduce o decapotabilă BMW de anul ăsta. Avea pantofi cu tocuri cât China și o rochie din alea care arată de parcă cineva ar fi mângălit materialul. Dacă vrei să verifici, poți să-i testezi garderoba. A făcut o întreagă scenă pe proprietatea noastră. Eu însumi am fost martor, împreună cu mulți alții. A strigat tot felul de acuzații, de amenințări. Crede că Hope se culcă din nou cu fiul dumitale, ceea ce pot să garantez că nu e așa – dar e foarte limpede că umblă din floare-n floare. Femeile simt. A pus capac maltratând-o fizic pe Hope; pe deasupra, nu avea de gând să se oprească ori să plece până ce n-am amenințat că vom chema poliția.

Vocea lui Wickham îi trădă tulburarea.

— Ia loc, domnule Montgomery.

— Nu, mulțumesc.

— Jerald! Wickham îl concedie cu un gest pe omul de la pază, care ieși în liniște din încăpere. Apoi se ridică în picioare și se duse la fereastră, privind înspre grădina și terasa interioară a hotelului. Nu mă simt bine să discut cu dumneata despre familia mea. Am să spun doar că n-am niciun motiv să nu te cred.

— Și asta ne scutește de timp pierdut.

— Ați chemat poliția? S-a depus plângere?

— Nu încă.

— Ce dorești?

— Vreau cinci minute între patru ochi cu fiul dumitale, iar pentru noră am în vedere treizeci de zile la zdup. Însă mă declar mulțumit dacă niciunul din ei nu se mai apropie de Hope ori de proprietatea noastră, dacă niciunul nu mai ia legătura cu ea, sub nicio formă. Și dacă aud că vreunui din ei răspândește minciuni care îi strică reputația, reputația lor și, prin urmare, a dumitale și a hotelului va fi distrusă. Rezolvă asta și suntem chit.

— Ai cuvântul meu. Bărbatul se întoarse, cu chipul întunecat, și Ryder zări o strălucire de dezgust în ochii lui. Nici fiul meu nici soția lui n-o vor mai deranja pe Hope în niciun fel. Regret nespus că au făcut asta.

— Bine. Am încredere în cuvântul dat. Dar te avertizez, domnule Wickham, că dacă nu te ții de cuvânt, am să le fac o mulțime de neazuri.

— Înțeleg. Luă o carte de vizită de pe birou și scrise ceva pe spatele ei. Te rog să iei legătura cu mine – aceasta e linia mea privată – dacă vreunul din ei încalcă acest cuvânt. Crede-mă, domnule Montgomery, că sunt în stare și chiar le voi face mai multe neazuri decât dumneata. Te asigur de asta.

— În regulă, zise Ryder, punând cartea de vizită în buzunar.

— Jerald te va conduce.

— Știu drumul. Să sperăm că nu ne vom mai vedea niciodată.

Ryder se luptă cu traficul teribil pe drumul de întoarcere acasă, dar simți o parte din încordare dispărându-i la vederea munților dinspre nord.

Procedase corect – chiar dacă nu era atât de satisfăcător pentru el personal cum ar fi fost să-i tragă vreo două lui Jonathan Wickham, însă aici nu era vorba de satisfacția personală.

Spera ca Wickham să se țină de cuvânt, indiferent la câtă mânie și presiune urma să se expună. La final, nu zărise doar furie și stânjeneață pe chipul bărbatului. Era și părere de rău.

ieși de pe autostradă și o apucă pe drumul cunoscut, șerpuit, care străbătea munții, trecând prin Middletown și ajungând la Boonsboro.

Când viră în piață văzu camioneta lui Beck, dar nu și pe Dumbass când parcă alături. Apoi o zări pe Hope, îmbrăcată într-una din rochiile ei vapoaze, servind băuturi câtorva clienți în curte.

Trebuia să verifice lucrările făcute la club în absența lui, apoi șantierul de la MacT, trebuia să-și găsească câinele și o bere rece. Însă chiar când se dădea jos din camionetă, Hope ieși din curte.

Nu văzu niciun semn de lacrimi pe fața ei – slavă Domnului! Oricum n-ar fi îngăduit ca oaspeții să vadă că plânsese.

— Ce mai faci?

— Sunt bine. Vreau să vorbim. Între patru ochi.

— În regulă.

— Aici, arată către club. Carolee îmi poate ține locul. Fără să aștepte vreun răspuns, se îndreptă într-acolo.

Era un pic supărată că nu fusese alături de ea când plânsese, se gândi el. Probabil că încă nu primise florile.

Descuie ușa și aruncă o privire rapidă în jur. Făcuseră progrese cu instalația electrică și sanitară la nivelul acela și erau semne că se mișcau și cu tubulatura de aer condiționat. Trebuia să meargă la etaj, să verifice și acolo. Poate că...

— Ryder, m-aș bucura să fii atent.

— Bine. Ce e?

— Nu trebuia să te duci la Jonathan fără ca eu să știu. N-aveai niciun drept să te ocupi în locul meu de treaba asta ori să faci altceva în afara unei discuții cu mine. Asta-i treaba mea. Credeai că n-o să aud ce se întâmplă, unde te-ai dus?

— Nu m-am gândit prea mult. Și n-am vorbit cu neisprăvitul tău. M-am dus direct la sursă, de obicei asta-i calea cea mai bună. Am vorbit cu tatăl lui.

— Ai... Mai întâi se albi la față, după care mânia îi coloră obrajii. Cum ai putut face asta? De ce? Asta-i încurcătura mea, problema mea.

Tocmai petrecuse trei ceasuri pe un drum de coșmar. Și ea se lua de el?

— Tu ești treaba mea. Chiar crezi c-o să las o scârbă de blondă să vină să te ia la palme și eu să nu fac nimic în privința asta?

— Eu mi-am luat palmele. Ea s-a ales cu Jonathan. Aș spune că ea a sfârșit mai rău.

— Te-ai prins. Nu scapă așa ușor. Nu scapă cu una, cu două după ce te-a lovit și te-a făcut să plângi. Asta e.

— N-am plâns pentru că m-a lovit. Am fost umilită. Mai mult decât umilită. N-am cuvinte. Am fost umilită că mama ta a trebuit să audă și să vadă asta.

— Se descurcă ea.

— Și echipa ta, toți oamenii care au fost de față. Toată lumea din oraș știe deja ce s-a întâmplat sau diverse versiuni ale poveștii.

— Și ce dacă? Era obosit, îl durea înfiorător capul, iar ea îl certa că făcuse ceea ce trebuia făcut. Așa stau lucrurile, iar ea e idioata, nu tu. Și să nu care cumva, pentru numele lui Dumnezeu, să te pui iarăși pe plâns.

— Nu plâng. Dar o lacrimă i se prelinse pe obraz. Și am voie să plâng. Oamenii plâng. Obişnuiește-te cu asta.

— Uite, zise Ryder luând un ciocan din centura de scule pe care și-o dăduse jos mai devreme. Dă-mi una în cap cu el. Mă descurc mai bine cu asta.

— Oprește-te. Oprește-te odată! Vorbea cu ea însăși, dar și cu el, punându-și mâinile în cap. Nu asta contează. Nu asta-i ideea. Ai ales de unul singur, fără să-mi spui nimic, să te duci la Wickham ca să-i spui tatălui lui Jonathan toată povestea asta mizerabilă.

— Corect. Am vorbit cu el și ne-am lămurit.

— Ai vorbit cu el, dar n-ai vorbit cu mine. N-ai putut pierde cinci minute ca să vorbești cu mine, dar ai pierdut aproape patru ore ca să te duci la Georgetown și să vorbești cu Baxter Wickham. N-am pretenția să-mi ștergi lacrimile, Ryder, sau să mă săruți ca să-mi treacă supărarea, dar, la naiba, am pretenția să discuți cu mine, să iei în calcul ce cred, ce simt, ce am nevoie. Și până când ai să faci asta, am terminat orice conversație.

— Așteaptă puțin, zise el când Hope se îndreptă spre ușă.

Ea privi înapoi.

— Eu am așteptat patru ore. Acum e rândul tău să aștepți. Și mulțumesc pentru afurisitele de flori.

Ieși, lăsându-l din nou contrariat și furios.

capitolul 17

Operațiunea de a se urca și a coborî de pe scară pentru a înlocui toate

filtrele de aer din clădire îi ținu lui Hope mintea departe de Ryder. După ce această activitate ce părea interminabilă luă sfârșit, se cufundă în hârtii.

Evident, greșiseră când își imaginaseră că puteau menține o relație bazată pe prea multă pasiune și prea puțin simț al realității. Nu gândeau la fel; erau făcuți să gândească total diferit.

Nu putea trăi alături de cineva care nu-i respecta sentimentele, nevoile, dorințele. Era mai bine să facă un mare pas înapoi înaintea ca lucrurile să se complice și mai tare.

Munca ei o ținea ocupată și o împlinea suficient. Și dacă termina tot ce avea pe listă, în seara aceea putea face niște cercetări pe marginea cuplului Lizzy și Billy. Ca și în serile precedente, căci Ryder continua să țină distanța.

Bună glumă, se gândi, mai cu seamă că el lucra zilnic la o aruncătură de băț de ea.

Ieși din birou ca să meargă la florărie și să ridice comanda pentru camerele rezervate în ziua aceea și duse bucuroasă aranjamentele sus. Coborî exact când Avery intrase în hol.

— Am bătut înainte, zise aceasta punându-și cheia în buzunar.

— Eram în apartamentul de la ultimul etaj. E rezervat în seara asta.

— Super. Ești liberă acum? Ai o clipă?

— Am mai multe dacă vrei. E vorba despre MacT?

— Nu. Planul e să deschidem de joi în două săptămâni sau măcar să organizăm o seară pentru prieteni și familie atunci. Deschiderea oficială va fi în vinerea următoare. Am niște emoții cumplite, dar e normal. Lăsând asta la o parte, știi care-i vestea bombă de azi? Cred că mi-am găsit rochia de mireasă.

— Unde? Când?

— Pe internet. Azi-dimineață, când mă pregăteam să vin încoace.

— Pe internet. Păi...

— Știu, știu, dar cu localul cel nou care se mișcă atât de repede și fiind atât de ocupată la Vesta, cu Clare care de-abia merge – nu-i spune c-am zis asta – și cu tine prinsă aici, nu prea avem șanse să mergem prin magazine. Mă uitam încercând să-mi dau seama de modelul care mi-ar plăcea și deodată am găsit-o.

Hope ridică o mână. Făcuse o mulțime de cumpărături pe internet, mai ales pentru han, și respecta comoditatea. Dar existau limite.

— Ți-ai comandat rochia de mireasă pe internet?

— Nu încă. Drept cine mă iei? N-aș comanda niciun biscuit pentru nuntă – dacă aș fi vrut unul – fără să ți-l arăt mai întâi ție și lui Clare. M-am dus la „Turn the Page“ și am consultat-o pe Clare. Flutură iPad-ul pe care-l avea în mână. Acum vreau s-o vezi și tu. N-am trimis link-urile, fiindcă voiam să-ți surprind prima – și cea mai cinstită – reacție.

— Bine. Arată-mi.

— O am pe iPad.

— Hai să stăm jos.

— Să-mi spui dacă nu-ți place, începu Avery, în timp ce se îndreptau spre bucătărie.

— Clare ce-a zis?

— Hm. Nu-ți spun, ca să nu fii influențată.

Avery se așează, trase aer în piept și afișă imaginea pe tabletă.

Hope o studie în liniște, pe îndelete.

— Păi, e frumoasă.

— Țasta nu-i mare lucru la o rochie de mireasă. Ochii ți se împăienjenesc de atâta frumusețe când te uiți la ele pe internet. Ce m-a atras la asta sunt liniile și detaliile. Am o constituție fragilă, așa că nu pot duce crinolina de prințesă, ceea ce mă întristează foarte tare. Dar am brațe și umeri frumoși, deci pot purta o rochie fără bretele. Iar volănașele de pe corsaj îmi maschează sânii minusculi.

— Sânii tăi sunt frumoși.

— Hm, mulțumesc, nu-i mare lucru de ei. Și vezi că-i stil Empire, care mă face să par mai înaltă, iar detaliile, mărgelile... Avery mări imaginea broderiei de mărgelile de pe trenă. Toate sunt finuțe...

— Ca tine.

— Fusta e puțin conică și e lejeră, dar nu e vaporeasă, suspină ea ușor. Îmi place ideea de fustă vaporeasă. Dacă nici în ziua nunții tale nu poți avea o rochie vaporeasă, atunci când? M-am întrebat asta și am tras concluzia că în ceea ce mă privește, niciodată. Și sunt prea palidă ca să port alb, așa că ivoriul o să-mi dea căldură. Am să renunț la voal și am să aleg o coroniță sclipitoare. Țasta este accesoriul de prințesă. Vreau ceva de prințesă.

— Așa o să și arăți într-o astfel de rochie, hotărî Hope. Luă tableta pentru a cerceta imaginea din toate unghiurile. O prințesă din povești. Ai dreptate să alegi o rochie lejeră în locul uneia vaporeasă, cu talie înaltă și detalii delicate și discrete. Cred c-ai să arăți minunat.

— Dar?

— Dacă o comanzi așa, nu o poți proba, compara cu altele, nu poți pipăi materialul.

— O pot proba când o primesc, pot pipăi materialul. Și dacă nu-mi place, o pot trimite înapoi.

Hope se gândi la entuziasmul, la bucuria unică de a te înconjura cu rochii de mireasă, de a pipăi mătasea, voalul, de a vedea atâtea nuanțe de alb. Și pricepu că era mai mult propriul entuziasm decât cel al lui Avery.

— Toate astea sunt adevărate.

— Am s-o probez de față cu tine și cu Clare și cu Justine. Dacă nu ne place, avem timp destul să căutăm alta.

După o ultimă analiză – a rochiei și a prietenei sale – Hope îi înapoie

tableta.

— Îți place mult.

— Îmi place fotografia. Vreau să văd dacă îmi place și când o îmbrac.

— Atunci ar trebui s-o comanzi.

— Bine, pentru că deja mi-am completat datele și am pus-o în coșul de cumpărături. Acum tot ce trebuie să fac e asta. Avery tastă ceva, înghiți în sec și apăsă „Comandă acum“. O, Doamne, tocmai am cumpărat o rochie de mireasă!

Râzând, cu ochii umezi, Hope se aplecă pentru a răspunde îmbrățișării.

— Cum te simți?

— Speriată, dar bine. Și emoționată că am comandat ceva care nu e de gătit, de congelat, de montat în vasul de WC, adică articole pe care am tot cheltuit banii în ultima vreme.

— Vreau să știu în secunda în care o primești.

— Promit. Cred că e prea devreme să văd pe unde se află. Avery se încruntă și repuse imaginea pe ecran pentru a o privi. Ceea ce am să fac la fiecare oră până ajunge aici.

— Pantofi. Ai nevoie de niște pantofi grozavi.

— Am nevoie de pantofi cu tocuri foarte înalte. Pantofi sexy, splendizi, cu tocuri gigantice. Am să mă schimb într-o pereche cu tocuri mai joase când începe dansul, dar vreau să mă simt înaltă. Trebuie să fie strălucitori, ca și coronița, ca să fiu ca o prințesă din cap până-n picioare.

— Excelentă idee. Hope își miji ochii: I-ai rezervat și pe ăștia.

— De fapt, am rezervat trei perechi.

Hope arată spre tabletă.

— Hai să vedem.

Petrecură următoarele zece minute studiind escarpenii, sandalele cu barete și pantofii decupați. Hope dezaprobă escarpenii – frumoși, dar prea pretențioși – și, urmându-i sfatul, Avery comandă celelalte două perechi, pentru a putea face comparație când proba rochia.

— Știam că pot conta pe tine pentru sfaturile cele mai bune în privința pantofilor. Avery se mai uită la rochie pentru ultima dată, apoi puse tableta deoparte. Deci, cum mai stau lucrurile cu tine și cu Ry? Ați făcut pace?

— N-avem nicio problemă. N-am vorbit cu el de alaltăieri.

— Doamne, dacă ar fi să aleg care din voi este mai încăpățânat, aș stabili scor egal.

— Eu nu sunt încăpățânată. Sunt aici, dacă vrea să discute cu mine.

— Și el e acolo, dacă vrei să discuți cu el. Dându-și ochii peste cap, Avery arată cu degetul spre ușă. Nu vrei nici măcar să afli ce i-a spus tatălui lui Jonathan și care a fost rezultatul?

— Nu-i relevant, bombăni Hope. Și apoi, o să prinzi tu de veste. I-o fi spus el lui Owen până acum.

Avery trase aer în piept.

— Deci, în loc să porți o conversație serioasă cu Ryder, vrei s-o iei pe ocolite, să afli ce i-a spus el lui Owen și ce mi-a spus Owen mie?

— Da.

— Dar nu ești încăpățânată.

— Vrei să-mi spui că Ryder avea dreptul să se ducă acolo și să-l ia la întrebări pe Baxter Wickham fără să mă anunțe dinainte?

Respirând adânc, Avery se ridică să-și ia un suc din frigider. Discuția urma să dureze mai mult decât plănuiise și era posibil să i se facă sete.

— Tu ai crescut cu o soră și o mamă, cu un frate și un tată. Eu? În cea mai mare parte a timpului eram doar cu tata și cu familia Montgomery, formată mai mult din bărbați, așa că am o perspectivă mai curând masculină.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că Ry a făcut exact ce i-a dictat instinctul. Sau instinctul secundar, căci primul ar fi fost să-l vâneze pe Jonathan și să-l facă una cu pământul. Mie îmi place primul lui instinct, dar ție nu. Soluția aleasă de el a fost civilizată.

— Civilizată?

La tonul consternat al lui Hope, Avery ridică din umeri.

— Scuze, mie așa mi se pare. S-a dus până la Georgetown, deși urăște ideea. Autostrada aceea i se pare că duce direct în iad. Pe deasupra, trebuie să-l fi scos din sărite faptul că a pierdut jumătate de zi de lucru. Dar a făcut asta fiindcă voia să se asigure că nimeni nu se va mai purta așa cu tine fără să suporte consecințele.

— Dar...

— Relațiile nu sunt întotdeauna raționale și echilibrate, Hope. Sunt umane. Iar tu ai o relație cu un tip care mai curând e pus pe fapte decât pe vorbe – nu discută, nu dezbate, nu cântărește variantele. Ceea ce este dificil pentru tine, căci tu ești genul care vorbește, discută și cântărește. Niciunul din voi nu greșește. Sunteți doar genuri diferite.

Faptul că prietena ei cea mai bună se afla în tabăra opusă era greu de înghițit, dar sinceritatea valora mult mai mult decât lingușirea. De obicei.

— Asta-i problema, nu-i așa? Suntem prea diferiți.

— Așa suntem și eu cu Owen. De fapt, el seamănă mai mult cu tine și eu mai mult cu Ry. Dar nu sunt îndrăgostită de Ryder. Nu cu Ryder am să mă mărit în rochia pe care tocmai am cumpărat-o. Sunt dezordonată și impulsivă și mă dau bătută mai ușor decât restul lumii, însă Owen nu încearcă să mă schimbe.

— Eu nu încerc să-l schimb pe Ryder. Nu asta vreau să fac, se corectă, când Avery își arcui sprâncenele. Este problema mea.

— Prostii. Așa m-am încăpățânat și eu cu mama. Am greșit.

— Tu crezi că greșesc.

— Cred că tu și Ryder ar trebui să stați de vorbă în loc să stați

îmbuțnați. Și da, greșești.

Deși situația nu i se părea comică, Hope râse.

— Eu credeam că sunt atentă. Păi, la naiba, spune-mi ce i-a zis Ryder lui Baxter Wickham și ce i-a zis Baxter lui Ryder.

— Nu. Avery se ridică în picioare și scutură aprig din cap. Întreabă-l pe Ryder.

Contrazicerea era greu de acceptat, dar acum Hope se confrunta cu o opoziție fermă.

— Avery!

— Nu. Iar acum am să plec, înainte de a cădea în capcană. Te iubesc, deci n-am să te ajut să scapi dintr-o situație pe care știm amândouă că trebuie s-o înfrunți spre binele tău. Poate că lucrurile n-o să meargă bine între tine și Ryder, dar trebuie să aveți bunăvoința de a dialoga.

Consternată, Hope se holbă la Avery, care își luă iPad-ul și ieși pe ușă.

— Hm, la naiba! mormăi ea.

Acum trebuia neapărat să știe ce vorbiseră cei doi, altfel ar fi înnebunit. Și poate că Avery avea dreptate, cel puțin în parte. Cu toate astea, nu-i era ușor să se ducă la Ryder să-l întrebe. Și nu putea – nici nu voia – să-și ceară scuze pentru că avea sentimente și un anume punct de vedere. Se putea gândi la diferite soluții, însă n-avea intenția să sape mai adânc. Și asta nu însemna că era încăpățânată sau morocănoasă.

— Și ce dacă așa fi? bombăni.

Enervată, scoase sacul de gunoi din coșul de la bucătărie pentru a-l duce la pubelă. Afară, smulse câteva buruieni și tunse tufele de trandafiri. Și da, își aruncă privirea înspre club, să vadă ce se întâmpla acolo. Nu-l zări pe Ryder, lucru care o bucură. Avea timp să se gândească la cea mai bună ieșire din fundătura în care se aflau.

La întoarcere găsi ușa holului încuiată, când știa că o lăsase deschisă ca să intre ușor înapoi. Ridică din umeri și-și scoase cheia din buzunar. O strecură în broască, dar refuză să se învârtă.

— Potolește-te! se răsti. Lasă-mă să intru.

Cheia nu se mișca.

La fel și la cealaltă ușă, la intrarea către etajul al doilea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ești caraghioasă!

Hope coborî din nou scările, cu gând să ia cheia lui Avery. Dacă și asta dădea greș, avea s-o sune pe Carolee pentru a o ruga să vină mai devreme.

Plină de nervi, porni să dea ocol clădirii când dădu nas în nas cu Ryder, care tocmai se îndrepta către ea.

O privi îndelung.

— Ceva probleme?

— Nu. Da, la naiba. M-a încuiat pe dinafară.

— Carolee?

— Nu, nu Carolee. Cheia mea nu merge la nicio ușă.

El întinse mâna după cheie, o luă și se duse la prima ușă. Cheia intră ușor în încuietoare și se răsuci ca unsă.

— Acum merge.

— Văd.

— Ce-ai făcut de-ai enervat-o?

— N-am făcut nimic.

Își recuperează cheia și intră în casă.

Șemineul se involbură cu o flacără vie. Toate luminile începură să pâlpâie. Din locul în care stătea, Hope auzi ușa frigiderului trântindu-se de câteva ori.

— Mie mi se pare că-i nervoasă, zise Ryder. În clipa în care el intră, întreaga activitate luă sfârșit. Asta a început acum?

— Da, chiar în clipa asta. Nu știu de ce e supărată. L-am căutat pe Billy neîncetat în ultimele două nopți.

— Acum s-a liniștit. El se duse către ușă și haosul se porni din nou. Luă telecomanda și opri din nou focul. Termină!

Răspunsul fu un zgomot clar la încuietoarea ușii.

— Poate că e supărată că n-ai mai fost pe aici de două zile, sugerează Hope.

Ryder lăasă telecomanda din mână.

— Mi s-a părut că hangița nu mă vrea prin preajmă.

— Ți s-a părut. M-a iritat că ai făcut demersuri în legătură cu mine fără să-mi spui.

— Nu mi-a plăcut să te văd luată la palme.

— Nu poate să-ți placă totul, zise ea ridicând din umeri. N-am greșit când am insistat să-mi spui ce ai de gând să faci.

— Nici eu n-am greșit când ți-am luat apărarea.

Era pusă pe ceartă, dar își dădu seama că nu se putea certa cu el. Și nici nu voia asta.

— Zi-mi că nu greșesc când afirm c-aș fi vrut să vorbești cu mine înainte, iar eu o să-ți spun că nu ai greșit când mi-ai luat apărarea.

— Bine, tu prima.

Hohotul ei de râs se porni aproape concomitent cu încruntarea lui iute, orgolioasă.

— În regulă, nu ai greșit.

— Nici tu. Am terminat cu asta?

— Nu, n-am terminat. Vreau să știu că o să-ți pese de ceea ce simt. Chipul lui trăda frustrare. Hope, numai la asta m-am gândit. La faptul că erai rănită și pusă într-o situație penibilă. Nu mă puteam preface că nu văd.

— Dacă ai fi vorbit cu mine înainte...

— Nu m-ai fi convins să n-o fac. Ne-am fi certat mai devreme decât ne-am certat până la urmă, dar tot m-aș fi dus să zic ce aveam de zis.

— Nu te-aș fi convins să n-o faci, încuviință ea. La început, aș fi

încercat. Apoi aș fi mers cu tine.

— Ai fi mers acolo? se încruntă el.

— Da. De fapt, înainte să știu că ai plecat spre Georgetown, mă calmasem suficient cât să fiu rațională. Aveam de gând să-i trimit lui Baxter Wickham o scrisoare cu toate detaliile, fiindcă înțelesesem că nu trebuia și că nici nu puteam lăsa lucrurile așa.

— Față în față e mai bine. Dar nu mi-a dat prin minte că ai fi vrut să mergi. Tu plângeai.

— Mi-a trecut. Aveam nevoie să plâng, apoi m-am oprit și am început să reflectez. Erau lucruri pe care trebuia să le spun și aveam de gând să le aștern pe hârtie. E drept că aș fi scris câteva ciorne și mi-ar fi luat câteva zile ca să aduc la desăvârșire tonul și limbajul.

— Cred.

— Dar dacă mi-ai fi spus și mi-aș fi dat seama că nu te puteam convinge să nu pleci, aș fi mers cu tine, Ryder. Și am fi avut discuția aia față în față.

— Bine. Umerii i se relaxară când dădu din cap aprobator. Bine. Pot să spun că-mi pare rău că te-am indus în eroare.

— Îmi pare rău că nu am apreciat cum se cuvine faptul că mi-ai luat apărarea.

— OK. Acum am terminat cu asta?

— Nu.

— O, Doamne!

— Îți aduc ceva rece de băut și tu îmi povestești ce i-ai zis lui Baxter și ce ți-a zis el ție. Pune-te în locul meu. Știi bine că ai vrea să afli asta.

— Vrei să-ți înșir toate detaliile?

— Categoric.

— La naiba! „Detaliile“, se gândi. „Femeile vor mereu detalii.“ Bine, dar dacă ți le spun vreau sex la schimb.

Hope îi aduse o coca-cola din frigider și îi zâmbi.

— S-a făcut.

N-avea nevoie să se grăbească, își spuse în timp ce se așeza pe un scaun. Îi prindea bine să ia o pauză de câteva minute. Îi prindea bine s-o privească, să fie aproape de ea, să-i simtă parfumul, să-i audă vocea. Îi putea povesti chestia cu Wickham. Nu vedea de ce i-ar fi mărturisit că în acea seară venise anume ca să clarifice lucrurile.

Se săturase să-i dea timp și spațiu pentru a se calma. Era destul că se gândea la ea tot timpul, în asemenea măsură încât ajunsese să nu mai doarmă.

Nu-și pierduse niciodată somnul din cauza unei femei. Pe deasupra, despicasese suficient firul în patru ca să-și dea seama ce naiba voia de la el, odată ce șmecheria cu florile se dusese pe apa sâmbetei.

Așadar, îi era dator lui Lizzy pentru că manipulase situația în așa fel încât el să ajungă acolo. Era mai bine decât sperase, căci stătea jos, cu o

cola în față, iar Hope stătea lângă el, așteptând. Privindu-l. Plus că avea să primească sex la schimb.

— Deci? zise ea în cele din urmă.

— Mă gândeam. Cât crezi că mai durează până ce blonda dă de pământ cu dobitocul cu care s-a măritat și te învinovățește pentru asta?

— N-o cunosc atât de bine. Probabil că nu foarte mult, recunosc Hope.

— Și cum el e un dobitoc lipsit de curaj, cât crezi că-i va lua să creadă că tu te vei întoarce la el, regele regilor?

— Se va întâmpla imediat.

— Da, mi-am închipuit. Tu încă mai cunoști oameni pe acolo, oameni care lucrează în domeniul hotelier ori oameni cărora le place să călătorească, să stea în locuri frumoase, deosebite.

— Așa e. După tine, ca să se apere de cineva căruia nu-i pasă de ei nici cât de-o ceapă degerată și pentru a-și pune la adăpost orgoliul, ar putea încerca să-mi strice reputația. Ar putea împrăștia minciuni și bârfe despre Hope cea manipuloare care se culcă în stânga și-n dreapta cu cine-i iese în cale ca să obțină ce vrea.

— Asta ar dăuna considerabil afacerii.

— Deci, te gândea la afacere.

— E și ăsta un aspect. Un aspect ne semnificativ, pesemne, dar totuși real. Un aspect mai important e acela că ei – niciunul din ei – nu merită să scape basma curată. Să-i crăp capul? Owen se teme întotdeauna de arestări pentru violență și procese penale.

— E și ăsta un aspect, zise ea plat.

— Dar după mine merită, dacă nu iei în seamă ce greu se vindecă vânătăile și oasele rupte. Și unele persoane înclină să arate compasiune față de dobitocul care și-a luat-o, chiar dacă o căutase cu lumânarea. Așa că am agreat mai mult ideea beneficiilor pe termen lung. Dobitocul n-are coloană vertebrală. Plus că, dacă te uiți cu atenție la el și la aia cu care s-a însurat, ai să vezi că nu-i interesează decât banii, aparențele și statutul social. Trebuie să ai bani și oportunități ca să-ți poți păstra poziția în lumea bună. Bătrânul Wickham e la conducere, deci el e sursa de putere. Ar putea tăia fondurile – ori canalele care duc către ele, și ar putea reduce oportunitățile.

Și ea ajunsese la aceleași concluzii, dar putea recunoaște – acum, ușor rușinată – că n-ar fi zis că și Ryder ar fi putut face asta.

— Te-ai gândit la toate astea?

— E drum lung de aici, într-un trafic infernal. Ai timp destul să reflectezi. Oricum, hotelul arată foarte bine.

— Da.

— Mi te imaginam acolo.

— Serios?

— Ți se potrivește. Toată strălucirea aia...

— Mi se potrivea. Cândva.

O studie în liniște preț de câteva clipe.

— Ai putea zice că nu prea m-am încadrat în peisaj, îmbrăcat ca pe șantier. Ei au fost politicoși, trebuie să recunosc asta, și probabil că foarte politicos m-ar fi aruncat în stradă dacă n-aș fi adus vorba de o posibilă reclamație pentru lovire în caz că Wickham nu voia să mă primească.

— Lovire?

— Te-a pocnit.

— Da, dar...

— Asta înseamnă lovire. Dacă eu l-aș fi pocnit pe dobitoc, pun pariu că ar fi apărut o armată de avocați și polițiști. Poate că noi pe aici nu așa procedăm, să chemăm imediat poliția și avocații pentru o palmă ori un pumn, dar îmi închipui că ei așa fac. Owen a avut dreptate.

— Te-ai gândit la o grămadă de lucruri în traficul ăla infernal.

— Mai bine că m-am gândit, decât să cumpăr o armă și să omor pe cineva. A trimis omul de la pază să mă conducă la el.

— Jerald?

— Da, așa i-a zis patronul. Când am început să vorbesc, Wickham i-a făcut semn lui Jerald să iasă. Am crezut că va dura ceva, că voi avea de-a face cu aprobări și dezaprobări, cu defensivă și ofensivă. Dar n-a fost deloc așa.

— Ce i-ai spus, Ryder?

— Că Jonathan a apărut aici neinvitat, fără să-l aștepte cineva și fără să fie bine-venit, pretinzând că tatăl lui are să-ți facă o ofertă pentru a te întoarce să lucrezi pentru el. Și că Jonathan ți-a prezentat propria lui ofertă, în caz că te combinai din nou cu el. I-am spus că nu ești interesată. Wickham nu s-a bucurat să audă asta. Atunci mi s-a părut că se simte vinovat față de tine. Că regretă. Dar când am trecut la partea a doua, cu blonda care a venit încoace, atunci l-a trimis afară pe omul de la pază, își aminti Ryder.

— Îmi închipui.

— A prins ideea și am făcut o înțelegere.

— Ce înțelegere?

— El se asigură că ei te lasă în pace, inclusiv în privința răspândirii minciunilor. Atunci suntem chit. Dacă vreunul din ei vine pe aici și se dă la tine, vor plăti scump. Asta-i tot.

— Asta-i tot?

— Da. Mi-a dat cartea lui de vizită cu numărul lui direct. Mi-a cerut să-i spun dacă vreunul din ei încalcă înțelegerea.

— Stai. Stupefiată, ridică un braț. Baxter Wickham ți-a dat numărul lui direct?

— Da, și ce? Doar nu-i Dumnezeu. E un om ca toți ceilalți, un om stânjenit și enervat care are un fiu dobitoc. Acum, asta e, precum am zis. Trase aer în piept, fiindcă, Dumnezeule, i se părea că vorbise o oră

într-o clipă. Tu ești aia care se pricepe la comunicare. Tu vorbești tot timpul. Poate c-ar fi trebuit să-ți manifesti aptitudinile față de el când dobitocul a apărut aici. Mie bătrânul mi se pare un tip rezonabil.

„Rezonabil“ nu era termenul cel mai des folosit pentru a-l descrie pe Baxter Wickham, se gândi Hope. Puternic, încuiat, combativ pe alocuri.

— A fost patronul meu pentru multă vreme. Și am crezut că va fi socrul meu. Dar ai dreptate. Ar fi trebuit să mă duc la el. Cred că încă mai eram rănită și furioasă. Plus că sângele apă nu se face.

— Poate. Și poate că s-ar fi dezis de oferta fiului său. Erai liberă să zici da sau nu. Dar să te atace nora lui? Asta nu. Dobitocul n-o fi în stare s-o țină în frâu, dar Wickham o va face.

— N-ar fi trebuit să ajungă atât de departe. Și n-ar fi trebuit să ne facă să ne certăm. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

— Sexul de împăcare ar trebui să regleze situația. Când ea se puse pe râs, el o atinse pe neașteptate, plimbându-și degetele pe obrazul ei într-un fel care o reduse la tăcere. Mi-a fost dor să te văd, îi zise.

Emoționată, Hope îl luă de mână.

— Și mie.

Se ridică, iute și agil, o ridică de pe scaun și o luă în brațe. Ea se aștepta ca viteza și dorința să fie preludiul sexului de împăcare. Cu toate acestea, sărutul puse stăpânire pe simțurile ei, visător și dulce. Îi răscoli inima și o pătrunse adânc înainte să se poată pregăti pentru asta.

Chiar și când el o luă de acolo, inima continuă să-i bată nebună în piept.

Degetul lui îi mângâia obrazul. Avea pielea bătătorită, dar atingerea era fină.

— Mă duc să iau ceva de mâncare și mă întorc mai târziu.

— În regulă. Am...

— ... oaspeți, știu. Mă descurc. Am să aștept. Ochii lui verzi, curioși, o fixară pentru o clipă. O să așteptăm. Și lui Dumbass i-a fost dor de tine.

Plecă, lăsând-o slăbită și plină de dorință.

Asta i se păruse că simte pentru Jonathan? Ce prostie, ditamai prostia, să confunde mulțumirea, obișnuința, afecțiunea și fidelitatea cu această emoție copleșitoare, ucigătoare, amețitoare!

Fu nevoită să se așeze, să-și recapete suflul, să aștepte ca genunchii să i se oprească din tremurat. Nu pricepuse, nu înțelesese niciodată că dragostea producea o asemenea reacție fizică uluitoare. Se simțea înfierbântată, nesigură și, trebuia să recunoască, speriată.

Avusese un plan. Iar îndrăgostirea nu făcea parte din el.

— Vino-ți în fire! se încurajă singură, sprijinindu-și obrazul de granitul rece. Vino-ți în fire!

Unii oameni nu aveau parte de ceea ce simțea ea. În clipa aceea nu știa dacă să-i invidieze sau să le plângă de milă. Dar realitatea trebuia înfruntată. Era îndrăgostită de Ryder Montgomery. Trebuia doar să-și dea

seama ce era de făcut cu asta.

— Asta ai simțit? Hope adulmecă parfumul de caprifoi, luptându-se să-și regăsească echilibrul. Nu-i de mirare c-ai așteptat. Ce altceva ai fi putut face? Și el te iubea. Știai asta. Nu te mirai, nu te îngrijorai, nu te îndoiai. Dacă așteptai, dacă puteai face asta, atunci și el ar fi putut. Am să-l gădesc.

Billy.

Hope sesiză bucuria din rostirea numelui, viața din el.

Ryder.

— Da. Respiră adânc și se așeză la loc. Așa se pare. Se pare că pentru asta am venit aici, de la bun început. Amețită, înfierbântată, copleșită, zăpăcită și speriată. Exact ca acum. N-ar trebui să fie așa, dar asta este. La fel trebuie să fi fost și pentru tine, după cum se pare. Este o trăsătură de familie.

Billy. Ryder.

— Și pun pariu că Billy avea aceeași fire orgolioasă. Asta n-ar trebui să fie atât de atrăgător. Te face praf. Pricep. Acum pricep. N-a avut nicio importanță cine era tatăl tău, care era poziția ta socială. El te iubea. A pus ochii pe tine și asta a fost tot ce-a contat. Mă întreb cum o fi asta. Cum o fi ca o persoană atât de puternică și de voluntară să te vadă, să se uite la tine și tu să însemni totul pentru ea. Suspinând, Hope se ridică în picioare. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu îmi pot face speranțe. Trebuie să-mi termin lista și să fac niște briose înainte să vină oaspeții.

Ușa dulapului în care ținea ingredientele pentru prăjituri se deschise și se trânti la loc.

— N-ai de ce să fii supărată pe mine. Înțeleg că Billy te iubea. Voia să se însoare cu tine. Ryder nu...

Făcu un pas înapoi instinctiv, când ușa se trânti din nou. Auzi numele limpede.

Billy. Ryder.

— Bine, Eliza. Ajunge! Dacă așa zice că-mi doresc ca Ryder să simtă pentru mine ce a simțit Billy pentru tine, asta ți-ar fi pe plac? Dar Billy și Ryder nu sunt... Se sprijini pe blatul bucătăriei și, brusc, înțelese. O, Doamne! Asta e? A fost atât de simplu, tot timpul. Billy Ryder? Joseph William Ryder. Asta e? Asta e numele lui?

Luminile se aprinseră strălucitoare, pulsând asemenea unei bătăi de inimă.

— Billy Ryder. Al tău și se pare că și al meu. El e rudă cu Billy? E posibil? E rudă cu el, așa cum tu ești rudă cu mine? Stai.

Luă telefonul din bucătărie și formă numărul de mobil al lui Ryder.

— Ce?

Ea ignoră nervozitatea automată. Ura să fie întrerupt, dar asta era ceva mult prea important.

— Ryder e un nume de familie, nu-i așa?

— Mda. Dumnezeule, și ce-i cu asta?

Ea ridică vocea, ca să se facă auzită printre bubuiturile de la celălalt capăt al firului.

— Este numele de fată al mamei tale? Numele ei de familie?

— Da, și ce?

— Billy. Era și numele lui de familie. În chema Joseph William Ryder.

— Afurisitul.

— Recunoști numele? Îți sună cunoscut?

— De ce mi-ar suna? A murit cu o sută de ani înainte să mă nasc eu. Întreab-o pe mama. Pe Carolee. Sună-l pe Owen. Oricare din ei știe mai multe ca mine.

— Bine, mulțumesc.

— Felicitări.

— Nu l-am găsit încă. Dar da, merită să ne bucurăm. Vorbim mai târziu.

Închise înaintea lui și formă imediat numărul lui Carolee. Nu mai avea timp să facă briose, se gândi. Trebuia să ia ceva de la brutărie.

Dacă îi rămânea puțin timp liber, avea să-l petreacă în căutarea lui Joseph William Ryder.

capitolul 18

Fu nevoie de ceva timp și de schimbări de program pentru ca toată lumea să se adune laolaltă. La cererea lui Justine, se întâlniră la ea. Acolo, considera ea, toată lumea putea vorbi și face speculații în mod liber.

Și dacă tot îi avea pe toți cei dragi sub un singur acoperiș, se cuvenea să transforme asta într-o petrecere.

Își știa bărbații, așa că puse la marinat bucăți de carne, cumpără porumb de la negustorul ei preferat, culese roșii și ardei proaspeți din grădina ei.

— Nu trebuia să te agiți atâta.

Willy B. stătea la barul din bucătărie și curăța fasole pe care o adusese din grădina personală. Mopsul lui se ghemuise ascultător sub scaun.

— Un pic de agitație nu strică. Vara asta aproape că a trecut și n-am reușit să ne adunăm niciodată cu toții ca acum. Și asta mă ajută să mă concentrez. Presăra ardei iute pe o farfurie cu ouă condimentate – favoritele lui Owen. Când mă gândesc la toate, Willy B., cum m-am străduit din răputeri să obțin hanul ăla, mi se strânge inima. Acum se dovedește că există o legătură. Billy Ryder. În tot timpul ăsta, n-am pus niciodată întrebări despre familia mea, oftă ea. Sau nu pun multe întrebări. Nu m-a preocupat niciodată să-mi lărgesc orizontul.

— Ți-ai trăit viața, Justine. I-ai avut pe Tommy și pe băieții tăi și pe Carolee.

— Știu asta, ei mi-au umplut existența. Și totuși, nu sunt eu cea care a cumpărat vechiturile astea de clădiri? Deci e ceva la mijloc. Oricum, Carolee nu știe mai multe decât mine. Nici tata. Am să mă străduiesc să aflu mai multe despre strămoșii mei. Tu te-ai interesat de ai tăi, după câte îmi amintesc.

— Am aflat lucruri destul de pasionante. Făcu o pauză pentru a-și scărpinga barba roșcată, după care urmă: Din care parte a Scoției au venit, cum au ajuns aici – cei care au ajuns. Și am considerat că Avery trebuie să știe. Tocmai pentru că nu are prea multe informații din partea mamei, ar trebui să-și cunoască rădăcinile din partea mea.

— Ești cel mai bun tată din lume. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

— Păi, am avut cea mai bună fată din lume. Zâmbi, continuând să curețe fasole, apoi se întoarse și își drese glasul. Justine, nu vrei să te măriți, nu-i așa?

— De ce mă întrebi, Willy B. MacTavish? Flutură din gene. Întrebarea venise din senin, dar ea știa cum s-o ia. Asta-i cea mai romantică cerere în căsătorie posibilă.

— Ei, Justine...

Ea râse, plină de afecțiune amuzată.

— De ce întrebi?

— Nu prea știu. Toată discuția asta este despre familii, cred, despre nunta băiatului tău cu fata mea. Știu că poți avea grijă singură de tine și toate cele. Dar, știi cum e, suntem împreună de ceva vreme.

— Mă bucur că „știi cum e”. Ești cel mai cumsecade bărbat pe care-l cunosc și dacă aș vrea sau aș avea nevoie să mă mărit, nu m-aș uita la altcineva. Dar ne e bine așa cum suntem, nu-i așa, Willy B.?

În loc de răspuns, el o prinse de mână.

— Tu însemni totul pentru mine, Justine. Vreau să știi asta.

— Știu asta și-ți mulțumesc că m-ai cerut. Poate că va veni și vremea să te cer eu pe tine.

— Ei, asta-i bună!

Justine izbucni în râs văzându-l cum se înroșise și ocoli masa ca să-l îmbrățișeze cu putere.

— Te iubesc de mor, Willy B.! Îl eliberă cât să-și lipească buzele de ale lui.

În acel moment intră Ryder, cu Dumbass în urma lui.

— Frate! Le aruncă o privire lungă, apoi se duse direct la frigider să-și ia o bere. Frate! repetă el deschizând sticla.

Tyrone se trezi și tremură ușor când patrupedul nou-venit îl adulmecă.

— Ei, asta-i bună, Tyrone. Dumbass nu-ți face nimic.

Totuși, Willy B. se ridică de pe scaun, se aplecă să-și ia câinele și să-l scarpine pe Dumbass pe după urechi.

— Unde-i Hope? îl întrebă Justine.

— Avea treabă. Ajunge și ea.

Cu viteza fulgerului – trebuia să fii iute de mână în bucătăria mamei – Ryder înșfăcă un ou condimentat.

— A mai avut probleme cu cei din oraș?

— Nu. Și nici nu cred să mai fie cazul. Povestea este încheiată.

— Bine. Du-te și dă-le drumul câinilor afară. Tyrone se înțelege bine cu Finch și Cus. O să se înțeleagă și cu Dumbass.

Ryder se supuse, împungându-l pe mopsul reticent cu vârful bocancului.

— Au ajuns Beckett și nevastă-sa. Și cățeii lor.

— Păi, atunci, poate c-ar trebui să...

— Willy B., lasă cățelușul să socializeze, porunci Justine. Altfel o să-l transformi într-un psihopat.

— Toți sunt mai mari ca el.

— Și tu ești mai mare decât toți. Și chiar nu faci rău nimănui.

Deschise un dulap, scoase de acolo trei pistoale cu gumă de mestecat pe care tocmai le încărcase și le duse băieților.

Câteva clipe mai târziu, Clare își făcu intrarea ducând un bol.

— Ce-ai adus? o întrebă Ryder luându-i-l din mână. Salată de cartofi? Ești cumnata mea preferată.

— Sunt singura ta cumnată, dar asta nu mai durează mult. Avery și Owen ne prind din urmă. Trecu mai departe și-l sărută pe obraz pe Willy B.

— Stai aici, să te odihnești.

— Așa am să fac și am să curăț restul de fasole.

— Bine, atunci. Eu mă duc afară și...

Clare ridică din sprâncene când Willy B. dădu fuga pe ușă.

— E îngrijorat că restul câinilor îi traumatizează șobolanul cu ochi de gândac.

— Nu-l traumatizează, iar Tyrone e adorabil.

— Arată ca un câine de pe Marte.

— Poate, puțin. Continuă să curețe fasole în timp ce băieții urlau, iar câinii lătrau. Toate zgomotele erau acoperite de hohotele de râs ale bărbaților. Du-te afară. Știi că asta vrei. Mă descurc singură. Pentru mine e o mică pauză de la nebunia de acolo.

— Dacă spui tu...

Voia să iasă, mai ales că instalase în magazie un joc special doar pentru această ocazie.

Când Hope ajunse, războiul era în plină desfășurare. Copii, câini, bărbați în toată firea, toți uzi până la piele, se băteau cu o mulțime de pistoale cu apă.

Aruncă o privire îngrijorată asupra combatanților. Ar fi putut avea încredere în băieți să nu tragă înspre ea, iar pe câini trebuia pur și simplu să-i ocolească.

Știa însă prea bine că adulților le era greu să ignore o țintă în mișcare.

Ieși cu grijă din mașină, folosindu-se de portieră ca de un scut până ajunsese în spate. Apoi văzu strălucirea din ochii lui Ryder, pe sub părul ud leocărcă.

— Am plăcinte, strigă ea. Dacă mă uzi, se udă și plăcintele. Gândește-te la asta.

El își lăsă arma jos.

— Ce fel de...

Vulnerabil, primi o lovitură în spate de la cel mai tânăr luptător.

— Te-am nimerit! strigă Murphy, apoi urlă isteric de fericire când Ryder începu să-l alerge.

Hope profită de neatenție și de scutul făcut din tava cu plăcintă de vișine pentru a o rupe la fugă spre casă.

— Toată lumea de afară e udă leocărcă, anunță ea, apoi o zări pe Avery, cu un pahar de vin în mână, îmbrăcată într-o cămașă bărbătească lungă până la genunchi.

— Ce ținută!

— M-am ferit cât am putut, dar m-au prins. Nu poți avea încredere în bărbați.

— Acum a ajuns toată lumea, anunță Justine îmbrățișând-o în viteză pe Hope. Willy B., ce-ar fi să pornești grătarul?

— Păi... Cu mopsul cuibărit în poală, Willy B. se uită îngrijorat spre ușă.

— Aha, mă ocup eu. Hope, ia-ți ceva de băut.

Zicând asta, Justine ieși. Curioasă, Hope ieși și ea să vadă ce se întâmplă. O văzu pe Justine dând drumul furtunului de grădină. Îi împroșcă fără avertisment și fără milă, în timp ce răsunau strigăte de „Mamă!“ sau „Buni!“

— E timpul pentru un armistițiu. Căutați-vă cu toții haine uscate și schimbați-vă. Mâncăm cam în jumătate de oră.

Poate că ținutele erau mai curând excentrice, dar mâncarea fusese de nota zece. Vorbiră despre restaurant, căci Avery număra zilele până la deschiderea noului local. Vorbiră despre construcții, despre ce mai era prin oraș, despre copii și despre nuntă.

Odată ce spălară vasele, câinii și copiii se zoriră din nou în curte, de data asta joaca fiind redusă, prin decret matriarhal, doar la baloane și mingi.

— Așadar, zise Justine sprijinindu-și spatele de spătarul scaunului. Am să vă spun ce știu eu. Avem o Biblie veche, de familie. Carolee a reușit să afle că îi aparținea unchiului nostru. Fratele tatei, Henry. Unchiul Hank. Când tatăl tatălui meu a murit, unchiul Hank și nevastă-sa au luat totul. Așa sunt unii oameni. Dumnezeu știe la ce-i foloseau toate lucrurile alea, cu care putea umple un afurisit de crucișător. Ba chiar două. Biblia era

printre ele. E în familia noastră de câteva generații, așa că dacă Billy e de-al nostru, ar apărea pe listă. Tot ce trebuie să fac e s-o recuperez de la el.

— Spune că o putem împrumuta, o informă Carolee. Când o găsește. Cică e într-un depozit, probabil îngropată prin mormanele de alte lucruri.

— N-o să se grăbească s-o caute, zâmbi amar Justine. Am vorbit însă cu verișoara noastră, fiica lui. Ne-am înțeles mereu bine, și ea o să-l bată la cap. Până una, alta, nu-și amintește de vreun Joseph William Ryder, și nici tata. Dar tata a auzit povești de la bunicul lui despre doi unchi care au luptat în Războiul Civil și i se pare că unul din ei a murit la Antietam. Însă n-aș putea jura că e adevărat. Poate că amintirile tatei se mulează pe întrebările mele.

— E un început, zise Hope. „Unul frustrant de lent“, se gândi. Nu găsesc niciun Joseph William Ryder înregistrat cu mormântul la Cimitirul Național.

— N-am descoperit nimic până acum, recunoscu și Owen. Dar mai am de căutat prin multe locuri.

— Tata a văzut o baionetă din război și alte obiecte: gloanțe, o uniformă. Poate chiar ghiulele vechi, interveni Carolee. Ceea ce nu știe e dacă sunt din familie sau le-a adus altcineva apărut la fermă. Tot felul de chestii vechi apar pe parcurs.

— Nu prea îmi amintesc de fermă, li se confesă Justine. S-a vândut înainte ca voi, băieții, să veniți pe lume. Acum acolo sunt case, iar Administrația Parcurilor a cumpărat mare parte din ele. Însă tata spune – și de asta este sigur – că acolo era un mic cimitir de familie.

Hope tresări.

— La fermă?

— Oamenii își îngropau membrii familiei pe proprietatea lor, nu în cimitire. Tata zice că era o alee veche, părăsită, în spatele unor copaci. Poate că e încă acolo.

— Asta pot să aflu, spuse Owen. Dacă i-au exhumat, e nevoie de acte ca să muți mormintele.

— La vechea fermă Ryder. Încruntându-se, Ryder se uită la berea lui. E un iaz acolo. Un iaz mic.

— Tata zicea că aveau o baltă în care se scăldau. De unde știi asta?

— Am ieșit o vreme cu o fată care locuia într-una din casele ridicate acolo. Există un cimitir mic, unul vechi. E împrejmuț cu un zid scund de piatră și are o tăbliță pusă de Administrația Parcurilor. Nu i-am dat prea multă atenție. Eram mai concentrat s-o fac să se dezbrace și să intre în iaz.

— De ce n-ai zis mai de mult? îl întrebă mama lui.

— De obicei nu-ți povestesc despre fetele pe care încerc să le dezbrac, zâmbi el. Mamă, cred că aveam vreo șaisprezece ani. A fost prima fată pe care am plimbat-o cu mașina după ce mi-am luat permisul. Cum naiba o chema? Angela – Bowers, Boson, așa ceva. N-am reușit să o fac să renunțe

la haine, deci n-am insistat. Și nu m-am mai gândit la toate astea până acum. Mi-a trecut o clipă prin minte că toți oamenii aceia erau rude cu mine, apoi m-am întors la speranțele mele de a o vedea pe ea în pielea goală.

— Atenția unui băiat e limitată la șaisprezece ani, interveni Beckett. Cu excepția fetelor dezbrăcate.

— Deci e încă acolo, oftă Justine. Ar fi trebuit să știm asta. E penibil că n-am știut, Carolee.

— Tata voia să scape de fermă, îi aminti sora ei. Voia să scape de tot ce avea de-a face cu ferma. El și bunicul se certau de mult pe tema asta. Nu-i de mirare că n-am știut.

— Acum știm, afirmă Owen. O să mergem să aruncăm o privire.

— Bine. Justine se ridică. Hai să chemăm copiii și câinii.

— Poftim? se miră Owen. Vrei să mergem acum?

— Ce-are dacă mergem acum?

— Mai e puțin și apune soarele și...

— Atunci n-ar trebui să pierdem vremea.

— Dacă așteptăm până mâine, pot să mă duc, să mă uit, să-ți spun ce...

— De ce-ți pierzi vremea? îl întrebă Ryder.

După o pauză pentru dezbateri, întreruptă de entuziasmul băieților față de ceea ce promitea să fie o aventură, se urcară în mai multe mașini și camionete. Cu greu deciseră să-i lase pe Ben și Yoda cu Finch și Cus, reducând astfel numărul pasagerilor.

Hope se trezi în camioneta lui Ryder, cu Dumbass întins pe locul dintre ei.

— Ar fi fost mai logic să mergem mâine, comentă ea.

— Nimic din toate astea n-are legătură cu logica.

— Nu, așa e. Până la urmă, e bine că o facem acum. Poate că el nu-i acolo, ori stelele funerare au fost distruse. Poate că mormântul n-a fost niciodată marcat.

— Bravo. Dă-i înainte cu gândirea pozitivă.

— Mă pregătesc pentru diverse posibilități.

— Există și o posibilitate să descoperi ceea ce cauți.

— Mă emoționează în mod egal posibilitatea de a-l găsi și aceea de a nu găsi nimic.

Ryder își luă o mână de pe volan și se întinse s-o ia pe a ei într-un gest care o surprinse în așa măsură, încât inima începu să-i bată cu putere.

— Potolește-te și relaxează-te. Cum comanda bruscă era mai aproape de stilul cu care era obișnuită, se supuse. Aici erau numai ferme, îi zise el când o luă pe drumul șerpuit, cu căsuțe mici, ca pentru pitici, cu pajiști deschise și copaci umbroși.

— Trebuie să fi fost frumos. Numai câmpuri și dealuri line.

— Oamenii trebuie să trăiască undeva. Iar casele nu erau înghesuite

inlele într-altele. Am avut ceva de muncă aici în timpul boomului economic. Lumea își redecora locuințele, adăuga diverse chestii.

Ea se aplecă înainte.

— Asta e...

— Da, vechea fermă Ryder. Dezvoltatorul a fost îndeajuns de deștept încât să nu demoleze, ci să investească niște bani în ea – și fac pariu c-a scos un profit frumușel.

— E frumoasă, cu lucrătura asta în piatră, ca o căsuță din povești. Și e spațioasă. Grădina este superbă. Probabil că veranda închisă cu sticlă a fost adăugată ulterior, însă alegerea mi se pare excelentă. Se uită la el când trecură pe lângă fermă și se întoarseră din nou. Ai intrat vreodată înăuntru?

— Am făcut niște lucrări acum vreo trei ani. Am renovat bucătăriile, două băi. Am mai făcut o cameră deasupra garajului. Și veranda aceea care ți-a plăcut.

— Cum te-ai simțit?

— Atunci? Ca la orice lucrare. Una bună. Acum? Ridică din umeri. Cred că sunt victima fenomenului despre care vorbea mama. Poate că trebuia să fi acordat mai multă atenție acestei părți a trecutului nostru, să-i fi arătat mai mult respect. Bunicul ura ferma și era limpede că nu se înțelegea cu tatăl lui, așa că nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Viră și intră pe o alee îngustă, pietruită.

— Asta-i proprietate privată?

— Probabil. Poate că aparține Administrației Parcurilor. Ne descurcăm noi cumva, dacă e cazul.

— Aici s-au luptat? Nordiștii cu sudiștii, băieții și bărbații.

— Până-n iad și înapoi, confirmă Ryder. Vezi asta?

Ea zări iazul, cu apa lui întunecată și adâncă, în lumina slabă. Era înconjurat de tulpini de papură, cu măciuliile de catifea maronie, iar ferigile verzi alcătuiau un covor proaspăt.

Între iaz și desișul de copaci era un zid de piatră. Din acelea din care construia Billy Ryder, se gândi ea. Stelele funerare se ridicau în spatele lui. Hope numără șaisprezece pietre mici, roase de timp și de vreme, unele dărâmate la pământ.

— Pare un loc singuratic. Trist și singuratic.

— Nu cred că moartea-i prea veselă.

Parcă și coborî din vehicul, iar câinele îl urmă împiedicat. Ocoli mașina și îi deschise ușa lui Hope, în timp ce restul convoiului îi ajunsese din urmă.

— Ori e aici, ori nu e. Oricum ar fi, noi suntem aici.

Ea aprobă din cap și îl urmă.

Locul părea mai puțin singuratic când era înțesat de oameni și de atâtea voci. Băieții alergau, câinii adulmecau. Cu toate astea, se simțea destul de nesigură ca să se prindă de brațul lui Ryder și să fie recunoscătoare când el își împleti degetele printre ale ei.

Erau mai mult de șaisprezece stele, observă ea când se apropiară. Unele dintre ele nu mai puteau fi numite astfel, fiindcă se făcuseră una cu pământul.

Nu toate aveau nume, iar dacă avuseseră cândva, timpul le ștersese. Dar ea le citi pe cele pe care inscripțiile erau încă vizibile. Mary Margaret Ryder. Daniel Edward Ryder. Apoi o piatră mică marca mormântul lui Susan – doar Susan, care murise în 1853 la frageda vârstă de două luni.

Cineva îngrijea iarba, observă ea, căci nu crescuseră buruieni. Cu toate astea, locul avea un aer sălbatic. După copil, găsi mormântul lui Catherine Foster Ryder, care trăise din 1781 până în 1874.

— Nouăzeci și trei de ani, murmură Justine lângă ea. O viață bună și lungă. Mi-ar plăcea să știu în ce fel suntem înrudite.

— Ai să găsești Biblia și atunci ai să știi.

— Cum de ei nu stau la han, ca Lizzy? o întrebă Murphy.

— Cred că Lizzy e deosebită.

Justine îl ridică în brațe și-și lipi fața de gâtul lui, iar Hope se întoarse.

Credea că Ryder era lângă ea, dar acum văzu că el se îndepărtase înspre dreapta și stătea singur în fața unui grup de trei morminte.

Se îndreptă spre el și constată că inima începuse să-i bată cu putere.

— El e cel din mijloc.

— Poftim? Mâna îi tremura când o căută din nou pe a lui.

— Ultimul născut, mort al doilea. Erau frați.

— Cum poți să... Eu nu disting numele.

— Lumina se duce, zise el așezându-se în genunchi ca să vadă mai de aproape.

— O, Doamne. Billy Ryder. Nu i-au scris numele întreg pe mormânt. Doar Billy. S-a născut pe 14 martie 1843 și a murit pe 17 septembrie 1862.

— Iar Joshua a murit mai devreme în același an. Charlie, douăzeci de ani mai târziu. Trei frați.

— E Billy. Era singurul lucru la care se putea gândi. Acolo. Îl găsiseră. Ea este aici? Hope își ridică fruntea. Cum ar putea fi aici?

— Nu e ea, zise Ryder, înțelegând ce voia să spună. Caprifoi. E plin de el dincolo de zid.

Se întoarse înspre mama lui. Când privirile li se întâlneau, nu fu nevoie s-o strige, să spună nimic. Ochii ei înțeleseseră.

— L-ai găsit!

— Timpul a șters inscripția, dar încă se mai distinge numele. A murit în același an ca Lizzy. În aceeași lună, la diferență de-o zi.

Owen se apropie de mama sa și o prinse de mijloc, iar cu cealaltă mână o ținu de mână pe Avery. Apoi apărură Beckett și Clare și băieții, uluitor de tăcuți. Și Willy B., mângâind-o pe spate pe Carolee, care plângea ușor.

Soarele se îndreptă către apus, iar aerul era plin de parfumul greu de caprifoi.

Hope, emoționată, urmări inscripția cu degetul.

— Data viitoare o să aducem flori.

Justine își sprijini capul pe umărul lui Owen și îl atinse pe Beckett, apoi pe Ryder.

— E timpul să ne aducem aminte de ei. Noi suntem pe lume pentru că ei au fost înaintea noastră, deci trebuie să-i omagiem.

Dintr-odată, Ryder își scoase briceagul, tăie o ramură de caprifoi și o așeză pe mormânt.

— Măcar atât.

Impresionată de gestul acela simplu, Hope se ridică și-i cuprinse fața cu mâinile.

— E perfect, zise ea sărutându-l.

— Se răcorește. Ai să răcești, îi spuse Beckett lui Clare. Dau o fugă să recuperez câinii, apoi îi duc pe Clare și pe băieți acasă, anunță el.

— Trebuie să-i spunem, murmură Clare în direcția lui Hope. Simt că ar trebui să fim cu toții acolo când îi spui.

— Putem s-o lăsăm pe mâine. Ești palidă când ești obosită, zise Beckett mângâind-o pe obraz. Iar acum ești palidă. E și mâine o zi.

— Poate că-i mai bine așa, aprobă Avery. Putem să ne gândim cum să-i spunem. Adică l-am găsit, dar ce înseamnă asta? E aproape o cruzime să-i spunem că el e îngropat aici, la kilometri întregi de ea.

— Ne vedem dimineață, încuviință Justine. Să zicem pe la nouă. Da, îți întrerupe ziua, i se adresă lui Ryder înainte ca el să deschidă gura. Dar e înainte ca Avery și Clare să deschidă și înainte ca Hope și Carolee să primească noii oaspeți.

— Nouă să fie.

— Vii și tu, Willy B.? se întoarce ea către bărbatul masiv care ținea în brațe cățelușul cel plăpând. Îți poți face timp?

— Dacă ai nevoie de mine, Justine, voi fi acolo.

— Ți-aș fi recunoscătoare. Vreau să știu care dintre femeile astea e mama lor. Și-a pierdut doi băieți, poate și pe al treilea, înainte de muri. Asta e o chestie teribilă.

Vocea lui Justine se înăspri înainte ca ea să tragă aer în piept pentru a-și reveni. Aș vrea să-i aflu numele și s-o pomenesc.

— Se întunecă. Willy B. o bătu pe mână și o mângâie. Dă-mi voie să te conduc acasă, Justine.

— Bine, hai să mergem cu toții.

Pe când ceilalți se porniră la drum, Ryder mai zăbovi puțin. Se îndepărtase de cele trei morminte când Hope îl luă de mână.

— Te simți bine?

— Da. Nu știu. E ciudat.

— Că sunt trei. Ca tine, cu Owen și Beckett?

— Nu știu, repetă el. E o chestie de familie, probabil. El e din familia

mamei. Este de-al nostru. Lizzy e de-a ta. Eu îi port numele – numele meu de botez e numele lui de familie. Și... Scutură din cap, ca și când ar fi vrut să se descotorosească de acest sentiment.

— Ce? Și ce? insistă ea când el o conduse spre ieșire.

— Nimic. E doar ciudat, cum am zis.

Nu-i spuse că știuse, de când trecuse de zidul scund din piatră, unde să-l găsească pe Billy. Știuse încotro s-o apuce și ce avea să găsească.

Era doar o impresie, își zise când se întoarseră la mașină. De vină era doar cimitirul văzut în amurg. Dar știuse ceva, simțise ceva, ca un fior pe sub piele. Când plecă de pe loc, se uită în oglinda retrovizoare. Privi lung zidul de piatră, pietrele de mormânt și caprifoiul cel învolburat.

Apoi își îndreptă ochii spre drumul ce i se așternea înaintea.

capitolul 19

Cunoștea pământurile astea, mlădierea lor, întinderea câmpiilor, umerii duri de stâncă ieșiți în afară. Cunoștea zidurile care ocroteau vitele grase ce pășteau iarba verde. Mâinile lui construiseră o parte din ele, sub tutela răbdătoare a unchiului său.

Cu toate că apucase să călătorească departe de tărâmul acesta unduitor, plănuise întotdeauna să se întoarcă. Să-și ridice casă la adăpostul unei coline, lângă pâraiașul care alerga peste stânci și-și răcorea apele la umbra pădurii.

Iubea pământurile astea așa cum nu iubea niciun ținut din cele pe care le călcase cu piciorul.

Dar azi, în această dimineață de septembrie, peisajul era parcă desprins din iad. Astăzi, sudoarea îi uda uniforma și pământul de sub picioare. Sudoarea, nu sângele. Nu încă.

Astăzi luptase și scăpase cu viață așa cum supraviețuise și în toate celelalte zile de când simțise nevoia nebună de a se înrola. Iar azi își dorea din toată inima, din toate puterile lui, să-și fi exorcizat nevoia aceea și să o strivească sub bocanc.

Credea că va găsi onoare, entuziasm, chiar aventură. În schimb, găsisse disperare, teroare, suferință și întrebări fără răspuns.

Cerul albastru al amurgului se preschimbase într-un abur murdar de funingine sub tirul tunurilor. Ghiulele cântau în călătoria lor malefică, încheind într-un crescendo de țărână și de bucăți de carne sfărtecată.

O, ce ofensă la adresa trupului și a sufletului era războiul!

Urletele bărbaților îi înfundau urechile, îi pătrundeau în profunzime, până ce nu mai auzi nimic, nici măcar exploziile tunurilor, scrâșnetul nesfârșit al țeștelor, răpăitul metalic al gloanțelor.

Se odihni preț de o clipă, chinându-se să respire, din cauza agitației. Sângele de pe uniformă lui îi aparținuse unui prieten pe care și-l făcuse în timpul campaniei – George, un ucenic de fierar, un glumeț cu părul de culoarea mătășii de porumb și ochii albaștri și veseli ca vara.

Acum mătasea de porumb se făcuse roșie, iar ochii îi erau ficși pe chipul distrus.

Cunoștea locurile acestea, se gândi Billy din nou, cu urechile înfundate și inima bătându-i în piept asemenea tobelor care chemau la luptă. Drumul liniștit care străbătea ținutul despărțea fermele familiilor Piper și Roulette. Părinții lui erau prieteni cu familia Piper.

Se întrebă pe unde erau ei atunci, când granița șerpuitoare scufundată în acel tărâm alunecos devenise o linie de demarcație a sângelui și a morții.

Rebelii generalului Hill săpau în drumul acela prăbușit, folosindu-se de poziția strategică pentru a arunca șarje de foc, pârjolind trupele ce avansau asemenea unui chibrit ce aprindea un tufiș uscat. În acel prim atac, un glonț de muschetă îi dezintegrase lui George jumătate din față și ucisese Dumnezeu știe câte alte suflete.

Artileria făcea să se cutremure pământul.

I se păru că stătea acolo de ceasuri întregi, holbându-se la cer, ascultând urletele, gemetele, strigătele și nesfârșitul, interminabilul, atotcuprinzătorul huruit al puștilor și al tunurilor.

De fapt, nu stătea acolo decât de câteva clipe. Câteva clipe pentru a-și trage sufletul, pentru a pricepe că prietenul lui era mort, iar el de-abia scăpase cu viață.

Mâna îi tremură când o apropie de uniformă pentru a scoate fotografia. Eliza. Lizzy. Lizzy a lui, cu părul ca soarele și un zâmbet ce-i deschidea inima. Ea îl iubea, în ciuda tuturor. Îl aștepta și când iadul avea să ia sfârșit, aveau să se căsătorească. Avea să-i ridice o casă, nu departe de locul în care zăcea acum. Iar casa avea să trăiască din iubire și bucurie, cu râsetele copiilor lor.

Când iadul acesta lua sfârșit, avea să se întoarcă după ea. Promise doar o scrisoare, una singură. O strecurase afară din casă, i-o dăduse mamei lui, care i-o trimisese. Rândurile îi exprimau disperarea că fusese încuiată în camera ei în noaptea în care trebuiau să fugă împreună și credința neclintită că se vor întâlni din nou.

Îi răspunsese de-abia în seara precedentă, alegându-și cu grijă cuvintele, din cauza tulburării din tabără. Urma să găsească o cale de a-i trimite scrisoarea. Nimeni nu putea trece prin iad fără a începe să creadă în rai.

Iar el urma să aibă raiul lui cu Eliza. Pentru totdeauna.

Auzi ordinele strigate să se regrupeze, să avanseze din nou pe drumul acela prăbușit. Închise ochii, își lipi buzele de fotografie apoi o puse din

nou la adăpost. În siguranță, își făgădui. În siguranță lângă inima lui.

Se ridică în picioare și trase aer în piept, de câteva ori la rând. Avea să-și facă datoria față de țară, față de Dumnezeu și avea să se întoarcă la Lizzy.

Își încarcă arma, în vreme ce sunetul ucigaș al gloanțelor vuia din toate direcțiile.

Scăpă din nou cu viață pe când cadavrele sfâșiate se adunau grămezi la ferma odinioară liniștită. Orele se scurgeau asemenea anilor – și, într-un anume fel, asemenea minutelor. După soare, își dădu seama că supraviețuise încă unei dimineți. Nu se cruța niciodată în luptă, se bătea cot la cot cu ceilalți care depuseseră jurământ de credință.

Înaintă, sărind gardurile, printr-o livadă de meri în care fructele căzute la pământ erau împrăștiate peste tot, iar albine pe jumătate amețite bâzâiau pe deasupra lor. Când răsări soarele privi în vale, către bărbații de pe drumul cel vechi. În cele din urmă trecură pe colină și ajunseră. Rămase nemișcat lângă cotul drumului, privind în urmă cu groază.

Atât de mulți morți! Părea imposibil, părea necuviincios. Erau puși unii peste alții, asemenea buștenilor, și, cu toate astea, supraviețuitorii continuau să tragă, hotărâți să păstreze pământul însângerat.

Pentru ce? Pentru ce? se întrebă o parte plină de durere a minții lui, dar auzi ordinul de a trage și se supuse. Se gândi la George și se supuse. Se gândi că altei mame îi va fi răpit fiul, altei femei îi va fi răpită iubirea.

Se gândi că va lua alt sufler, care, ca și el, nu-și dorea decât să ajungă acasă.

Și se gândi la Lizzy, a cărei fotografie o purta la piept. Lizzy care îl iubea, în ciuda tuturor. Care îl aștepta.

Se gândi la mama lui, jelindu-l pe fratele lui, Joshua, mort la Shiloh.

Nu mai putea să tragă, să mai oprească încă o inimă, să facă încă o mamă să plângă. Asta era măcel, își zise. Sute de oameni aveau să mai moară. Fermieri și zidari și fierari și negustori. De ce nu se predau? De ce voiau să lupte și să moară în locul acela înspăimântător, înconjuțați de frații lor morți?

Asta era onoarea? Asta era datoria? Țasta era răspunsul? Epuizat, cu inima frântă, scârbit de măcel, lăsă arma jos.

Nu simți primul glonte care îl pătrunse, nici pe al doilea. Simți doar frigul subit și teribil și se trezi din nou la pământ, privind către cer.

I se păru că norii se rostogoliseră deasupra soarelui. Totul deveni cenușiu, plat. Și toată larma, tot iadul din jur se pierdu într-o liniște aproape pașnică.

Se terminase? În sfârșit, se terminase?

Căută în uniformă fotografia lui Lizzy și o scoase afară. O privi în continuu, în timp ce sângele îi curgea pe chipul ei frumos.

Apoi înțelese. Durerea îl cuprinse pe nesimțite, odată cu sângele care-i

curgea din răni. Urlă, urlă din cauza unei dureri prea puternice pentru a fi îndurată.

Nu avea să-i mai ridice niciodată, așa cum îi făgăduise, căsuța cea frumoasă lângă pârâul zglobiu pe malurile căruia caprifoiul creștea sălbatic. Nu aveau să umple niciodată acea căsuță cu iubirea lor, cu copii.

Își făcuse datoria și-și pierduse viața. Încercă să-i mai sărute chipul pentru ultima dată, dar fotografia îi scăpă printre degetele amorțite.

Își acceptă moartea, căci depusese un jurământ. Dar și lui Lizzy îi jurase ceva. Nu putu accepta că n-o va mai vedea niciodată, că n-o va mai atinge.

Îi șopti numele când sufletul și sângele îi părăsiră trupul.

I se păru – cu ultima suflare – că o aude strigându-l. I se păru că îi vede chipul, chipul ei palid, umed de sudoare, cu ochii strălucind ca și când ar fi avut febră. Ea îi rosti numele. Iar el i-l rosti pe al ei.

Joseph William Ryder, cunoscut de cei apropiați ca Billy, își dădu sufletul la cotul drumului, deasupra terenului care ajunsese să fie supranumit Calea Sângelui.

Ryder se trezi înfrigorat până în măduva oaselor, cu gâtul uscat și cu inima bătându-i să-i iasă afară din piept. Lângă pat, Dumbass își puse nasul pe mâna lui și scoase un oftat îngrijorat.

— E-n regulă, șopti. Sunt bine.

Dar, în realitate, habar n-avea ce era cu el.

„Toată lumea visează“, își zise. Vise frumoase, vise urâte, vise ciudate, vise erotice.

Însă el îl visase pe Billy Ryder. Tocmai îi găsiseră mormântul. Nu era mare lucru că îl visase murind la Antietam. Un soldat care murise la 17 septembrie 1862? Era destul de probabil ca aceea să fi fost ziua cea mai sângeroasă a războiului.

Se gândise mult la Billy Ryder, asta era tot. Iar astea erau tâmpenii. „Potolește-te“, își porunci.

Simțise ceva, acolo la mormânt, și o simțea din nou acum. Era ceva îndepărtat, ceva de neînțeles.

Era clar că somnul nu-l ajutase. Se uită la ceas și văzu că era aproape cinci. N-avea cum să mai doarmă și nici nu s-ar mai fi expus riscului.

Visul, la fel de real ca viața – și moartea – îl lăsase într-o stare de incertitudine.

Stătuse acolo, pe câmpul ăla de luptă. Mersese pe Calea Sângelui. Și, cu toate că se considera o persoană pragmatică, un om cu picioarele pe pământ, simțise atracția locului, forța lui. Citise cărți despre Antietam – la urma urmelor, locuia acolo. Învățase despre asta la școală, făcuse vizite la locul bătăliei alături de prieteni și de rude.

Dar până în noaptea asta nu și-l închipuisese – nu, se corectă, nu-l simțise

atât de viu.

Mirosurile, sunetele... Fumul înțepător, sângele proaspăt, carnea arsă, furtuna copleșitoare a focului de artilerie care umplea văzduhul pe deasupra urletelor oamenilor pe moarte.

Dacă ar fi fost un om cu imaginație ar fi spus că, prin vis, trăise și murise în bătălia aceea. Întocmai ca Billy Ryder.

„Dă-o încolo“, își zise. Lângă el, Hope se foi ușor, iar căldura ei care pătrunse frigul îl atrase în mod irezistibil. Se gândi să se lipească de ea, să-și limpezească mintea cu trupul acela zvelt și mățos.

Știind cât era ceasul, nu i se păru drept s-o trezească înainte de răsăritul soarelui, chiar dacă avea o poveste memorabilă. Se dădu jos din pat, se îndreptă către ușile de sticlă, le deschise și ieși pe terasă.

Poate că avea nevoie doar de puțin aer curat.

Îi plăceau liniștea de la ora aceea și felul în care felia de lună, care încă nu-și încheiase socotelile cu noaptea, se ivea printre copaci. Își dori din tot sufletul să-și fi luat apă înainte de a ieși. În cele din urmă se liniști și savură pacea.

Toată munca, stresul, frustrarea serviciului meritau clipe ca astea. Clipe de tăcere desăvârșită înainte ca noaptea să ia sfârșit și să înceapă ziua. În curând, soarele avea să mângăiească în roșu cerul la miazănoapte, păsările aveau să se trezească ciripind și ciclul avea să se reia.

Îi plăcea repetarea aceasta, se gândi, aplecând absent mâna spre capul lui Dumbass când acesta se lipi de piciorul lui. Avea ceea ce-și dorea. Avea o slujbă bună, o casă frumoasă, o familie care îl înțelegea și, dacă era să fie sentimental, îl iubea necondiționat.

Nu putea cere mai mult de-atât. Atunci oare de ce se simțea ca și când îi lipsea ceva?

— Care-i problema?

Se răsuci și o văzu pe Hope. Descoperirea răspunsului la acea întrebare chinuitoare îl răvăși.

— Ryder?

Ea ieși, legându-și cordonul unui halat atât de scurt încât putea să nu se mai fi ostenit să și-l pună.

— Nu-i nimic. M-am trezit, atâta tot.

— E devreme, chiar și pentru tine. Se apropie de el și își sprijini mâinile de balustrada terasei. Ascultă liniștea. Liniștea și întunericul. Cu toate preocupările, poți uita că există momente și locuri atât de calme.

Cum mai devreme el se gândise aproape la același lucru, o privi cu atenție. Cum putea să fie în halul ăsta de perfectă? Îl lăsa fără cuvinte.

— Aș putea face o cafea. Am sta aici, afară, să bem prima cafea pe ziua de azi și să privim răsăritul.

— Am o idee și mai bună.

O dorea, prea mult și prea des, dar ce rost avea să se împotrivescă? Nu

neapărat în pat, își dădu el seama, undă ar fi putut visa morți sângeroase și pierderi amare.

Așa că o prinse de mână și o conduse pe treptele ce duceau în pădure.

— Ce faci? Ryder, nu poți pur și simplu să hoinărești pe aici. Ești dezbrăcat.

— O, da! Iute și agil, îi smulse halatul și îl aruncă înspre un scaun de pe terasă. Și tu la fel. În ciuda protestelor ei, o duse jos pe trepte. E întuneric, e liniște, suntem singuri. De ce ți-e teamă? Nu e nimeni prin preajmă. Mă rog, e Dumbass, dar el te-a mai văzut dezbrăcată. Și eu.

— Nu ies cu tine la plimbare în pielea goală.

— N-aveam de gând să facem cine știe ce plimbare.

Zicând asta, o întinse pe iarbă, care era umedă și răcoroasă de la rouă.

— Aha, iar asta nu e nici pe departe o idee la fel de nebunească. Am putea...

El își puse gura peste a ei, îi opri cuvintele cu un sărut delicat, dulce.

— Vreau să te ating în timp ce răsare soarele. Vreau să te privesc, să te pătrund când se luminează de ziuă. Te doresc, murmură, sărutând-o din nou.

O seduse cu acele vorbe și o stârni cu mâinile lui pricepute și atente. Hope i se dăruie, emoționată că era dorită și recunoscătoare că îl dorea la rândul ei. Îi deschise taințele trupului ei, acolo, pe iarba tivită cu dantelă de rouă, sub stelele ce străluceau asemenea unor flăcări de lumânare și sub luna ce se ascundea la ivirea umbrelor din zori în vreme ce primele sclipiri roș-aurii se iviră de dincolo de întunericul pădurii.

El primi ceea ce ea îi oferea și îi dăruie ceea ce avea. Cu ea își încheiase noaptea și își începea ziua. Visele legate de moarte și disperare se estompară. În interiorul lui, ceva se puse în ordine. Ceva își găsi locul care i se cuvenea.

Avea speranță. Și o avea pe Hope². Și ea era perfectă.

Când ajunse la apogeul plăcerii, păsările se treziră gângurind, iar pe cer înfloriră zorii.

Aștepta oaspeți la ora trei și, înainte de asta, familia. După ce își luă mașina, conduse până la han și petrecu o vreme făcând verificările obișnuite prin camere.

Avea nevoie să fie ocupată, ca să nu fie ispitită să vorbească cu voce tare. Să-i vorbească Elizei.

În „Nick & Nora“ verifică luminile, telecomanda televizorului și pliantul de prezentare a camerei, completă rezerva de parfum a odorizantului înainte să iasă și să repete operațiunea în „Jane &

2 În limba engleză, *hope* înseamnă „speranță“ (n.tr.).

Rochester“ Florile proaspete trebuiau să seosească imediat după prânz. Trecu dintr-o cameră în alta, schimbând becurile unde era nevoie, reglând temperatura ambientală.

În bucătărie umplu un vas cu fructe, aranjă prăjiturelele și prepară o cană de ceai cu gheață.

În biroul ei verifică e-mailurile și trimise câteva răspunsuri, ascultă mesajele de pe robotul telefonic și își făcu de lucru, dorindu-și ca timpul să treacă mai repede.

În ziua aceea urmau să-i spună lui Lizzy că i-l găsiseră pe Billy. Habar n-avea ce avea să se întâmple după aceea, dar voia să afle. La fel cum voia să afle ce era dincolo de acea privire a lui Ryder de dinaintea răsăritului. Fusese prea tăcut, chiar și pentru el, de când găsiseră mormântul lui Billy Ryder.

Și în felul în care făcuse dragoste cu ea observase o notă imperativă. Trebuiau să fi râs, se gândi ea. Doi oameni care făcuseră dragoste pe pajiște având un câine drept companie tăcută ar fi trebuit să râdă, să le ardă de glume. Dar el fusese foarte concentrat, foarte profund.

Iar ea? Fusese luată pe sus de intensitatea dorinței lui.

Voia să-l înțeleagă. Crezuse că începea să-l înțeleagă, dar acum? Ea nu știa, iar el nu scotea o vorbă.

Își aminti ce-i spusese Avery. Dragostea și dorința de schimbare nu făceau casă bună. Afirmatia era corectă. Așa că avea de gând să aștepte până ce el era pregătit să-i spună ce ascundea acea privire din ochii lui.

O auzi pe Carolee intrând și o strigă. Își termină restul de treabă, mai adăugă câteva lucruri pe listă, le șterse pe cele terminate, apoi se duse la bucătărie.

— Am luat melci cu nucă și miere de la brutărie, zâmbi Carolee ușor rușinată. Voiam să fac și eu ceva.

— Te înțeleg perfect.

— Apoi m-am gândit că poate melcii nu sunt cei mai potriviți.

— Întotdeauna sunt. Înțelegătoare, Hope își puse brațul pe după umărul lui Carolee. Crezi că asta va schimba lucrurile? Știu că e egoist din partea mea, dar nu vreau ca lucrurile să se schimbe. Îmi place totul la locul ăsta, inclusiv Lizzy. Sigur, o parte din mine știe că este important ceea ce facem. Lucrurile importante provoacă schimbări.

— Tare aș vrea să fi știut.

— Cred că vom ști cu toții destul de curând. Am lăsat ușa de la vestibul deschisă, zise ea când o auziră deschizându-se. Am considerat că așa e mai bine pentru toată lumea.

Clare și Avery intrară împreună.

— Melci cu nucă! exclamă Avery. Tocmai îi ziceam lui Clare c-ar trebui să trecem pe la Icing să luăm ceva. Voi v-ați gândit înainte.

— Mâncarea ajută.

Clare își masă ușor pânțele.

— De dimineață le-am făcut lui Beckett și băieților niște ouă moi. Beckett a plecat devreme, ca să se apuce de treabă.

— Le fel și Owen.

— Adică toți trei, zise Hope. Uite-o pe Justine cu Willy B., tocmai la țanc.

— Ești emoționată? o întrebă Clare luând-o de mână.

— Da. Am făcut ce ne-a cerut. Acum îi vom spune ce-am aflat. Ar trebui să mă bucur, dar...

— E trist, murmură Avery. Chiar dacă nu ne-am fi așteptat să-l găsim în viață pe undeva prin Las Vegas, tot e trist.

— Melci cu nucă, remarcă Justine. Eu am făcut briose. Puse farfuria pe masa din bucătărie. Toată dimineața am fost neliniștită, iar gătitul m-a ajutat să mă calmez cât de cât.

— N-o să murim de foame, decretă Avery. Putem intra în comă diabetică, dar eu îmi asum riscul.

— Avem ceai cu gheață, dar am să fac și cafea.

— Fac eu, zise Carolee, mângâind-o pe mână pe Hope. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Cei trei frați își făcură intrarea împreună, îmbrăcați în haine de lucru și încălțați cu bocanci butucănoși. Hope simți mirosul de lemn, lac și vopsea. Dintr-un motiv oarecare, acestea o destinseseră ușor.

— Deci, începu Owen.

— Am ceva de spus, îl întrerupse Ryder. Trebuie să-i spun ei. Am să vă spun tuturor. Stați să-mi pun gândurile în ordine, adăugă el, privind direct către Hope.

— Bine, îl aprobă ea din cap.

— L-am visat azi-noapte. Pe Billy Ryder. Și nu începeți să faceți glume pe seama asta, își avertiză frații.

— Nu face nimeni nicio glumă, îl asigură Beckett.

Ryder se gândi că dacă ar fi fost în locul fratelui său ar fi făcut glume, așa că îi aprecie sobrietatea.

— Total a fost foarte real. Ca și când m-aș fi aflat acolo.

— Acolo, unde? îl întrebă Justine.

— La Antietam. Pe 7 septembrie 1862. Citești despre asta, vezi filme de război, dar... Nu știu cum reziști unei asemenea situații și cum îi poate supraviețui cineva. El a luat parte la atacul unionist de pe Calea Sângelui. Era încă dimineață și avuseseră multe pierderi. Tânărului cu care se împrietenise – George, ucenic pe lângă un fierar – îi zburaseră capul de pe umeri. Billy era plin de sângele lui. Era amețit, pesemne din cauza șocului. Știa unde se află. La propriu. Îi cunoștea pe cei din familia Piper, cunoștea locurile, știa drumul care despărțea fermele.

Carolee se îndreptă către el, ținând o cană de cafea.

— Mulțumesc, zise el și privi cana fără să bea din ea. Îi puteam auzi gândurile. Nu ca și cum i le-aș fi citit, ci mai curând...

— Ca și când ai fi fost în mintea lui? sugeră Justine.

— Da, așa ceva. Se gândea la ea, la Eliza. Îi scrisese în noaptea aceea în care nu putuse scăpa de acasă pentru a fugi cu el. Reușise să-i trimită scrisoarea prin mama lui. El o primise și întocmise răspunsul, dar nu reușise să trimită scrisoarea, cred că nu știa adresa. O scrisese cu o seară înainte de bătălie.

— O iubea, murmură Clare.

— Avea o fotografie de-a ei, continuă Ryder, și o scosese ca să se uite la ea, gândindu-se cum o va găsi când totul se va fi sfârșit, cum îi va ridica o casă și vor avea copii. Ea îl schimbase, îl făcuse să se deschidă spre lume. Oricum, în vis părea că a durat mult cât el a stat acolo, cu sângele prietenului său pe haine și gândindu-se că trebuia să rămână în viață ca să se poată întoarce la ea.

— Dumnezeule, Clare, nu plânge!

— E trist, iar eu sunt însărcinată. Nu mă pot abține.

— Spune-ne tot, ceru Hope.

Oare nimeni altcineva nu mai simțea parfumul de caprifoi? Nimeni altcineva nu mai pricepea că Lizzy voia să audă tot?

— S-a comandat o nouă ofensivă. Dacă ați citit câte ceva despre acea etapă a bătăliei, atunci știți că a durat ceasuri întregi, că armata confederată s-a adăpostit dincolo de drumul prăbușit și că unioniștii au încercat să-i atace. Ambele părți au suferit pierderi majore.

Al naibii să fie dacă ar fi putut menționa toate detaliile în acea bucătărie însorită, cu o femeie însărcinată de față, care plângea înfundat.

— Până după-amiază, chiar dacă ambele armate au adus întăriri, totul s-a transformat într-un masacru. Cineva a greșit, a ordonat unei părți din apărarea confederată să se retragă și le-a oferit unioniștilor ocazia de care aveau nevoie. Billy a luat parte la asta, la atacul armatei confederate reduse la câteva sute de soldați, în vreme ce unioniștii câștigau teren. Știi cum a fost, mamă, ca peștele prins în năvod. I-au prins unul câte unul, până ce câmpul s-a umplut cu mormane de cadavre. El nu mai putea continua. Trăgea cu arma, omora oameni, gândindu-se la prietenul lui și la datoria pe care o avea. Apoi n-a mai putut să facă asta. S-a gândit la ea, la mama lui, la fratele lui mort, la sânge și la toate lucrurile alea inutile și pur și simplu n-a mai putut continua. Voia ca totul să ia sfârșit. O voia pe ea și viața pe care o putea avea. Și când a lăsat arma jos, a fost împușcat.

— Acolo a murit, șopti Hope.

— S-a prăbușit chiar în locul acela. Putea să vadă cerul. Cu Eliza în minte, a scos din nou fotografia ei din buzunar. Atunci și-a dat seama că pentru el totul a luat sfârșit. Atunci a văzut sângele și a simțit durerea. S-a gândit la ea până la sfârșit și i s-a părut că o vede, în mintea lui, strigându-l

pe nume – bolnavă, speriată și strigându-l pe nume. El a chemat-o și cu asta s-a sfârșit. Se uită la cafeaua pe care o ținea în mână și de data asta luă o înghițitură zdravănă. Dumnezeule!

— El e de-al tău. Justine îl cuprinse în brațe pe Ryder și îl strânse cu putere. E de-al nostru. Avea nevoie de cineva căruia să-i spună povestea lui, cineva care să i-o spună mai departe lui Lizzy. Mi se frânge inima.

— Termină. Ryder șterse o lacrimă de pe obrazul mamei sale. E destul de greu și fără să mai plângeți.

— Fără lacrimi.

Eliza Ford stătea lângă Hope și zâmbea.

— Sfinte Dumnezeule! Cu Tyrone în brațe, Willy B. se prăbuși pe scaunul din stânga lui Clare. Îmi cer iertare.

— L-ai găsit!

Ryder își dori din tot sufletul ca ea să-și ațintească ochii asupra altcuiva.

— E îngropat la câțiva kilometri de oraș, unde era înainte ferma familiei. Odihnește alături de frații lui.

— Își iubea frații, iar când a aflat de moartea lui Joshua a început să vorbească despre înrolare. Dar nu, nu mormântul lui. Nu mormântul lui pe care l-ai găsit e ceea ce contează, spuse Lizzy ducându-și mâna la inimă. Ceea ce contează e spiritul lui. El s-a gândit la mine și îți mulțumesc că ai găsit gândul acela, spiritul acela. Mi-am dorit o căsuță din piatră și o familie și o viață obișnuită. Dar, mai presus de toate, l-am dorit pe Billy al meu. Îmi doream iubirea lui și îmi doream să i-o dăruiesc pe-a mea. Am primit-o și simt asta. E atât de mult timp de când n-am mai simțit nimic! Își ridică mâna și o răsuci. Acum nu mă mai sting. L-ai găsit. Acum el mă poate găsi pe mine. Tu ești de-al lui, zise, iar Hope e de-a mea. Și n-am să uit niciodată darul acesta. Nu trebuie decât să-l aștept să vină.

— Lângă mormântul lui era o tufă de caprifoi, spuse Hope.

— Favoritul meu. El îmi făgăduise că va planta caprifoi pe lângă casa noastră. A murit soldat, dar nu era făcut pentru asta. A murit gândindu-se la alții. Gândindu-se la mine. Billy al meu. Iubirea, iubirea adevărată, nu se stinge niciodată. Trebuie să aștept, să veghez.

— Lizzy, rosti Beckett făcând un pas înainte.

— Tu ai fost primul care mi-a vorbit, care s-a împrietenit cu mine. Iar voi, cu toții, m-ați ajutat să mă remontez, mi-ați dăruit un cămin. Mi-ați dăruit din nou iubirea. El se va întoarce la mine.

— Dragostea poate face minuni, zise Justine când Lizzy dispăru. Înclină să-i dau dreptate.

— Acum e fericită, spuse Avery cu ochii umezi, sprijinindu-se de Owen. E bine că-i fericită. Apoi se încruntă la tatăl ei, care stătea nemișcat, lăsându-l pe Tyrone să-l lingă pe față. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Doamne, Dumnezeule! gemu acesta, mai luând un melc cu miere de pe platou.

Râzând în hohote, Clare se aplecă pentru a-l îmbrățișa pe el și cățelul lui adorabil.

Pe când se întorceau la muncă, la cumpărături, la trăirea vieții de zi cu zi, Ryder o abordă pe Hope în curte.

— Nu că n-am vrut să-ți spun.

— Știu, știu, zise ea. Ai trăit o experiență dificilă și ciudată. Cred c-a fost ca și când ai fi luptat în război.

— Da, și oricine spune că războiul e un coșmar nu descrie nici pe departe adevărul. E mai rău de-atât.

— Aveai nevoie să-ți asumi experiența asta, să îți acorzi timp. Să vorbești cu mine nu înseamnă să-mi spui tot ce-ți trece prin cap.

— Bine. Poate stabilim niște reguli cândva.

— Poate.

— Trebuie să mă întorc. Ai vrea o salată ca aia de zilele trecute?

— Ar fi grozav.

— Ne vedem mai târziu.

Îl privi îndepărtându-se alături de câinele lui și, zâmbind în sinea ei, se întoarse înapoi la treabă.

capitolul 20

La cererea lui Justine, Hope rezervă hanul pentru familie și prieteni în seara deschiderii restaurantului Mac Tavish și a berăriei. În ultimele zece zile dintr-un august fierbinte, Avery și echipa ei – plus alți câțiva voluntari – lustruiseră pe toate fețele noul local. Adesea, când își făcea rondul de noapte prin han, Hope vedea luminile de peste drum aprinse și știa că Avery și Owen mai aveau mult până la încheierea zilei. Uneori zărea camioneta lui Willy B. parcată noaptea târziu ori tresărea când Ryder și Dumbass se strecurau la culcare mult după ce ea se băgase în pat.

Replica lui obișnuită era:

— Dumnezeule, mașinuța aia roșcată nu rămâne niciodată fără combustibil.

Dădu și ea o mână de ajutor când putu, aranjând tablourile ori frecând gresia, la fel cum făcuse la han, și asistă la metamorfoza unui spațiu neglijat într-un local plin de viață, strălucire și creativitate.

Hope își petrecu mai toată ziua premergătoare evenimentului îndeletnicindu-se cu ocupația ei favorită – aducerea la desăvârșire a ultimelor detalii – în timp ce Avery se agita cu rețetele și aprovizionarea și ținea ultima ședință cu personalul.

— O să fie bine, nu-i așa? Luând o pauză, Avery îi aduse lui Hope o sticlă de apă și își luă și ea una.

— Avery, o să fie grozav!

— O să fie bine. Cu un gest aprobator din cap, proprietara dădu roată barului. Totul arată mulțumitor.

— Cuvântul potrivit e „perfect“.

Lămpile erau un amestec de stil modern și clasic, cu forme neobișnuite și tonuri întunecate de bronz. Diverse decorațiuni erau atârinate deasupra blatului interminabil de granit al barului din lemn de mahon. Scaunele înalte, fotoliile și canapele de piele te invitau să iei loc într-o încăpere plină de stil și personalitate. De la vechile ornamente din lemn restaurate și cărămida patinată până la pereții violet cu accente aurii, Avery crease un spațiu pe care Hope și-l închipuia plin de lume și veselie.

— Este exact cum mi-am dorit să fie. Minunații băieți Motgomery mi-au împlinit visul. Avery se sprijini de tocul ușii și zâmbi la vederea toaletei unde își făcuse de lucru Hope, ducând vase cu flori pe blatul de lângă chiuveta de alamă și lustruind oglinda cu rama de bronz.

— Totul e perfect.

Avery făcu un pas înapoi când auzi deschizându-se ușa restaurantului.

— Iartă-mă că n-am ajuns mai devreme.

— Nu te scuza, zise când Clare intră. Nu știi cam cât ești de însărcinată?

Clare își frecă burta rotundă.

— Foarte însărcinată. Se pare că n-aveți nevoie de mine, zise ea uitându-se în jur. Arată uluitor, Avery. E complet diferit. Și, Doamne, ceva miroase bine.

— Am niște supă pe foc. Ți-e foame?

— Tot timpul.

— Hai în spate în bucătărie, să faci o degustare.

— Am să vin. Mai întâi vreau să arunc un ochi pe aici. Clare se îndreptă către teigheaua barului și își strecură o mână pe mijlocul lui Hope. Ooo, ia te uită la robinetele astea!

— Păi, e o berărie, îi reaminti Avery. Ți-aș oferi o bere, dar gemenii s-ar putea să comenteze.

— Corect. Doctorul mi-a dat permisiunea specială să beau un pahar de vin în seara asta – și am să savurez fiecare înghițitură – în cinstea deschiderii localului. Unde-i restul lumii? se miră Clare.

— Echipa se întoarce în... Avery chicoti când se uită la ceas. O, Doamne, cam într-o oră! E mai târziu decât credeam. Așa se întâmplă mereu.

— Totul e gata. Hope veni s-o cuprindă pe Avery pe după umeri. Te duci la han să-ți tragi sufletul și să faci o baie cu spumă.

— N-am timp de-o baie cu spumă.

— Ba ai, fiindcă totul e gata.

— Clare vrea supă!

— Am să-i dau eu, după care mă duc să mai fac o scurtă verificare și să

încui. Du-te odată, ca să te poți odihni puțin, să faci baie cu spumă, să te îmbraci și să arăți ca splendida proprietară a celui mai tare restaurant din Boonsboro.

— Și berărie.

— Și, răsese Hope. Hai, Avery, profită de ora asta liberă. E ultima pe care o ai la dispoziție până tragi obloanele la noapte.

— În regulă. Mă duc să mă răsfaț în superba cadă de alamă din „T & O“. O, Doamne, dar mai întâi poate c-ar fi bine să dau o fugă până la Vesta și să mă asigur că...

— Nu. Du-te! Acum! Hope o împinse spre ușă, o deschise și o împinse în stradă. Pa!

Râzând, Clare se așeză pe un scaun de la bar.

— Chiar nu-mi trebuie supă. Voiam să-i dau ceva de făcut ca să-i mai distrag atenția.

— Ești sigură? Aveam niște supă mai devreme. E delicioasă, din ardei copti și roșii.

— O, Doamne. Bine, dacă insiști. Doar jumătate de cană, așa, de gust.

— Insist. Așază-te, adăugă Hope când Clare se pregătea să se ridice. O aduc imediat. Bucurându-se de strălucirea bucătăriei lui Avery, puse supă într-o cană și stinse aragazul. Când o aduse, Clare stătea la bar, cu fața la încăpere.

— Mulțumesc. Mă gândeam la viața noastră din liceu, când eu și Avery eram majorete, șefe de trupă. Eram prietene, dar nu foarte apropiate. Relația noastră a devenit mai strânsă când eu m-am întors acasă, după ce a murit Clint. M-a ajutat s-o scot la capăt cu librăria, să mă readaptiez aici. Fără ea nu te-aș fi cunoscut niciodată pe tine. Și iată-ne aici. Gustă supa și exclamă: Este grozavă!

— Fără Avery, nici eu nu te-aș fi cunoscut pe tine și n-aș fi ajuns hangită.

— Și nici îndrăgostită de Ryder. Clare zâmbi când Hope rămase tăcută. Se vede, să știi, mai ales pentru cineva cu hormonii dați peste cap.

— Credeam c-o să ne distrăm și o să ne despărțim prieteni. Dragostea nu făcea parte din plan.

— Dar îți stă bine îndrăgostită.

— Mă și simt bine.

— Lui nu i-ai spus nimic.

— Asta clar nu face parte din plan. Ne e bine, Clare, stăruie Hope, ne e bine așa cum suntem. El ține la mine. Nu mă aștept la nimic mai mult.

— Ar trebui.

— E bine să știi că partenerul tău ține la tine. Nu să presupui, ci să știi sigur. Să fii cu cineva care, când nici măcar nu-ți dă prin minte că dorești asta sau că ai nevoie de ajutor, sare să-ți ia apărarea. Cineva care îți trimite flori și-ți cumpără baghete fermecate. N-am să caut viitorul cu lumânarea.

— Fă-mi pe plac. Dacă ai căuta, ce-ai spera să găsești?

— Șansa de a ne construi o viață împreună. Cred că îmi doresc ce și-a dorit și Eliza. Dragoste, un cămin, o familie care să-mi fie alături și bărbatul pe care îl iubesc. Și desigur, îmi doresc slujba mea, un tonus muscular bun și o colecție consistentă de pantofi.

— Pe ultimele trei le ai deja, deci îmi pun la bătaie furtuna mea hormonală ca să ți le obțin pe primele trei. Uite, freacă-mă pe burtică.

Râzând, Hope se supuse și masă încet pântecul lui Clare, remarcând:

— Dau din picioare!

— Fie dau din picioare, fie se luptă pe undeva pe deasupra vezicii mele. Mă tem de cât vor fi de activi când vor ieși de acolo și vor avea mai mult spațiu.

— Mai vrei supă?

— Nu mă ispitii. Mi-am luat o zi liberă ca să te ajut pe aici, însă constat că nu-i nevoie de niciun ajutor. Mama mea se ocupă de băieți și, împreună cu tata, o să-i aducă diseară. După cum bine a zis Harry, ei sunt deopotrivă membri ai familiei și prieteni. Apoi o să rămână la noi peste noapte. Sunt frântă.

— Ești cazată la „Eve & Roarke“. Du-te și imit-o pe Avery. Fă o baie cu spumă.

— Știi care-i ultima dată când am reușit să fac o baie cu spumă, eu, de una singură? Fără să am urechile ciulite după declarații de război?

— Nu.

— Nici eu nu mai știu.

— Profită acum, dar ține-ți telefonul la îndemână. Poți să scrii un SOS dacă nu ai să te poți extrage, pe tine și pe minunații bebeluși, afară din cadă.

— Asta e o remarcă deopotrivă răutăcioasă și grijulie. Haide, te ajut să dai o tură și să încui.

Hope nu avu vreme să se răsfețe cu o baie cu spumă, dar asta nu însemna renunțarea la orice răsfăț. Ryder îi spusese să aleagă ea camera, iar ea rezervase „Elizabeth & Darcy“ peste noapte. Era sentimentală, se gândi, și credea că Lizzy avea să se bucure că-i ținea companie.

— Este noaptea cea mare pentru Avery. Îmbrăcăta comod, într-un halat pe care-l aruncase pe ea după duș, se machia cu atenție. O să fie grozav. E cel mai mare eveniment din oraș de la deschiderea hanului, cel puțin așa zic eu. Arată incredibil, iar seara asta este doar pentru prieteni și familie. Un soi de botez și de test în același timp.

Se uită peste umăr, când cutia cu farduri de ochi pe care o alesese se ridică în aer.

— Jucării pentru fete. Ne distrăm cu ele. În seara asta am să merg pe nuanțe întunecate, un strop de sclipici care să se asorteze cu rochia mea

mortală și cu pantofii uluitori.

Observase că erau puține femei, vii sau nu, cărora să nu le placă să se joace cu fardurile.

— Clare m-a făcut să reflectez la câteva lucruri: ce norocoasă sunt astăzi, că am locul ăsta și niște prietene minunate, că-i am pe Ryder și familia Montgomery. Că te am pe tine.

Se analiză cu ochi critic în oglinda de machiaj, fără să se grăbească, bucurându-se de fiecare etapă și de fiecare pas din pregătirea serii celei mari.

Se așează pentru a se încălța cu pantofii cu tocuri kilometrice și se ridică să mai arunce o privire. Tocmai atunci Ryder intră, murdar de la lucru și cu o bere în mână.

Se opri brusc, căci vederea ei îi tăie picioarele. Rochia roșie, ca de sirenă, îi accentua silueta, era foarte decoltată și foarte scurtă. Picioarele ei lungi erau încălțate în sandale sclipind în sute de pietricele cât vârful de ac. Aceeași strălucire și în jurul gâtului și la urechi, astfel încât era ca un diamant în lumina slabă a lampadarului Tiffany.

— Drăguț, zise el.

Ea își arcui sprâncenele, se întoarse lent și îi aruncă o privire încruntată.

— Doar atât?

— Bine, mi-a frânt inima.

— O iau ca pe un compliment. Își netezi rochia pe coapse și se interesă: A fost o zi grea la muncă?

— Puțin spus. Am avut tot felul de probleme.

— Dar le-ai rezolvat?

Trebuia să-și amintească mereu că ea dorea detalii, deci trebuia să i le spună, în vreme ce adulmea parfumul acela înnebunitor.

— Am terminat instalațiile sanitare de dimineată și ne apucăm de izolație. La exterior, lucrăm în piatră.

— E un progres.

— De ce ești deja îmbrăcată?

— Mă duc mai devreme, să dau o mână de ajutor.

— Eu n-am să port costum, rosti el în chip de avertisment, aproape de amenințare.

— De ce-ai face-o?

— Willy B. are costum. Cu vestă și cravată. Eu nu.

— Bine. Cum eu sunt gata, mă duc să văd cum mă pot face utilă.

— Mi-ar plăcea să dau peste tine. Te-aș ciufuli nițeluș.

— O să dai peste mine mai târziu. Se îndreptă către el, se aplecă – dar așa încât niciun fir de praf de pe hainele lui să nu se pună pe ale ei – și îl sărută. Ne vedem acolo de îndată ce te vei schimba în ceea ce nu e nici costum, nici vestă, nici cravată.

— Da.

Imaginaiea lui Hope rămase în încăperea chiar și după ce ea închise ușa în urma ei. Era strălucitoare și plină de viață și mai frumoasă decât i-ar fi fost îngăduit oricui să fie, își zise Ryder.

Muzica răsună din tonomat, berea curgea din butoaie și vocile umpleau acel local care fusese gol prea multă vreme. Familia și prietenii socializau la aperitive, stăteau de vorbă la o gustare și își ridicau paharele ca să toasteze pentru MacT.

Avery se agita între bucătărie, sala de mese și bar asemenea unui derviş roșcat, îmbrăcată într-o rochie verde scurtă, cu inelul câștigat ca surpriză la guma de mestecat balansându-se pe lăntișorul de la gât.

În cele din urmă, Hope o opri cu o îmbrățișare fermă.

— E bine, îi spuse Avery. Chiar e bine? Avem niște mici probleme.

— E chiar foarte bine, și problemele nu se văd.

— Le rezolvăm noi. Lumânări pe masă, muzică, mâncare bună. Prieteni buni.

— Ți-ai atins scopul, Avery, l-ai atins din plin. La fel ca și cu Vesta. Acum pregătește-te să-i ai pe toți de clienți, cât e ziua de lungă.

— Toate locurile sunt rezervate pentru mâine-seară și pentru poimâine. Ai văzut cum se oprește lumea să se uite prin vitrină?

— Am văzut.

— Uite, Clare și Beckett dansează, iar tata vorbește cu Owen și cu Ryder la bar. Știi, e barul meu.

— Așa e. Și e un bar tare frumos.

— Și iubitul meu stă pe unul din scaunele de la bar. E atât de drăguț! Am să mă mărit cu el și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

— Garantez. Mă bucur mult pentru tine, Avery. Și sunt atât de mândră de tine!

— Toți cei pe care îi iubesc sunt aici, în localul meu. Ce mi-aș mai putea dori? Du-te, așază-te și bea ceva. Trebuie să verific niște chestii.

„Nu m-ar deranja să mă așez“, se gândi Hope îndreptându-se către bar și către Ryder. El se ridică de pe scaun, iar ea zâmbi.

— Stai jos. Cred că te omoară picioarele.

— Am picioare de fier, dar mulțumesc.

— Adu-i niște șampanie, îi zise el barmanului. În seara asta ești atrăgătoare ca o cupă de șampanie.

— Mulțumesc. Și tu arăți destul de bine.

— Nu sunt Willy B.

Willy B. strălucea în costumul lui din trei piese cu cravată cu picățele.

— Asta-i bună.

— Unde-i Avery? Întrebă Owen.

— S-a dus să verifice ceva.

— Trebuie să se așeze măcar cinci minute, fie că vrea, fie că nu. Mă

ocup eu de asta.

Când Owen se îndepărtă, Willy B. zâmbi pe deasupra berii pe care o avea în față.

— Chiar că o iubește. Suspină și privi în jurul barului. Uite ce a realizat fetița mea. Ce ați realizat cu toții, completă, după care ciocni paharul cu Ryder.

— Ea este creierul.

— Am să mă duc să-i spun cât de mândru sunt de ea.

— Din nou, comentă Ryder când Willy B. se ridică. Nu-i deloc băut, e doar foarte fericit.

— Tot ce are de făcut e să treacă strada și să se ducă la culcare când simte că e cazul, așa că poate să se îmbete nițeluș dacă vrea. E o seară importantă pentru Avery. Pentru Boonsboro. Pentru noi toți.

— Da, zise Ryder, fixând-o cu privirea. Chiar foarte importantă.

Rămaseră până la miezul nopții, apoi se strânseră la han până la unu dimineața. Când urcă treptele pentru ultima dată în seara aceea, Hope constată că picioarele ei de fier începuseră să se înmoaie.

Se gândi la un alt avantaj al feminității. Putea să se descalțe de pantofii cu toc, să-și scoată rochia mortală, să se demachieze și să se urce într-un pat plin de perne alături de un bărbat fierbinte și sexy.

Iar când intră în „E&D“ împreună cu Ryder zări sticla de șampanie.

— Cum am zis, în seara asta arăți ca șampania. Am putea sta puțin pe terasă, să bem un strop.

Avea să se descalțe, să se dezbrace, să se demachieze și să se bage în pat puțin mai încolo, se gândi Hope.

— Sună bine.

Ieși împreună cu el și se așeză pe banca din lemn, așteptându-l să i se alăture. Dar Ryder, după ce-i întinse paharul, se duse la balustradă și se sprijini de ea.

Sub nicio formă nu s-ar fi dus lângă el. Nu mai era în stare să stea în picioare încălțată cu pantofii aceia.

— Știu că s-a mai spus asta – de multe ori și în multe feluri –, dar chiar a fost o petrecere extraordinară.

— Da. Avery s-a descurcat de minune.

El se întoarce și rămase pe loc.

Se gândească bine, îndelung și profund și ajunsese la o concluzie. Dar acum, privind-o – sclipitoare, plină de viață, cu paharul acela elegant în mână – se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile.

Prințesa frumuseții, fată de oraș. Sigur, era acolo, era Hope, dar toate lucrurile astea făceau parte din ea. La fel ca parfumul acela, ochii aceia pătrunzători și pantofii care costau mai mult decât cel mai bun fierăstrău circular.

— Nu pot să sufăr opera. Nu ascult operă.

Habar n-avea de ce spuse asta. Pur și simplu asta îi venise în minte.

— Bine. Nici mie nu-mi place opera.

— Ba da, îți place. Ai chestiile alea de mers la operă.

Hope sorbi o gură de șampanie și se încruntă la el, contrariată.

— Ce chestii?

— Cum ar fi... binoclul ăla elegant.

— Binoclul de operă, râse ea. M-ai prins, însă nu-i doar pentru operă.

Folosește și pentru a-i spiona pe muncitorii sexy în zilele fierbinți de vară, când își dau jos tricourile.

El strânse din buze.

— Serios?

— Serios. Și pentru balet.

Buzele lui reveniră la normal.

— Nu merg nici la balet.

— Foarte rău pentru tine.

— Nici la filme de artă, filme străine și orice altceva cu subtitrare.

Ea își înclină capul pe spate.

— Când am zis eu vreodată ceva de vreun film de artă?

— Zic și eu, în caz că ar veni vorba. Ori filme pentru gagici. Scuturând puternic din cap, gesticula cu mâna prin aer. Astea ies din discuție.

— Îmi plac comediile romantice bune, i se confesă ea. Aș da o comedie bună pe două filme de acțiune.

— Poate. Dacă are și scene de sex. Dumnezeuule, o făcea să râdă. Constatarea îi dădea fiori.

Hope trase încet aer în piept, pregătindu-se să-i dea vestea:

— Nu pot să sufăr fotbalul.

— O, frățioare! Chipul lui se schimonosi, indicându-i suferința imensă.

— Cu toate astea, n-am nimic împotriva unui bărbat căruia îi place să-și petreacă după-amiaza de sâmbătă urmărind un meci la televizorul lui imens ori pe stadion, atâta vreme cât nu se mâzgălește pe față ca un nebun.

— M-ai văzut tu vreodată pe mine mâzgălit?

— Zic și eu, că tot veni vorba. Nu m-aș simți obligată să-l târăsc după mine la balet, fiindcă nu-i place, și nici el n-ar trebui să se simtă obligat să mă ia cu forța la fotbal. Îmi place baschetul.

Uluit, se întoarse și luă paharul de șampanie pe care și-l turnase fără să se gândească la posibilitatea de a-l bea de-adevăratelea.

— Serios?

— Da. Îmi plac viteza, echipamentul și dramatismul jocului. N-am nicio obiecție serioasă cu privire la baseball. Nu mă pot pronunța până nu văd un meci pe stadion.

— Din liga mică sau din cea mare?

— Cred c-ar trebui să le testez pe amândouă înainte să trag o concluzie.

— Bine, e corect așa. Nu mai vreau alte perne în pat în afara celor pe

care dormim.

Ea scutură din cap și sorbi din cupă, întrebându-se dacă asta avea să-i calmeze inima care bătea să-i iasă afară din piept.

— Nu. Nici vorbă de-așa ceva. Le dai jos din pat noaptea și le pui la loc dimineața. Nu durează decât câteva minute și conferă dormitorului eleganță și căldură, în privința acestei chestiuni, sunt de neclintit.

Ryder se așază pe bancă și-și întinse picioarele. După o clipă de gândire, trase concluzia că pernele nu erau principala problemă din lista lui.

— Nu merg la cumpărături, nu car sacoșe și nu răspund la întrebări de genul: „Fundul meu arată mai mare în rochia asta?”

— Crede-mă pe cuvânt: ești ultima persoană pe care mi-aș dori-o ca partener de cumpărături. Și fundul meu nu arată mare în nicio rochie. Notează-ți asta, ține bine minte.

— Am priceput.

Hope respiră ușor. Nu, șampania nu-i potolise inima care bătea nebunește, dar era în regulă. Îi plăcea adrenalina.

— Ce facem, Ryder?

— Știi ce facem.

— Mi-ar plăcea să fii mai clar, dacă nu te deranjează.

— Trebuia să-mi închipui. Ryder își luă un răgaz de o clipă pentru a se întoarce din nou la balustradă. Din prima clipă când te-am văzut intrând, acolo sus, am rămas fără cuvinte. Asta nu mi-a plăcut.

— Serios?

— Da, serios. Am păstrat distanța.

— Oarecum, șopti ea.

— M-am ținut departe de tine. Asta până când ai vrut să facem sex.

— Așa e, râse ea.

— Prin urmare, ți-am cântat în strună. Trebuia să fie doar sex, corect?

— Corect.

— Era bine că ne plăceam reciproc. Este mai bine așa. Și cu cât ne cunoșteam mai bine, cu atât mai bine era. Dar cu cât te cunoșteam mai bine, cu atât nu mai era vorba doar de sex. Nici asta nu mi-a prea plăcut.

— A fost cam greu pentru tine.

— Vezi, tonul ăsta încrezut. De ce mă înnebunește în halul ăsta? Mă înnebunești, Hope, mă înnebunești în toate privințele, îmi înnebunești trupul și inima. I se opri respirația. Ce nebunie! Ce frumos!

— Ai zis „inima”.

— M-am tot gândit că e din cauza felului în care arăți, care lasă orice bărbat fără cuvinte. Dar ăsta este doar un bonus bine-venit. Foarte bine-venit, însă nu e vorba despre înfățișarea ta, ci despre ce fel de persoană ești. Totul se învârtea în jur, căutându-și locul. Apoi toate lucrurile s-au clarificat. Gata. Tu. Dezbrăcată în lumina răsăritului. Asta a pus capac.

— Pentru mine s-a întâmplat mai devreme, dar nu cu mult.

— Așa că o să ți-o spun. Ryder își luă încă ceva de băut. Le-am spus deja mamei și lui Carolee. I-am spus-o și bunicii și, dacă mă îmbăt suficient de tare, am să le-o spun și fraților mei. Dar nu am spus-o niciodată vreunei femei. Nu-i corect să spui lucruri de care nu ești sigur sau să te folosești de ele ca să obții ceea ce vrei.

— Stai! Hope își puse paharul pe masă și se ridică pentru a se apropia de el, privindu-l în ochi. Acum spune-mi.

— Te iubesc. Și mă bucur de asta.

Hope râse. Inima îi tresăltă, dar ea râse și îi cuprinse fața în mâini.

— Și eu te iubesc. Și mă bucur și eu de asta.

— Nu mă pricep la poezie.

— Nu, Ryder, nu te pricepi la poezie. Dar îmi iei apărarea. Mă faci să râd și mă faci să te doresc. Îmi îngădui să fiu eu însămi și să mă simt bine așa. Și te-ai îndrăgostit de mine chiar dacă n-ai vrut asta.

— Și n-am de gând să mă opresc, murmură el prinzându-i mâinile.

— Nu, nu te opri. Se sprijini de el lăsând emoția să o cuprindă și îi îngădui inimii să se lase dusă de ea. Sunt atât de fericită că te iubesc, că te am, exact așa cum ești tu. Sunt atât de fericită că mi-ai spus în seara asta, când era vorba despre prieteni și familie, despre un cămin.

— Faptul că ești perfectă nu-mi dădea pace.

— O, Ryder!

— Nu m-am exprimat corect. O trase puțin înapoi, ca să o vadă. Felul tău de a fi e perfect pentru mine. Așa trebuia să spun. Își duse mâna la buzunar, scoase din el o cutie și o deschise.

Hope se holbă la diamant, apoi la el.

— Tu... Nu știa ce să spună, din cauza uluirii și a bucuriei. Mi-ai luat un inel?

— Sigur că ți-am luat un inel. Era aproape iritat. Drept cine mă iei?

— Drept cine te iau? Încercă să-și recapete răsuflarea, dar nu reuși. Și se uită în continuare la inel, care strălucea ca o stea în lumina terasei. Te iau drept cine ești. Doar drept cine ești.

— Te iubesc, deci ne căsătorim.

Ea întinse mâna și își atinse inelarul.

— Corect. Când Ryder luă inelul și i-l puse pe deget, murmură: Se potrivește. De unde-ai știut?

— Am luat măsură după un alt inel de-al tău.

— Sunt norocoasă că mă mărit cu un bărbat care se pricepe la toate.

— Când ai să se măriți, ne mutăm. Soția mea nu poate să locuiască într-un han.

— Oho! „Detalii“, se gândi ea. Se pricepea la detalii și la schimbări. Așa că îl îmbrățișă. Tare se va mai bucura Carolee să se mute în apartamentul din han și să se ocupe de rezervări. Dar o să ne descurcăm.

— Mai târziu, hotărî el.

— Mai târziu, încuviință ea pierzându-se în brațele musculoase. E frumos, totul e tare frumos. Își sprijini capul pe umărul lui și începu să suspine. Apoi i se opri respirația. Ryder. O, Dumnezeule, Ryder, uită-te! Acolo.

Arată către celălalt capăt al terasei.

Stăteau amândoi în penumbră, îmbrățișați strâns. El purta hainele aspre ale unui muncitor, nu o uniformă ruptă și plină de sânge. Hope văzu mâna lui pe talia lui Lizzy, așa cum Ryder făcea adesea cu ea.

— A găsit-o. Billy al ei a găsit-o. S-au întâlnit. Acum sunt împreună.

— Nu plânge. Vino.

— Plâng când vreau să plâng. Obişnuiește-te cu asta. După tot timpul ăsta, după atâta așteptare, iată-i aici. Tu semeni puțin cu el. Cu Billy al ei.

— Poate. Nu știu.

— Eu știu. Și cred că tu i-ai arătat calea. Nu știu cum. Nici nu contează. Pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lizzy. Bucurie împărtășită. Fiecare este la locul lui acum.

epilog

Într-o zi splendidă de primăvară, Avery își răsucea inelul ei de la automatul de gumă de mestecat în timp ce Clare și Hope îi aranjau rochia de mireasă.

— Nu sunt emoționată.

— Sigur că nu, zise Hope.

— Bine, sunt puțin, dar numai pentru că vreau să arăt foarte bine.

— Crede-mă, arăți. Întoarce-te și uită-te, îi porunci Clare.

În dormitorul apartamentului de la ultimul etaj, Avery se întoarse către oglinda uriașă.

— O, chiar da. Arăt foarte bine.

— Arăți superb, o corectă Hope. Avery, ești splendidă. Rochia e uluitoare. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de alegerea ta de pe internet.

— E minunată. Încântată de ea însăși, Avery făcu o piruetă, iar rochia strălucitoare pluti împreună cu ea. Mă reprezintă.

— Strălucești ca o lumânare, zise Clare, mângâindu-i părul. Ca o flacăra.

— Șampanie! Repede! Înainte să mă pun pe plâns și să stric machiajul atât de grozav la care Hope a muncit atât de mult.

— În cinstea miresei și a musafirilor, toastă Hope. Și pentru proaspăta mămică.

— Gemenii se descurcă. Luke și Logan sunt băieți puternici.

— Uită-te la noi. Soția, mireasa și viitoarea mireasă. Avery își ridică paharul în cinstea tuturor. E rândul tău, în septembrie, îi zise lui Hope.

— De-abia aștept. Ceea ce e o nebunie, fiindcă mai am atât de multe de făcut. Dar asta e ziua ta, și ai cuvântul meu că totul e perfect până în cele mai mici detalii.

— Nu putea fi altfel. Mă mărit cu iubitul meu și le am alături pe cele mai bune prietene, după cum îi am alături pe tatăl meu, pe femeia care mi-a fost mamă încă din copilărie, pe frații mei. Și o fac în cel mai frumos loc din lume.

— Am să-i trimit un mesaj fotografului, să-i spun să urce. Avem un program de respectat, îi aminti Hope.

Ea verificase totul. Florile, mâncarea, aranjarea meselor. Lumânările, lenjeria de pat. Se opri cât să-l ajute pe Beckett să-i încredințeze pe cei doi gemeni rotofei și pe cei trei frați ai lor mamei lui Clare și lui Carolee. Apoi aranjă cravata lui Ryder, folosind asta drept pretext ca să-l gâdile pe gât.

— De ce n-o facem chiar acum? o întrebă el. Suntem îmbrăcați frumos,

preotul e pe drum.

— Septembrie, zise ea sărutându-l. O să merite așteptarea.

Fix la timp apăru și Willy B.

— Slavă Domnului, oftă Justine bătându-l pe obraz. Ești la fel de emoționat ca mireasa.

— E fetița mea.

— Știu, dragule. Acum du-te și adu-o.

Hope, mereu pe fază, aduse batiste când ochii lui Willy B. se umplură de lacrimi și îi corectă machiajul lui Avery.

— Ce tot bombăni acolo? o întrebă pe Clare.

— Mă rog. Să nu aud bebelușii plângând, ca să trebuiască să-i alăptez.

— O, Dumnezeule. Trebuia să mă gândesc să aduc dopuri pentru urechi.

Râzând, o apucă de mână și fugiră înspre ușă.

Avery voia să-și facă o intrare somptuoasă; prin urmare coborâră scările care dădeau spre curte, unde erau așezați musafirii, iar Owen aștepta alături de frații lui.

Toți erau atât de frumoși, se gândi. Totul era perfect. Peste câteva luni, ea urma să coboare aceleași trepte către Ryder.

Aruncă o privire în depărtare, unde clubul de fitness „Fit In BoonsBoro“ se profila țanțoș în haina lui cea albastră, tivită cu argintiu.

Era bucuroasă că se afla acolo și puțin tristă că nu-l mai avea pe Ryder în spatele hanului în fiecare zi. Se întrebă ce proiect mai avea în minte Justine, bucurându-se că avea să-i poată urmări evoluția, apoi o strânse de mână pe Clare.

— Uite!

Pe terasa dinspre grădina cu flori stăteau Lizzy cu Billy al ei.

— Sunt încă aici, șopti Clare. Mă surprinde mereu.

— Sunt fericiți aici, cel puțin pentru moment. E căminul lor.

Și al ei, se gândi. Era orașul ei, locul ei, căminul ei. În care își construise o viață alături de bărbatul pe care-l iubea.

Aruncă o privire înapoi, îi trimise o sărutare miresei, apoi coborî treptele ca să-și urmeze destinul.